

# ДЖОУЗЕФ ДИЛЕЙНИ МОМИЧЕТО ПРЕДИ

Превод от английски: Елмира Великова, 2017

[chitanka.info](http://chitanka.info)

# 1.

*Моля, направете списък на всички вещи, без които не можете.*

ПРЕДИ: ЕМА

— Прекрасен малък апартамент — казва агентът с почти неподправен ентузиазъм. — С всички удобства наблизко. Освен това има нещо като самостоятелен покрив. Може да се превърне в слънчева тераса. Със съгласието на собственика, разбира се.

— Бива си го — съгласява се Саймън, избягвайки погледа ми.

Разбрах, че апартаментът не струва, още когато влязох в него и зърнах почти двуметровия покрив под един от прозорците. И Сай го знае, но предпочита да замълчи, за да не прозвучи грубо. Може би дори се надява, че сама ще се откажа, ако продължа да слушам този дърдорко. Агентът много прилича на Саймън — енергичен, припрян, напорист. Вероятно чете списанието, за което Саймън работи. Заговориха за спорт още преди да се качим по стълбите.

— Спалнята е прилична — добавя агентът. — И е просторна...

— Няма смисъл — прекъсвам въодушевлението му. — Не е това, което търсим.

Агентът учудено повдига вежди.

— На ваше място не бих бил толкова придирчив — казва той. — До довечера ще го лапне някой друг. Само днес имаше пет огледа, а дори не сме го пуснали на сайта.

— Няма достатъчно сигурност — отсичам. — Тръгваме ли?

— Има ключалки на всички прозорци — допълва той, — както и сигнално-охранителна система на вратата. Разбира се, бихте могли да си поставите алармено устройство, ако особено държите на сигурността. Собственикът едва ли ще възрази.

Този път думите му са насочени към Саймън. *Ако особено държите!* Все едно подхвърля: *Приятелката ти явно е с големи претенции!*

— Ще почакам отвън — казвам и се упътвам към вратата.

Почти провалил сделката, агентът добавя:

— Ако районът не ви допада, потърсете нещо в западната част на Лондон.

— Вече огледахме там — добавя Саймън. — Повечето жилища не са ни по джоба. Като изключим онези с размер на носна кърпичка.

Опитва се да скрие разочарованието си, но това ме дразни още повече.

— В Куинс Парк се предлага еднотаен — обажда се агентът. — Малко неуютен, но...

— Видяхме го — казва Саймън. — Но решихме, че е твърде близо до предното жилище.

*Всъщност тя реши така,* казва тонът му.

— Има апартамент на третия етаж в Килбърн...

— Бяхме и там. Покрай един от прозорците минава водосточна тръба.

По лицето на агента се изписва недоумение.

— Някой може да се покатери по нея — пояснява Саймън.

— Всъщност сезонът на наемите едва сега започва. Може би трябва да поизчакате...

Очевидно е решил, че си губи времето е нас, и полека се оттегля към вратата. Заставам отвън на площадката, за да се разминем.

— Вече сме дали обява за старото жилище — пояснява Саймън. — И почти нямаме избор. — Той снишава глас. — Знаеш ли, приятел, обраха ни. Преди две седмици. Двама мъже са влезли с взлом и са заплашили Ема с нож. Затова е доста неспокойна.

— О! — възкликва агентът. — По дяволите! Не знам какво щях да направя, ако бях на твое място. Виж, има малка вероятност, но...

Гласът му заглъхва.

— За какво? — пита Саймън.

— Някой споменавал ли ви е за Фолгейт Стрийт 1?

— Мисля, че не. Нещо ново ли е?

— Не съвсем.

За миг се поколебава дали да продължи.

— Но се предлага, нали? — настоява Саймън.

— Може и така да се каже — допълва агентът. — Фантастичен имот. Нещо изключително! На светлинни години от всичко останало. Но собственикът е доста... *взискателен*, меко казано.

— В кой район? — пита Саймън.

— Хампстед — отвръща агентът. — Всъщност по-скоро Хендън. Но е наистина тихо.

— Ем? — вика ме Саймън.

Влизам отново.

— Да отидем, защо не — казвам. — Наблизо е.

Агентът кима в знак на съгласие.

— Ще мина през офиса за повече информация. Отдавна не съм го предлагал. Не е за всекиго, но мисля, че ще ви хване окото.

СЕГА: ДЖЕЙН

— Това е последното жилище. — Камила, жената от агенцията, барабани с пръсти по волана на своя смарт. — Време е да вземем решение.

Въздишам дълбоко. Апартаментът, който току-що видяхме, в неугледна сграда на една пресечка от Уест Енд Лейн, е единственото, което мога да си позволя. Бях почти готова да го наема — независимо от олющените тапети, леката миризма на готвено от съседите, тесничката спалня и мухлясалите стени на банята, — когато наблизо би звънец и се разнесе детска глъч. Отидох до прозореца. Под него се виждаше училище. Можех да надникна в стая, очевидно предназначена за най-малките — по прозорците висяха изрязаните фигурки на зайчета и гъски от хартия. Прониза ме остра болка.

— Не е за мен — едва отроних.

— Нима? — Камила ме изглежда с почуда. — Заради училището ли? На предишните наематели точно това оживление им харесваше.

— Не чак толкова, щом са напуснали. Тръгваме ли?

Сега, докато пътуваме към офиса, Камила дълго и тактично мълчи. Накрая заявява:

— Щом нищо не ти хареса днес, ще се наложи да вдигнем бюджета.

— Бюджетът ми е ограничен, за съжаление — отвръщам сухо, гледайки през прозореца.

— Тогава не може да си толкова придирчива! — отсича тя.

— Виж, за последния... Не мога да живея близо до училище по... лични причини. Не съм готова.

Очите ѝ се плъзгат по корема ми, все още поотпуснат от бременността, и внезапно се разширяват.

— Разбирам — казва тя. Камила схваща бързо, за което съм ѝ признателна. Спестява ми мъчителните обяснения. Дори ѝ хрумва нещо. — Знаеш ли, има още едно място. Обикновено не го предлагаме без изричното съгласие на собственика, но понякога правим изключение. За някои хора е истински шок, но аз го намирам изумително.

— Нещо изумително в рамките на моя бюджет? Да не е плаваща къща?

— Не, за Бога! Напротив. Модерна сграда в Хендън. Самостоятелен дом — с една спалня и много простор. Собственикът е архитект. Всъщност е доста нашумяло име. Купуваш ли си дрехи от „Уондърър“?

— „Уондърър“... — Преди, когато имах пари и добре платена работа, се отбивах от време на време в магазина им на Бонд Стрийт с ужасно оскъден интериор. Безбожно скъпи рокли — проснати тук-там върху дебели каменни плочи като жертвени девизи, а продавачите — в черни кимона. — Понякога. Защо?

— „Монкфорд и Сие“ проектират всичките им магазини. Архитектът е нещо като техно минималист. Използва много скрити хайтек джаджи и изцяло голо пространство. Бих искала да те предупредя — стрелва ме с поглед тя, — някои хора намират стила му за доста... аскетичен.

— Няма да е проблем.

— Освен това...

— Какво друго? — наострям уши.

— Договорните отношения са малко особени — добавя неуверено Камила.

— По-точно?

Тя дава мигач и минава в лявото платно.

— Нека първо да огледаме имота, може да не ти хареса. После ще обсъдим недостатъците на договора.

ПРЕДИ: ЕМА

Къщата наистина е необичайна. Удивителна, изумителна, невероятна! Трудно е да се опише с думи.

Нищо откъм улицата не подготвя за изненадата. Два реда големи еднообразни постройки в характерен викториански стил — червени тухли и прозорци с плъзгащи се рамки, които се срещат навсякъде в северен Лондон, се ният по хълма към Крикълууд като верига от хартиени марионетки, всяка точно копие на предишната. Различават се само по входните врати и малките цветни прозорчета над тях.

Накрая, на ъгъла, има ограда. Зад нея се вижда ниска постройка — масивен куб с облицовка от светъл камък. Тук-там сградата е прорязана от тесни ивици стъкло, единственият намек, че това е къща, а не гигантско преспаение.

— Това ли е? — колебливо се обажда Саймън.

— Разбира се — потвърждава агентът. — Фолгейт Стрийт 1.

Минаваме отстрани и стигаме до врата, която почти се слива със стената. Няма звънец — всъщност дори няма дръжка или пощенска кутия; липсва и табелка с името на собственика. Нищо не загатва за човешко присъствие. Агентът бутва вратата и тя се отваря.

— Кой живее тук? — питам аз.

— В момента никой — дава ни път той.

— Но защо не е заключено? — добавям плахо, като се отдръпвам назад.

— Напротив — подсмивва се агентът. — На моя смартфон има дигитален ключ. Всичко се контролира от едно приложение. Само трябва да превключа от „необитаемо“ на „обитаемо“. После нещата стават автоматично — сензорите на къщата приемат кода и ме пускат вътре. Ако нося дигитална гривна, дори няма нужда от телефон.

— Шегувате се, нали? — обажда се Саймън и гледа към вратата с благоговение. Напушва ме смях при тази негова реакция. За Саймън, който е любител на всевъзможни джаджи, идеята за къща, която можеш да управляваш от телефона си, е като да получиш всички най-желани подаръци за рождения си ден в едно.

Влизам в малък коридор, едва ли по-широк от килер. Прекалено е тесен, за да застана удобно там, след като агентът влиза след мен, затова продължавам напред, без да чакам покана.

Този път е мой ред да възкликна от удивление. Гледката наистина е впечатляваща. Светлина нахлува през огромните прозорци, от които

се разкрива малка градина и висока каменна стена. Къщата не е голяма, но създава усещане за простор. Стените и подът са направени от един и същ светъл камък. В долната част на стените се вижда прорез, който създава впечатление, че се носят във въздуха. Като се изключи скромното обзавеждане в една от стаите — каменна маса, модернистични дизайнерски столове и нисък диван с кремава тапицерия от кадифе — жилището е *празно*, няма нищо, за което окото да се залови. Няма врати, шкафове и картини, липсват рамки на прозорците, не виждам и контакти, нито осветителни тела, нито дори — оглеждам се изумено — електрически ключове. И въпреки че домът не изглежда изоставен или без обитатели, вътре няма абсолютно никакви ежедневни предмети.

— Невероятно! — възкликвам отново. Гласът ми звучи приглушено. Изведнъж разбирам, че не чувам нищо от улицата. Обичайното ежедневие на Лондон — забързани коли, виещи аларми и шум от строежите — не достига до мен.

— Повечето хора са на това мнение — съгласява се агентът. — Извинете за неудобството, но собственикът настоява да се събуем. Бихте ли...?

Мъжът се навежда, за да развърже лъскавите си обувки. Не ни остава нищо друго, освен да последваме примера му. Безмълвната пустота на дома сякаш попива стъпките му и той ни съпровожда из стаите тихо, по чорапи, не по-малко изумен от нас.

СЕГА: ДЖЕЙН

— Красиво е! — казвам. Всичко е изпипано, като в картинна галерия. — Невероятно красиво!

— Нали? — кимва Камила. Тя вдига поглед към голите стени със скъпа облицовка от кремав камък, които се извисяват към празното пространство под покрива. До горния етаж се стига по най-налудничаво минималистичното стълбище, което съм виждала. Стълбите са като изсечени в скала — плаващи неполирани стъпала без какъвто и да е парапет.

— Независимо колко често идвам тук, винаги оставам без дъх. Последния път бях с група студенти по архитектура. — Това е едно от условията на собственика: посещения на всеки шест месеца. — Но те

се държат добре. Не приличат на туристите, които посещават скъпи имения и пускат дъвки по килима.

— Кой живее тук сега?

— Никой! Няма наематели почти от година.

Поглеждам към съседната стая, ако помещението, което се прелива в другото без портал или врата, изобщо може да бъде наречено *стая*. Върху дълга каменна маса е поставена тумбеста ваза с огненочервени лалета, които рязко контрастират със светлия плот.

— Откъде са цветята тогава? — Приближавам се до масата и прокарвам ръка по нея. — Няма и прашинка. Кой се грижи за чистотата?

— Чистачи от специализирана фирма. Идват всяка седмица. Има още едно условие — не бива да се отказвате от услугите им. Те поддържат и градината.

Отивам до френския прозорец и поглеждам навън. „Градина“ не е особено точно. По-скоро вътрешен двор, около шест на пет метра, застлан със същите плочи като пода вътре. Продълговата тревна ивица, окосена необичайно ниско, сякаш за игра на кегли, се простира до отсрещната страна. И никакви цветя. Всъщност, освен тази оскъдна зеленина, няма и следа от живот и настроение. Само няколко малки кръга с насипани сиви камъчета допълват градинската украса.

Обръщам поглед навътре. Струва ми се, че целият интериор може да се освежи. Няколко килимчета ще му придадат повече уют и светско очарование. Нещо у мен се пробужда за пръв път от много време насам. Дали най-после извадих късмет?

— Е, добре, приемам. Това ли е всичко?

— Когато говоря за едно от условията, имам предвид онези, които изискват безпрекословно изпълнение — усмихва се колебливо Камила. — Известно ли ти е какво означава ограничителен договор?

Поклащам мълчаливо глава.

— Това са юридически условия, наложени върху определен имот завинаги. Нещо, което не може да се промени, дори при евентуална продажба. Обикновено се отнасят до предназначението на обекта — дали къщата може да се използва за търговски цели, например. В нашия случай условията са част от наемните отношения, но тъй като са ограничителни, не подлежат на преговори или промяна. Режимът на договора е изключително строг!



— За какво по-точно става дума?

— За списък с позволени и непозволени неща. По-скоро непозволени... Не се допускат промени, за които няма предварително споразумение. Никакви килимчета или килими. Никакви картини. Никакви саксии с цветя. Никаква украса. Никакви книги...

— Никакви книги ли? Но това е абсурдно!

— Никакви насаждения в градината; никакви завеси...

— Как тогава се засенчват прозорците?

— Стъклата са фоточувствителни. Потъмняват при залез.

— Значи никакви завеси? Нещо друго?

— Има и още! — добавя Камила, без да обръща внимание на саркастичния ми тон. — Общо около двеста условия. Но най-много проблеми създава последното.

ПРЕДИ: ЕМА

— ... никакви други лампи, освен наличните — казва агентът. — Никакви простире. Никакви кошчета за боклук. Никакви цигари. Никакви подложки за чаши или за хранене. Никакви възглавнички, украшения и разглобяеми мебели...

— Този да не е изперкал? — обаждат се Сай. — Какво си въобразява?

Мебелите от ИКЕА в сегашния ни апартамент му отнеха седмици сглобяване и той се почувства толкова горд, сякаш сам е отсякъл и обработил дървения материал.

— Предупредих ви, че договорът е особен — свива рамене агентът.

— А как се палат лампите? — вдигам поглед към тавана.

— Не се налага — допълва той. — Има ултразвукови сензори за движение, свързани с детектор, който регулира осветлението в зависимост от силата на светлината. Фаровете на колата нощем работят на същия принцип. От приложението на смартфона си избирате подходящ режим. За работа, почивка, забавление и така нататък. През зимата се добавя допълнителна ултравиолетова светлина за по-добро настроение. Нали знаете — като онези лампи срещу зимна депресия.

Личи си, че Саймън е толкова впечатлен от всичко това, че вече е забравил напълно забраната за разглобяеми мебели.

— Жилището има подово отопление — продължава агентът с все по-убедителен тон. — Свързано е със специална сонда под къщата. Прозорците са с тройни стъкла. Къщата е с толкова добра изолация, че на практика връща енергия към мрежата. Вече никога няма да ви се налага да плащате сметки за отопление.

Това е гъдел за душата на Саймън.

— А сигурността? — намесвам се аз.

— Всичко е част от системата — казва агентът. — Не можете да го видите, но във външната стена има вградено алармено устройство — пояснява агентът. — Във всички стаи има сензори — същите, които включват осветлението. И е умно устройство. Разпознава ви и запомня навиците ви, но за всички останали иска разрешение за достъп до имота от вас.

— Ем — подвиква ми Саймън. — *Трябва да видиш кухнята.*

Вече се е прехвърлил в онази част с масата. Нима това е кухня? Покрай едната стена е разположен каменен плот. В долния му край се вижда нещо, което наподобява кран за вода — над плота стърчи издължена елегантна тръба от стомана. Неголяма вдлъбнатина под нея подсказва, че там се намира мивката. В другия край има четири малки отвора. Агентът размахва ръка над един от тях. Мощна огнена струя мигновено лумва отвътре.

— Тадам! Ето я и печката! Всъщност архитектът предпочита да нарича кухнята *магерница*.

Агентът произнася думите с насмешка.

Оглеждайки по-внимателно, забелязвам, че между някои от стенните панели има малки жлебове. Бутвам леко и панелът се отваря — почти безшумно, с едва доловима въздишка. Отзад има много малък шкаф.

— Да се качим горе — предлага агентът.

Стълбището представлява поредица от каменни плочи без парапет, вградени в стената.

— Очевидно не е безопасно за деца — предупреждава той, докато ни води. — Стъпвайте внимателно.

— Перилата и решетките са в забранителния списък, нали? — подхвърля Саймън.

— Домашните любимци също — потвърждава агентът.

Обзавеждането навсякъде е оскъдно. И спалнята не прави изключение. Леглото е вградено — плоча от светъл камък със сгъваем матрак в японски стил, а банята не е затворена, а само скрита зад друга стена. Но докато празнотата долу потиска със строгите си форми, тук внушава спокойствие, дори уют.

— Прилича на луксозна затворническа килия — обажда се Саймън.

— Както ви казах, не е по вкуса на всеки — съгласява се агентът. — Но за подходящия човек...

Саймън натиска стената до леглото и се отваря друг панел. Зад него има дрешник. Едва ли има място за повече от десетина тоалета.

— Едно от правилата е никога нищо да не се оставя на пода — вметва услужливо агентът. — Всичко се прибира.

— И как ще узнаят? — мръщи се Саймън.

— Договорът предвижда редовни проверки. Освен това, ако нарушите някое от условията, фирмата за почистване веднага уведомява управителя.

— Няма да стане — възразява Саймън. — Не сме деца. Няма да позволя да ми се карат за това, че не съм си прибрал мръсните ризи.

Изведнъж осъзнавам нещо. Откакто прекрачих прага на тази къща, не съм се връщала към спомените си, нито съм изпитвала панически страх. Домът е толкова откъснат и изолиран от външния свят, че се чувствам защитена, *като в пашкул*. В мислите ми изплува реплика от любим филм. *Какъв покой лъха от този достолепен дом! Тук нищо лошо не може да ти се случи.*

— Мястото е страхотно, наистина — продължава Саймън. — И ако не бяха всички тези условия, сигурно щеше да ни допадне. Но ние не сме хора на реда. Леглото на Ем винаги изглежда така, сякаш е паднала бомба.

— Е, в такъв случай... — кимва разбиращо агентът.

— На мен ми харесва — казвам спонтанно.

— Нима? — недоумява Саймън.

— Различно е, но все пак... има логика. Когато си построил нещо невероятно, нормално е да изискваш повече от обитателите. Иначе какъв би бил смисълът? А жилището изглежда фантастично. Никога не съм виждала нещо подобно, дори в списанията. Едва ли е

толкова трудно да поддържаме ред, ако това е цената да живеем в такъв дом.

— Ами... чудесно тогава — добавя неуверено Саймън.

— На теб харесва ли ти?

— Ако ти го харесваш, ще го харесам и аз...

— Да, но харесваш ли го наистина? Промяната ще е голяма. Не бих искала да я правим, ако не го искаш.

Агентът ни наблюдава, любопитен да разбере докъде ще доведе разговорът. При нас е така — хрумва ми някаква идея, Саймън размисля и накрая я приема.

— Права си, Ем — казва бавно той. — Едва ли ще намерим нещо по-хубаво другаде. А и ако искаме ново начало, това тук е много по-добре от поредния тесен апартамент, нали?

— Какво още трябва да направим? — обръща се към агента Саймън.

— Е — отвръща той, — тук стигаме до уловката.

СЕГА: ДЖЕЙН

— И какво е? Най-важното условие?

— Ще се учудиш колко хора проявяват интерес към имота въпреки всички ограничения. Но последното препятствие е ветото на архитекта. Той си запазва правото да одобри наемателя.

— Лично ли?

Камила кимва утвърдително.

— Ако изобщо се стигне дотам. Преди това се попълва безкраен формуляр. И, разбира се, трябва подпис, че приемаш правилата. Преминеш ли този етап, получаваш покана за интервю, независимо от това къде се намира той. През последните няколко години беше в Япония — строеше небостъргач в Токио. Но сега е в Лондон. Обикновено рядко се стига до интервю. Просто получаваме имейл, че отхвърля искането. Без обяснения.

— Какви хора получават одобрение?

— Трудно е да се каже — свива рамене тя. — Най-различни. Забелязали сме, че никога не допуска студенти по архитектура. И не е предимство да си живял на подобно място. По-скоро недостатък. Това е всичко, което знам.

Оглеждам се. Наистина, ако тази къща беше моя, кого бих пуснала вътре? И как бих го избрала?

— Почтеност — изричам бавно.

— Моля? — озадачено ме поглежда Камила.

— Това, което виждам в тази къща, не е просто прекрасният дизайн. В стила на архитекта личи отдаденост. Наистина изискванията му са безкомпромисни, в някакъв смисъл дори жестоки. Но този човек е вложил всичко, цялата си страст, за да създаде нещо, което изглежда точно така, както той иска. Къщата притежава — може и да звучи превзето — някаква почтеност. Затова търси хора, готови да живеят тук също толкова открито и честно.

Камила отново безучастно свива рамене.

— Може и да си права — добавя тя, с известно недоверие. — Е, искаш ли да опиташ?

По природа съм предпазлива и почти не вземам спонтанни решения. Обикновено премислям всички за или против. Ето защо съм леко смутена от думите, които изричам:

— Да, със сигурност.

— Добре! — съгласява се Камила. Решението ми не я изненадва, та кой не би искал да живее в подобна къща. — Ела в агенцията. Там ще попълниш формуляра.

ПРЕДИ: ЕМА

*1. Моля, направете списък на всички вещи, без които не можете.*

Приготвям се да пиша, но бързо се отказвам. Ако трябва да изброя всичко, което искам да запазя, няма да ми стигне цяла нощ. Прочитам отново въпроса и „без които не можете“ ми се набива в очи. Без кое ли не мога? Дрехите? Откакто ни обраха, ходя с два чифта дънки и стар провиснал пуловер. Какво още? Няколко поли и рокли, едно-две хубави сака, обувки, ботуши... Не мисля, че друго ще ми липсва. Снимките? Всички са в компютъра. Крадците отнесоха малкото ми свестни бижута. А мебелите? Мястото им съвсем не е на Фолгейт Стрийт 1.

Хрумва ми, че въпросът е формулиран по този начин напълно умишлено. Ако искаха да изброя неща, без които мога, едва ли щях да се справя. Но когато ми се внушава мисълта, че нищо не е толкова

важно наистина, самата аз се питам дали не трябва просто да захвърля всичко, всичките си вещи, като стара змийска кожа.

Може би точно това е целта на Правилника, както го нарекохме на шега. Може би архитектът не е просто маниак на тема контрол, който не търпи безпорядък в хубавата си къща. Може би е някакъв експеримент. Експеримент с начина на живот.

Който очевидно ще ни превърне в опитни зайчета. Всъщност не бих имала нищо против. *Искам* да променя себе си — да променя нас — и знам, че няма да успея без помощ.

Особено *нас*.

Със Саймън сме заедно от сватбата на Саул и Аманда, почти година и половина. Те са ми колеги. Малко по-големи от мен, но тук и без това нямам много приятели. Саймън беше кум, сватбата бе красива и романтична и така неусетно се влюбихме. Потанцувахме и си разменихме телефонните номера. По-късно разбрахме, че сме отседнали в един и същ хотел и... нещата се подредиха. На сутринта си казах: *Какво направих?* Очевидно беше поредната свалка за една нощ, нямаше да го видя отново и пак щях да се чувствам евтина и употребена. Всъщност се оказа обратното. Сай ми се обади веднага щом се прибра, потърси ме и на следващия ден. До края на седмицата вече не можехме един без друг, за ужас на приятелите ни. Особено на *неговите* приятели. Той се движи в много мъжка, пропита с алкохол среда, в която сериозните връзки са срамно петно. За списанието, в което работи Саймън, момичетата са „мацки“, „секси“ и „сладуранки“. Страниците са пълни със сутиени и прашки, въпреки че става дума предимно за технологични джаджи. Ако статията е за мобилни устройства, например, задължително има снимка на момиче по бикини, с телефон в ръка. Ако статията е за лаптопи, мацката пак ще е по бельо, но ще носи очила, надвесена небрежно над клавиатурата. Ако пък материалът е за бельо, тя вероятно ще позира гола, вдигнала бикини, сякаш току-що ги е свалила. Когато списанието организира поредния купон, моделите пристигат облечени почти толкова оскъдно, колкото и в статиите, и после снимките им пак се поместват на видно място в списанието. Това не е моят свят, не е светът и на Саймън. Самият той ми призна, че ме е харесал, защото съм „истинска“, за разлика от онези момичета.

Има нещо в запознанствата на сватби, което обикновено ускорява началото на връзките. Саймън ме покани да се преместя при него само няколко седмици, след като започнахме да излизаме. Новината изненада много хора. Често момичето гони момчето, но при нас стана точно обратното. Може би Саймън е по-голям. По-късно ми призна, че в мига, в който ме е видял, разбрал, че аз съм момичето. Той винаги знаеше какво иска и това, че иска мен, ме привлече. Дори не ми хрумна да се запитам дали и аз искам същото, дали той означава за мен това, което аз очевидно означавах за него. След обира решихме да напуснем старото му жилище и да си потърсим ново. Тогава изведнъж осъзнах, че е крайно време да взема решение. Животът е твърде кратък за лекомислени увлечения.

Ако случаят беше такъв.

Докато мисля за това, несъзнателно дъвча края на химикалката, в устата ми попадат парченца пластмаса. Лош навик, както и гризането на ноктите. Може би ще спра да го правя на Фолгейт Стрийт 1. Може би къщата ще ме направи по-добър човек. Може би ще внесе ред и дисциплина в ужасния безпорядък на живота ми и ще стана човек, който си поставя цели, прави списъци и обмисля нещата добре.

Поглеждам отново формуляра. Решила съм да отговоря на въпроса по най-краткия начин, за да покажа, че разбирам идеята на архитекта.

И после изведнъж ми хрумва какъв е верният отговор.

Полето за отговор остава празно. Съвършено празно като интериора на Фолгейт Стрийт 1.

После подавам формуляра на Саймън и му обяснявам какво съм направила.

— Ами колекцията ми, Ем, забрави ли за нея?

„Колекцията“ включва възпоменателни сувенири на НАСА, които ревностно е събирал през годините, повечето в кутии под леглото.

— Може да ги дадем на съхранение — предлагам.

Забавно ми е да спорим дали някакви джунджурии от Ибей с подписа на Бъз Олдрин и Джак Шмит ще ни попречат да живеем в най-невероятната къща, която сме виждали, и същевременно се вбесявам от факта, че астронавтите на Саймън са по-важни от самата мен.

— Винаги си искал да имаме хубав дом.

— Но никога не съм имал предвид склад в някое хранилище, скъпа — продължава той.

— Това са само вещи, Сай. Нима вещите са толкова важни?

Едва се сдържам да не закрещя... *За пореден път ме накара да повярвам, че ще направиш нещо, и за пореден път, когато се стигна дотам, ме излъга.*

Естествено, не казвам нищо. Гневът не ми е присъщ.

Керъл, при която ходя на психотерапия, твърди, че е добре да се ядосвам. Значи, че не се предавам. За съжаление, гневът ми е насочен повече към Саймън. Това май също е в реда на нещата. Най-близките понасят най-тежките удари.

— Добре де — съгласява се бързо Саймън. — Ще предадем колекцията на съхранение. Но може да има и други неща...

Полето за отговор, което оставям празно, ми дава криле.

— Нека да зарежем всичко и да започнем отначало — изричам нетърпеливо.

— Добре — примирява се той, личи си, че е само за да ме успокои.

Отива до мивката и се залавя да мие мръсните чаши и чинии, които съм натрупала там. Мисли, че не мога да се справя, че не съм достатъчно дисциплинирана, за да живея в подреден свят. Винаги казва, че привличам хаоса, че прекрачвам границите. Но точно затова искам да го направя. Искam да преоткрия себе си. И фактът, че го правя с някого, който си мисли, че ме познава и че не съм способна на това, направо ме вбесява.

— Там сигурно ще мога да напиша книгата си на спокойствие — добавям аз. — Откога ме караш.

Той промърморва нещо вместо отговор.

— Или ще създам блог — добавям.

Обмислям идеята. Влогът би бил страхотно преживяване. Ще го нарека *Аз минималистката. Пътуването на една минималистка*. Може и по-кратичко. *Мини мис*.

Вече се вълнувам от новата идея. Колко ли последователи би привлякъл един блог за минимализма? Може дори да привлече рекламодатели, да се откажа от работата си и да се превърна в успешна лайфстайл журналистка. Ема Матюс, принцеса Минимус.



— А блоговете, които ти направих? Приключваш ли с тях? — пита ме той. Намекът, че съм несериозна, охлажда ентузиазма ми. Наистина *Гадже лондончанка* привлече само осемдесет и четири последователи, а *Чиклит шик* достигна едва осемнадесет, но никога не съм имала време да пиша достатъчно.

Връщам се към формуляра. Още на първия въпрос се скарахме. А остават тридесет и четири...

СЕГА: ДЖЕЙН

Хвърлям поглед на формуляра. Някои от въпросите — за най-важните неща и промените в жилището — звучат напълно естествено, но други са твърде странни.

23. Бихте ли се жертвали, за да спасите десет невинни непознати?

24. А десет хиляди непознати?

25. Какво чувство изпитвате към пълните хора?

А) Състрадание

Б) Раздразнение

Осъзнавам, че бях права, когато използвах думата *почтеност*. Въпросите са някакъв психометричен тест. Но пък почтеност е дума, която агентите на недвижими имоти рядко използват. Затова и Камила ме изглежда така.

Преди да попълня въпросника, проверявам в Гугъл за „Монкфорд и Сие“. Първата препратка е към техния уебсайт. Щраквам с мишката и се появява изображение на празна стена. Много е красива — от светъл камък, с меки, преливащи се шарки. Гали окото, но не предлага много информация.

Щраквам отново и на екрана се появяват две думи:

ПРОЕКТИ  
КОНТАКТ

Когато избирам „Проекти“, на екрана се появява списък, който постепенно избледнява.

НЕБОСТЪРГАЧ, ТОКИО  
ЦЕНТРАЛА „МОНКФОРД И СИЕ“, ЛОНДОН  
КОМПЛЕКС „УОНДЪРЪР“, СИАТЪЛ  
ВАКАНЦИОННА КЪЩА, МЕНОРКА  
ПАРАКЛИС, БРЮЖ  
ЧЕРНАТА КЪЩА, ИНВЪРНЕС  
ФОЛГЕЙТ СТРИЙТ 1, ЛОНДОН

За всеки проект има още изображения — никакъв текст, само снимки на сградите. Всички са в минималистичен стил. С грижа към детайла и висококачествени материали, също като Фолгейт Стрийт 1. На снимките няма и следа от човешко присъствие. Параклисът и ваканционната къща са почти еднакви. Масивни кубове от светъл камък и плоско стъкло. Само гледката зад прозорците е различна.

Правя справка в Уикипедия.

€ 33\_\_Едуард Монкфорд\_\_ (роден 1980) е британски архитект авангардист, привърженик на късния модернизъм, съчетан с минималистична естетика. През 2005 г. заедно с технолога Дейвид Тийл и още двама души основава „Монкфорд и Сие“. Те са пионери в областта на домотиката — система за интелигентна вътрешна среда, в която домът, респективно сградата, се разглежда като неразривно цяло, без никакви чужди или излишни елементи.[1]

„Монкфорд и Сие“ обикновено не приемат повече от една поръчка за даден момент. Броят на проектите им е целенасочено ограничен. В момента работят по най-амбициозния си проект — Ню Остел — екоград от 10 000 къщи в Северен Корнуол.[2]

Преглеждам набързо списъка с наградите. „Архитектурен преглед“ нарича Монкфорд „своенравен гений“, докато според списание „Смитсониън“ той е „най-влиятелната британска архитектурна икона... Новатор с тихо, но ярко присъствие. Чужд на всякаква показност, но с голяма дълбочина на идеите.“ Стигам до „Личен живот“.

През 2006 г. съвсем неизвестният Монкфорд се жени за Елизабет Манкари, един от партньорите в „Монкфорд и Сие“. Година по-късно им се ражда син Макс. Майката и детето загиват при нещастен случай, докато се строи къщата на Фолгейт Стрийт 1 (2008–2011). Къщата била предназначена за дом на семейството, както и за архитектурни изложби на младите таланти от фирмата.[3] Според някои коментатори [кои?] тази трагедия и последвалият продължителен престой на Едуард Монкфорд в Япония формират строгия минималистичен стил, на който се дължи успеха на компанията.

Завръщайки се от Япония, Монкфорд изоставя напълно оригиналните скици на Фолгейт Стрийт 1 — по това време още строителна площадка [4] — и прави нов проект. Сградата е отличена с няколко големи награди, между които и „Стърлинг“ от Кралския институт на британските архитекти.[5]

Прочитам отново текста. Изглежда, къщата е белязана със смърт. Всъщност тежка двойна жертва. Затова ли се почувствах като у дома? Нима тези строги, аскетични пространства по някакъв начин облекчават усещането ми за загуба.

Неволно поглеждам към куфара до прозореца. Куфар, пълен с бебешки дрешки.

Бебето ми умря. Бебето ми умря и после, три дни по-късно, се роди. Дори сега изначалната несправедливост на този факт, нехайното обръщане на изконния ред на нещата, боли повече от всичко останало.

Доктор Гифърд, практикуващ гинеколог не по-възрастен от мен самата, ме погледна в очите и ми съобщи, че трябва да родя нормално.

При мъртъв плод в утробата болницата не предлага цезарово сечение поради риск от усложнения и инфекции. *Предлага* — това бе думата, която използва, сякаш да родиш с цезарово сечение, дори и мъртво бебе, е някаква почерпка, като безплатните кошници с плодове в хотелите. Но щели да ми сложат система, за да предизвикат раждането и всичко ще приключи бързо и безболезнено.

*Не искам да е безболезнено, предпочитам да боли и да родя здраво бебе* — помислих си. Чудех се дали доктор Гифърд има деца. Сигурно. Лекарите обикновено се женят млади, и то за колеги, а той бе твърде симпатичен. Може би ще се прибере вечерта и на чаша бира ще сподели с жена си как е минал денят му. Ще използва думи като *мъртво раждане... износен плод...* може би дори *тъжно*. После дъщеря му ще му покаже рисунката, която е направила в училище, той ще я целуне и ще ѝ каже, че е страхотна.

Екипът си вършеше работата методично. По напрегнатите им лица си личеше, че дори за тях това е ужасно и необичайно. Но докато те намираха спасение в професионализма, аз бях вцепенена от задушавашо чувство за провал. Докато ми слагаха системата с хормони, чух стенанията на жена, която раждаше. Тя щеше да напусне болницата с детето си, а не с визитна картичка на траурна агенция. *Майчинство*. Как странно ми звучеше сега. Дали и аз щях да бъда майка, поне формално, или имаше друга дума за това. Вече ги чух да казват *постпартум* вместо *след раждането*.

Някой ме попита за бащата. Поклатих отрицателно глава. По-добре потърсете приятелката ми Миа. Лицето ѝ помръкна, когато нуждата от лекарска намеса пресече радостната суетня около раждането — ароматни свещи, басейн, записи на Джак Джонсън и Бах; простихме се с тях, сякаш бяха част от илюзията, че всичко е наред и под контрол, че раждането едва ли ще е по-изтощително от спа процедура или груб масаж. Оказа се рисковано начинание, при което подобен изход е напълно възможен, дори очакван. Случвало се веднъж на всеки двеста раждания, каза доктор Гифърд. В една трета от случаите, без видима причина. Бях здрава — преди раждането тренирах всеки ден пилатес и тичах поне веднъж седмично — но това било без значение; възрастта ми също. Някои бебета просто умирали. Щях да остана без дете, а Изабел Маргарет Кавендиш — без майка. Живот, който никога нямаше да настъпи. Когато усетих контракциите,

поех обезболяващия газ и кошмарът започна. В съзнанието ми изплуваха страховити създания в стъкленици с формалин. Изпищях и стиснах юмруци, въпреки успокоенията на акушерката, че има време.

Но след това — след като бях дала живот или бях дала смърт, или както и да го наричат — всичко някак утихна. Може би заради хормоните — онази смесица от обич, блаженство и облекчение, които всяка майка изпитва. Дъщеря ми бе прекрасна и тиха и аз я държах в прегръдките си и ѝ гуках, както би направила всяка майка. Миризмата на слюз и кръв се сливаше с уханието на бебе. Малката ѝ топла длан се отпусна в моята. Тогава почувствах... почувствах *радост*.

Скоро акушерката я отнесе, за да направи отпечатьци на ръчичките и крачетата ѝ за кутията ми със спомени. Обясни ми, че ще получа кутия с нейни неща — кичурче от косата на Изабел, пелена, снимки и гипсови отпечатьци. Малко ковчеже, побрало спомена за едно неживяло създание. Акушерката се върна с отливките. Розови — за ръчичките, сини — за крачетата. Като в детската градина. Тогава разбрах, че всичко е свършило. Без рисунки по стените, училище и умалели униформи. Изгубих не само бебе. Изгубих дете, изгубих тийнейджър, жена.

Телцето ѝ вече беше изстинало. Измих остатъците от гипса по крачето ѝ на чешмата и попитах акушерката дали ще ми я дадат за малко у дома. Изглежда ме с почуда. „Би било малко странно, нали?“ Но съм можела да я подържа колкото си искам тук, в болницата. Казах, че съм готова да я отнесат.

Гледах сивото лондонско небе през сълзи, все едно бяха отрязали част от мен. Вкъщи гневът от тъгата отстъпи място на ступор, не усещах нищо. Когато приятелите говореха с шокиран и състрадателен тон за *загубата ми*, разбих какво имат предвид, но думата ми се струваше толкова ужасяващо точна. Думите на състрадание сякаш не достигаха до мен. Другите жени бяха спечелили битката с природата, с размножаването, с генетиката, а аз не успях. Аз — която винаги съм била толкова способна, толкова резултатна, толкова успешна — загубих. Скръбта, дадох си сметка, не е много по-различна от поражението.

И все пак, странно, на повърхността сякаш всичко си бе както преди. Преди кратката приятелска връзка с колежата от женевския офис, преминала в хотелски стаи и не дотам изискани ресторанти;

преди гаденето сутрин и — първоначално ужасяващото — прозрение, че не сме внимавали достатъчно. Преди трудните телефонни разговори и имейли, в които той учтиво намеква, че времето е *неподходящо* и предлага да *уредим* нещата, и накрая бавното зараждане на друго чувство — чувство, че моментът може би все пак е подходящ, че макар аферата да не доведе до дълготрайна връзка, ми даде възможност. Бях неомъжена, на тридесет и четири. Печелех предостатъчно за двама. Фирмата за финансов пиар, в която работех, даваше щедри обезщетения при майчинство. Можех да прекарам една година вкъщи с бебето, а после да ползвам гъвкав график за работа.

След мъртвото раждане ми предложиха продължителен отпуск по болест; вече бяха намерили заместник. Останах сама в апартамента, където всичко бе приготвено за детето — люлка, чудесна количка, ръчно рисуван цирков фриз на стената на детската. Прекарах първия месец, цедейки кърма, която изливах в мивката. Чиновниците бяха мили с мен, но спазвах закона. А той не предвижда специална клауза в такива случаи. Трябваше да обявя едновременно — и раждането, и смъртта. Жестоко правно недомислие, което още ме влудява. Имаше и погребение — друго изискване на закона, макар че така или иначе щях да искам такова. Трудно е да кажеш добри думи за един несъстоял се живот, но се опитаме.

Предложиха ми психотерапия и аз се съгласих, макар да знаех, че няма смисъл. Едва ли разговорите щяха да стопят мъчителната буца в душата ми. Трябваше да работя. Когато стана ясно, че не мога да се върна във фирмата — неудобно беше да освободят заместника по-рано — подадох оставка и започнах да работя на непълен работен ден към благотворителна организация, която проучва мъртвите раждания. Наемът стана непосилен и трябваше да се преместя, но щях да го направя и без това. Можех да продам количката и да сменя тапета в детската стая, но това винаги щеше да си остане несбъднатият дом на Изабел.

ПРЕДИ: ЕМА

Събужда ме някакъв шум.

Не, не е пианска свада от близката дюнержийница, не е и улична разправа, нито полицейски хеликоптер. Толкова съм свикнала

с тях, че почти не ми правят впечатление. Вдигам глава и се заслушвам. Глухо тропване, после още едно.

Сякаш някой ходи из апартамента.

Напоследък наоколо станаха няколко обира... За миг стомахът ми се свива. После се сещам — Саймън излезе на кръчма с колегите, затова си легнах, без да го дочакам. Сигурно се връща, и то доста почерпен. Дано си вземе душ преди лягане.

Улицата вече е притихнала и мога да отгатна приблизително колко е часът. Не се чува ръмжение на двигатели от светофара, няма затръшване на врати. Пресягам се към телефона и поглеждам часовника. Дори и без контактни лещи виждам ясно 2:41.

Сай върви по коридора, но е толкова пиян, че е забравил как ужасно скърца подът пред банята.

— Влизай! Будна съм! — провиквам се от спалнята.

Стъпките му затихват пред вратата.

— Знам, че си пиян — добавям спокойно.

Долавям неясни гласове. По-скоро шепот.

Значи не е сам. Довел е някой пиян колега, който не е успял да хване последния влак за предградията. Ама че досадна история! Утре — вече *днес* — имам тежък ден. Само това ми липсва — да приготвям закуска за колегите му махмурлии. Въпреки че в такива случаи Саймън направо се разтапя — нарича ме „скъпа“ и „душичке“ и казва, че няма по-щастлив човек от него, а аз отстъпвам и... пак закъснявам за работа. За пореден път.

— Ще се видим по-късно — провиквам се, с леко раздразнение. Може би сега ще извадят конзолата.

Но стъпките не се отдалечават.

Ядосана, ставам от леглото — мога да се покажа и така, по тениска и боксерки — и отварям широко вратата.

Фигурата насреща ми — с черни дрехи и маска — реагира светкавично. Мъжът рязко натиска вратата с рамо и аз политам назад. Изпищявам — или поне така си мисля: може и да е било просто изхълцване, гърлото ми се схваща от ужас. На светлината на кухненската лампа виждам как проблясва нож. Малък, почти като писалка.

Очите му надничат иззад маската. Разширяват се от изумление, когато ме съзират.

— Охоо! — възкликва той.

Зад него стои още един човек с маска и се взира в мен, само че е много по-разтревожен.

— Зарежи, брато! — съветва го той. Единият от нападателите е бял, другият — тъмнокож, но и двамата говорят на уличния жаргон на гетото.

— Споко! — обажда се първият. — Страхотно парче, а!

Той вдига ножа по-високо, направо в лицето ми.

— Дай си телефона, кучко!

Замръзвам.

Но този път съм по-бърза от него. Пресягам се отзад, уж за телефона, но грабвам моя нож, големия месарски нож от кухнята, дето е на нощното шкафче. Дръжката ляга в ръката ми тежка и гладка и с едно плавно движение замахвам и намушквам копелето в корема, малко под ребрата. Влиза много леко. Няма кръв, мисля си, когато вадя ножа и отново го забивам. Все още кръвта не шурти като във филм на ужасите. Това ми дава кураж. Пробождам го в ръката и стомаха, дори по-ниско, някъде около топките, и жестоко завъртам острието в слабините му. Тялото му се свлича на земята — прескачам го, за да стигна до другия.

— Ето и на теб! Беше там, но не го спря. Жалка отрепка такава!

Пъхвам ножа в устата му, все едно пускам писмо в пощенска кутия.

После всичко става бяло и се събуждам с писък.

— Нормално! — кимва с глава Керъл. — Не се безпокой! Това е добър знак.

Дори сега — в тишината на стаята, в която Керъл провежда сеансите си, ме побиват тръпки. Наблизо се разнася шум от косачка.

— И какво му е доброто? — питам неуверено.

Керъл кимва отново. Често ме насърчава по този начин — всъщност винаги, когато споделям с желание. Посланието е ясно. Обикновено не отговарям на въпросите на клиентите си, но пак ще направя изключение, заради теб. *Справяш се чудесно, напредваш много, може би скоро ще излезеш от кризата.* Така завършва всяка наша среща. Сигурно я бива — препоръчаха ми я от полицията.



Честно казано, предпочитам да бяха хванали ония гадове, отколкото да ходя на терапия.

— Ножът във фантазията ти вероятно означава, че подсъзнанието ти се опитва да поеме контрол върху случилото се — продължава тя.

— Наистина ли? — добавям аз и сядам по турски. Мисля, че не е разрешено — дори и без обувки — кушетката на Керъл блести от чистота, но пък е скромно удоволствие срещу сумата от петдесет лири на сеанс. — Това същото подсъзнание ли е, което ми пречи да си спомня какво се е случило, след като си дадох телефона? А може би просто иска да ми каже, че съм голяма глупачка, че не държа нож до леглото си.

— Това е само една интерпретация, Ема — казва тя. — Не особено полезна, струва ми се. Жертвите често обвиняват себе си вместо нападателите. Истинските нарушители на закона са те, а не ти. — Виж — допълва тя. — Обстоятелствата не са от такова значение за мен. По-важен е възстановителният процес. От тази гледна точка това е важна стъпка. Напоследък във връщането ти към онзи момент личи съпротива — обвиняваш по-скоро нападателите, отколкото себе си. Отказваш да се възприемеш като тяхна жертва.

— Но аз съм тяхна жертва. Нищо не се променя.

— Съм? — тихо повтаря Керъл. — Или бях.

Следва продължителна пауза или „терапевтично пространство“, както го нарича понякога. Странно определение за мълчанието.

— А Саймън? Как е той? — загатва деликатно тя.

— Старае се — казвам и веднага добавям, за да избегна двусмислието. — Прави всичко, за да ми помогне. Не спира да ми предлага чай и съчувствие. Изпитва някаква вина, задето го е нямало. Сякаш е щял да ги смаже от бой и да ги арестува. А те можеха да го убият или измъчват заради пин кодовете му.

— Хората имат различна... *представа* за мъжествеността, Ема. Когато губиш опора, винаги се чувстваш застрашен и несигурен.

Този път мълчанието трае по-дълго — цяла минута.

— Храниш ли се нормално? — добавя тя.

Бях споделила с Керъл, че съм имала хранително разстройство. *Имала* е относително казано. Всъщност то никога не отзвучава напълно. Може да се върне отново, ако нещата излязат извън контрол.

— Сай ме кара да ям — отговарям. — Добре съм.

Не ѝ казвам, че понякога цапам чинията и я слагам в мивката, за да го заблудя, или че нарочно повръщам, след като се върнем от ресторант. Някои моменти от живота ми са табу. Всъщност точно затова харесах Саймън — за отдадеността, с която се грижи за мен, когато съм болна. Ала прекалените му грижи и през останалото време ме карат да полудявам.

— Когато ме нападнаха, не направих нищо — изтърсвам неочаквано. — Ето това не мога да проумея. Буквално се тресях от адреналин. Бий се или бягай, нали така беше? Но не направих нищо! Абсолютно нищо!

Внезапно се разплаквам без причина. Грабвам една от възглавничките на Керъл и я притискам до гърдите си, сякаш, стискайки я, изцеждам и последната капчица от живота на онези нищожества.

— Напротив, направила си — казва тя. — Престорила си се на умряла. Безупречен инстинкт. Както при зайците — питомните бягат, дивите се снишават. Няма правилен или грешен избор. Какво би станало, ако... Просто нещо се е случило.

И тя побутва към мен кутия с носни кърпички.

— Ема, искам да опитам нещо — добавя тя, когато издухвам носа си.

— Какво? — питам глухо. — Не е хипноза, нали? Казах ти, че не искам.

— Това е психотерапия, която лекува миналото — поклаща глава тя. — Нарича се EMDR. Десенсибилизация и повторна преработка на информацията чрез движение на очите. Отначало може да ти се стори странна, но е много лесна за изпълнение. Сядам до теб и движа пръстите си в двете посоки на зрителното ти поле, докато преживяваш отново травматичното събитие в главата си.

— Има ли смисъл? — питам колебливо.

— Истината е — казва тя, — че не знаем как точно действа тази терапия. Изглежда, помага да се преживее травмата и дава усещане за изход. Особено е полезна, когато човек не може да си спомни подробности за случилото се. Искаш ли да опиташ?

— Добре — свивам равнодушно рамене.

Керъл се премества по-близо до мен и вдига два пръста.

— Искам да се концентрираш върху визуално изображение от самото начало на обира — казва тя. — Засега го задръж в паметта си. Все едно спиращ за малко филма, който гледаш.

Тя започва да движи пръсти в двете посоки и аз безропотно ги следвам.

— Ето това е, Ема — казва тя. — А сега да пуснем лентата. Спомни си как си се чувствала.

Трудно ми е да се концентрирам, но постепенно свиквам с движението на пръстите й и успявам да се съсредоточа достатъчно, за да възпроизведа онази нощ в съзнанието си.

*Глухо тропане във всекидневната.*

*Стъпки.*

*Шепот.*

*Ставам от леглото.*

*Вратата се отваря с трясък. Нож в лицето ми...*

— Дишай дълбоко — шепне Керъл, — както съм те учила.

Поемам си дълбоко въздух — два, три пъти. *Ставам от леглото.*

Виждам ножа... нападателите. Задъхано се карат след появата ми. Да офейкат или да оберат апартамента. По-възрастният е насочил нож към мен.

*Какво ще ни направи? Я виж каква е хилава!*

— Дишай, Ема, дишай — съветва ме Керъл.

*Докосва гърлото ми с ножа. Гъкне ли, ще я очистим!*

— Не — крещя ужасена. — Не мога да направя. Съжалявам.

— Чудесно се справи, Ема! Браво! — поощрява ме Керъл и се връща на мястото си.

Все още дишам дълбоко, за да се успокоя. Мой ред е да наруша мълчанието. Така е било винаги досега. Но не желая повече да говоря за обира.

— Може би е по-добре да се преместим.

— Така ли? — казва Керъл с присъщата си сдържаност.

— В района, в който живеем, има ужасна престъпност. Оплаквах се и преди обира. Съседите сигурно отдавна ме мразят. Заради лошата реклама цените на жилищата им падат.

— Сигурна съм, че не те мразят, Ема — кротко добавя тя.

Пъхвам края на ръкава си в устата и започвам да го дъвча.

Пак старият лош навик.

— Знам, че се предаваме. Но повече не искам да остана там. От полицията заявиха, че нападателите могат да се върнат. Изпитват нещо като чувство за *собственост*. Сякаш вече им принадлежиш.

— Което, разбира се, не е вярно — тихо продължава Керъл. — Принадлежиш на самата себе си, Ема. И *не* мисля, че ако се преместиш, се предаваш. Точно обратното. Това е знак, че отново вземаш решения. И си възвръщаш контрола. Убедена съм, че ти е трудно. Но травми като тази се преодоляват. Просто искат време. Днес се справи отлично, Ема — поглежда си часовника тя. — Имаш сериозен напредък. Другата седмица по същото време, нали?

СЕГА: ДЖЕЙН

30. Кое твърдение най-добре характеризира последната ви връзка?

- По-скоро приятелство, отколкото любов
- Лесна и удобна
- Сърдечна и дълбока
- Бурна и експлозивна
- Съвършена, но краткотрайна

Въпросите на формуляра стават все по-странни и по-странни. Отначало се опитвам да вникна във всеки един от тях, но те са толкова много, че накрая дори не се замислям за отговорите. Просто ги отмятам по интуиция.

Искат три скорошни снимки. Избирам една от сватбата на приятел; селфи, на което двете с Миа изкачваме връх Сноудън преди няколко години, и портретна снимка за службата. Вече съм готова. Пиша учтиво придружително писмо, без нищо излишно. Изтъквам мотивите си. Къщата на Фолгейт Стрийт 1 ми харесва много и ще положа всички усилия, за да живея в нея с почтеността и честността, които заслужава. Макар че писмото е кратко, няколко пъти го преработвам, докато ми хареса. Не бива да очаквам много, така каза агентката. Повечето кандидати не преминават този етап, но аз си лягам с надеждата, че ще успея. Ново начало. Свеж полъх. Когато се унасям в сън, в съзнанието ми изплува друга дума. *Прераждане*.

## 2.

*Когато работя върху нещо, винаги се  
стремя към съвършенство.*

- *Подкрепям*
- *Не подкрепям*

ПРЕДИ: ЕМА

Минава седмица, после две. Все още няма отговор на заявлението. Изпращам имейл, за да проверя дали са го получили. Няма отговор. Вече започва да ми писва. Накараха ни да отговорим на онези глупави въпроси, да изберем снимки и да изпратим писмо. Можеха поне да ни уведомят дали сме одобрени за следващия етап. Накрая пристига имейл от `admin@themonkfordpartnership.com`, тема: Фолгейт Стрийт 1. Не си давам време да се изнервя. Отварям го припряно.

Моля, заповядайте на интервю в 17 ч. утре, вторник,  
16 март, в офиса на „Монкфорд и Сие“.

Нищо повече. Без адрес, без подробности, дори не става ясно с кого ще се срещнем — с Едуард Монкфорд или с негов заместник. Разбира се, лесно откриваме адреса в интернет, а и не е толкова важно кой ще дойде на срещата. Дотук успяхме. Остава ни още едно препятствие.

„Монкфорд и Сие“ заема най-горния етаж на модерна сграда в Лондонското сити. Има адрес, но повечето хора я наричат „Кошера“, защото изглежда точно така — огромен каменен кошер. По пътя към „Сейнт Пол“ сградата блести като тайнствен пашкул с неземна красота сред стърчащите кули от стъкло и стомана в Квадратната миля. От

улицата долу изглежда още по-странна. Не се вижда фойе, само дълга стена от светъл камък, с два процепи, които сигурно водят към асансьорите, защото оттам непрекъснато минават мъже и жени. Всички без изключение носят скъпи черни костюми и разкопчани ризи.

Телефонът ми вибрира. На екрана просветва съобщение. *Централа „Монкфорд“. Ще се регистрирате ли?*

Натискам „Да“. *Добре дошли, Ема и Саймън, Моля, вземете асансьор №3 и слезте на четиринадесетия етаж.*

Нямам представа как ни е разпознала сградата. Може би в имейла има скрита „бисквитка“. Саймън разбира от тези неща. Показвам му съобщението, за да го заинтригувам, но той пренебрежително свива рамене. Места като това, откъдето лъха на пари, богатство и високомерие, не са по вкуса му.

Единственият мъж, който чака асансьора заедно с нас, е странна птица.

Макар и прибрани в конска опашка, дългите му посивели коси изглеждат несресани. По лицето му се вижда двудневна брада и е облечен в проядена от молци жилетка и протрити ленени панталони. Тайно поглеждам надолу и забелязвам, че няма обувки, само чорапи. Шумно хрупа блокче шоколад. Щом вратите се отварят, той се шмугва вътре и застава в дъното.

Напразно търся някакви бутони. Сигурно асансьорът е програмиран и спира на определени етажи.

Изкачваме се нагоре плавно, почти неусетно. Очите на мъжа се плъзват по мен и се задържат върху корема ми, докато той усърдно облизва парченца шоколад от пръстите си. Смутено проследявам с ръка погледа му и откривам, че блузата ми стърчи от панталона, разголила мястото около пъпа.

— Какво има, Ем? — пита Саймън, забелязал неудобството ми.

— Нищо — обръщам се към него, с гръб към непознатия, и скришом се оправям.

— Промени ли решението си? — тихо добавя той.

— Не знам — отговарям. Всъщност не съм, но не искам Сай да си мисли, че не желая да го обсъждаме.

Когато вратите се отварят, мъжът се затътря навън, похапвайки от шоколада.

— Време за шоу — обажда се Саймън, като се оглежда наоколо.

Попадаме в друг лъскав свят — открито пространство с много светлина. В единия край има стена от огънато стъкло. Оттам се разкрива невероятна гледка към Лондонското сити — катедралата „Сейнт Пол“, Лойдс и всички останали забележителности, а в далечината се вижда финансовият център Канъри Уорф; Темза се извива като змия покрай Кучешкия остров и изчезва някъде в безкрайните равнини на изток. Блондинка в елегантен черен костюм се надига от бюрото, където почуква нещо върху екрана на айпад.

— Заповядайте, Ема и Саймън! — кани ни любезно тя. — Седнете, моля! Едуард скоро ще дойде.

Очевидно чете имейлите си от айпада, защото след няколко минути мълчание добавя:

— Последвайте ме, ако обичате!

Бутва вратата и тя се отваря плавно. Подпрял глава на юмруците си, един мъж е седнал зад дълга маса и разглежда някакви скици. Те са толкова големи, че едва се побират на масата. Виждам, че са оригинални чертежи, а не копия. Два-три молива и острилка са сложени в единия ъгъл, грижливо подредени по големина.

— Ема, Саймън! — вдига глава мъжът. — Желаете ли кафе?

Я виж, той бил доста привлекателен. Това е първото, което забелязвам. И второто. И третото. Русолявите му къдрици са късо подстригани. Носи черен пуловер и разкопчана риза — нищо прекалено лъскаво. Пуловерът пада небрежно от широките му атлетични рамене, а на лицето му е изписана лека самоирония. Прилича повече на симпатичен учител, отколкото на откачения маниак на тема контрол, който си представях.

Това не убягва от погледа и на Саймън. Той бързо излиза напред и хваща Едуард Монкфорд за рамото.

— Едуард, нали? — припряно казва той. — Еди? Или Ед? Аз съм Саймън. Приятно ми е, братле. Много е баровско при вас. Запознай се с приятелката ми Ема!

Изтръпвам, защото Саймън се прави на кокни само пред хора, от които се страхува. Затова добавям бързо:

— Кафе? С удоволствие!

— Алиша, две кафета, ако обичаш — обръща се учтиво Едуард Монкфорд към секретарката си и ни кани на масата. После ме

поглежда, все едно Саймън не съществува.

— Защо искате да живеете на Фолгейт Стрийт 1?

Не, не прилича на учител! По-скоро на директор или председател на надзорен съвет. В приветливия му поглед се прокрадва сурова нотка. Това, разбира се, му придава повече чар.

Очаквахме този въпрос или подобен на него, затова успявам да изтърся нещо заучено. Колко бихме се радвали на тази възможност и че ще направим всичко, за да живеем по правилата на къщата. До мен Саймън намръщено мълчи. Щом свършвам, Монкфорд кима учтиво. Изглежда леко отегчен.

— Мисля, че тя ще ни промени — изричам спонтанно.

За пръв път в очите му се появява любопитство.

— Нима? И как по-точно?

— Обраха ни — добавям колебливо. — Двама мъже. По-скоро деца. Хлапета. Наистина не помня какво се случи — не и подробности. Изпаднах в някакъв посттравматичен шок.

Той кима загрижено. Намирам сили да продължа:

— Стоях там и им позволих да се измъкнат. Искам да се науча да вземам решения. Да оказвам съпротива. Убедена съм, че къщата ще ми помогне. Не сме от хората, които живеят по този начин. С толкова правила. И все пак защо да не опитаме?

Отново настъпва неловко мълчание. Направо ще се изям от яд. Какви ги дрънкам! Как може къщата да ме промени?

Платинено русата секретарка носи кафетата. Припряно се пресягам към чашата, но в бързината я разливам, и то цялата, върху чертежите.

— Боже мой, Ема! — ядосан скача от стола Саймън. — Виж какво направи!

— Страшно съжалявам — казвам притеснено, докато кафявата течност бавно поглъща скиците. — Господи, *страшно* съжалявам!

Секретарката се втурва за кърпи. Виждам как всичко ми се изплъзва. Дори празното място при списъка с вещите и благородните лъжи във въпросника няма да ни помогнат. Та кой би пуснал в хубавата си къща недодялани наематели...

За моя изненада, Монкфорд само се усмихва.

— Скиците и без това бяха ужасни — казва той. — Отдавна исках да се отърва от тях. Спестихте ми труда.



Секретарката се впуска да бърше и попива с хартиени кърпи.

— Алиша, недей! Става по-лошо. Остави на мен.

Свива чертежите на топка, така че разлятото кафе остава вътре, като в гигантска пелена.

— Изхвърли ги — нарежда ѝ той.

— Много съжалявам, братле — обажда се Саймън.

Монкфорд за пръв път го поглежда в очите.

— Никога не се извинявай заради любим човек — тихо каза той.  
— Приличаш на кретен.

Саймън е толкова потресен, че занемаява, а аз направо зяпвам от изумление. Нищо в поведението на Едуард Монкфорд досега не подсказва хапливия му език. Добре че Саймън запазва самообладание. Раздавал е юмруци и за по-дребни неща — много по-дребни. В този миг Монкфорд се обръща към мен с непринуден тон.

— Ще се свържа с вас по-късно. Благодаря ти за посещението, Има! И на теб, Саймън — добавя след кратка пауза.

СЕГА: ДЖЕЙН

Докато чакам във фоайето на четиринадесетия етаж на Кошера, виждам през стъклото на приемната двама мъже, които оживено спорят. Единият е Едуард Монкфорд, почти съм сигурна в това. Носи същите дрехи като на снимката в интернет — черен кашмирен пуловер и бяла риза с разкопчана яка. Русоляви къдрици обрамчват изпитото му аскетично лице. Привлекателен е — не толкова, че да не откъснеш очи, но излъчва самоувереност, а кривата усмивка му придава чар. Събеседникът му крещи нещо, но думите не достигат до мен през плътната стъклена стена — тихо е като в църква. Мъжът жестикулира гневно, размахвайки юмруци току под брадичката на Монкфорд. Нещо в поведението и във външния му вид ме кара да мисля, че е руснак.

Дамата до него, която от време на време се намесва в спора, със сигурност би могла да мине за жена на олигарх. Доста по-млада от съпруга си, тя е с лъскава, ефектно изрусена коса и безвкусна рокля „Версаче“. За разлика от съпруга, който изобщо не ѝ обръща внимание, Монкфорд от време на време учтиво ѝ кима. Когато тирадата най-после секва, архитектът спокойно добавя нещо и поклаща глава. Това вбесява мъжа и той избухва отново, още по-яростно.

Безупречната брюнетка, която записа името ми, се приближава към мен.

— Срещата на Едуард още не е приключила. Да ви донеса ли нещо? Малко вода?

— Не, благодаря. — Кимвам по посока на зрелищната сцена. — Това ли е срещата?

— Само си губят времето. Той няма да отстъпи — казва тя, щом проследява погледа ми.

— За какво спорят?

— Клиентът е възложил проект на къща. Още при първия си брак. Новата му жена иска готварска печка „Ага“. Придавала повече уют.

— А „Монкфорд и Сие“ не си падат по уюта, така ли?

— Проблемът е друг. Едуард държи да се спазва първоначалния проект. Променя само ако на *него* не му хареса. Веднъж прекара три месеца в това да преработва покрива на една вила, за да го направи с метър и двадесет по-нисък.

— Трудно ли се работи с перфекционист?

Въпросът ми увисва във въздуха. Изглежда, питам твърде много. Брюнетката се усмихва загадъчно и отминава.

Продължавам да наблюдавам спора, всъщност е по-скоро тирада, тъй като Едуард Монкфорд почти не взема участие. Вълни на гняв го заливат, а той стои непоклатим като скала и само учтиво се усмихва. Вратата се отваря с трясък и клиентът изхвърча като тапа отвътре, с пяна на уста. Жена му подтичва след него на високите си токчета. Последен излиза Монкфорд. Приглаждам роклята си и се изправям. След дълго колебание се спрях на „Прада“ — тъмносиня, на плисета, малко под коленете; нищо прекалено екстравагантно.

— Джейн Кавендиш — припомня му секретарката.

Той се обръща към мен. По лицето му се изписва изненада, дори недоумение, сякаш е очаквал друго. Ала бързо се овладява и ми подава ръка.

— Джейн, разбира се! Да влезем вътре.

*Бих се любила с този мъж.* Едва сме се запознали, но усещам как някаква част от мен, върху която нямам власт, вече е взела решение. Дори начинът, по който ми отваря вратата — обичаен кавалерски жест — сякаш крие друго послание.

Сядаме един срещу друг. Дели ни дълга маса със стъклен плот, върху който се откроява архитектурен модел на малък град. Долавям как погледът му шари по лицето ми. Отначало не ми се стори толкова обаятелен, но това бе, преди да го видя отблизо. Ясните му очи са поразително сини. Осеяни са с мрежа от ситни бръчици, макар че няма и четиридесет. Баба ми ги наричаше линии на смеха. Но на лицето на Едуард Монкфорд те придават особен, хищнически вид.

— Спечелихте ли? — нарушавам мълчанието.

— Какво? — разсеяно пита той.

— Спора.

— А, това ли било — свива рамене и суровото му изражение мигом омеква. — Сградите ми налагат изисквания, Джейн. Не мисля, че са непоносими. Във всеки случай усилията си струват. Затова сте тук, предполагам.

— Нима?

— Партньорът ми Дейвид — кима той, — който отговаря за технологичната част, говори за ОП — Опит на ползвателя. Използваме събраната информация, за да подобрим опита и на други наши клиенти.

— Каква информация? — Бях прегледала бегло договора — двадесетина страници, изписани със ситен шрифт.

Той отново свива рамене. Под пуловера му се очертават широки жилести плещи.

— Главно метаданни. Кои стаи използвате най-много... неща от този род. От време на време ви молим отново да попълните формуляра, за да проверим как промяната е повлияла върху начина ви на мислене.

— И това ще го понеса! — Репликата ми е твърде дръзка и почти съжалявам за думите си. — Ако ми се даде възможност, разбира се.

— Чудесно! — Едуард Монкфорд се пресяга към подноса, върху който са сложени чашки за кафе, каничка с мляко и захарница. Разсеяно започва да пренарежда бучките захар, докато оформя нещо като кубчето на Рубик. После обръща чашките така, че дръжките им гледат в една и съща посока. — Мога дори да ви помоля да се срещнете с някои от клиентите ни, за да ги убедите, че животът без печка „Ага“ и шкаф за спортни трофеи не е катастрофа.

Загадъчна усмивка се плъзва в крайчеца на очите му. Усещам как коленете ми омекват. *Това не съм аз*, мисля си. И после: *Нима чувствата ни са взаимни?* На свой ред се усмихвам плахо, но окуражително.

— И така, Джейн. Има ли нещо, което искаш да ме попиташ? — добавя след кратка пауза той.

— За себе си ли построихте къщата на Фолгейт Стрийт 1?

— Да — отговорът е лаконичен.

— А къде живеете сега?

— Предимно на хотел. Близко до проекта, над който работя. Не е толкова зле, ако махнем излишните възглавници.

Усмихва се отново, но този път явно не се шегува.

— Не ви ли липсва собствен дом?

— Така обмислям нещата по-добре — равнодушно свива рамене. Тонът му подсказва, че не желае повече въпроси.

Един мъж нахълтва в стаята като хала — блъска вратата и започва да говори като картечница.

— Ед, трябва да поговорим за комуникациите. Идиотите се опитват да ни лишат от оптичните влакна. Не разбират, че след стотина години медните жици ще бъдат толкова остарели, колкото и римските оловни водопроводи днес.

Новодошлият има набита фигура и запуснат вид. Брадата му е щръкнала като четина по месестите бузи. Доста по-прошарената му коса е вързана на конска опашка. Носи шорти и джапанки, макар че вътре е прохладно заради климата.

Прекъсването на разговора сякаш изобщо не смущава Монкфорд.

— Дейвид, запознай се с Джейн Кавендиш. Подала е заявление за Фолгейт Стрийт 1.

Значи това е Дейвид Тийл — партньорът, който отговаря за технологиите. Очите му са толкова хлътнали, че почти не виждам изражението им. Мъжът ме поглежда без любопитство и пак се обръща към Монкфорд.

— Наистина най-доброто решение за града е да имат собствен сателит. Трябва да преосмислим всичко...

— Собствен сателит... Идеята си струва! — казва замислено Монкфорд и поглежда към мен. — Би ли ни извинила, Джейн?

— Разбира се.

Когато се изправям, очите на Дейвид Тийл се плъзват към голите ми крака. Забелязал това, Монкфорд свива намръщено устни и сякаш се кани да каже нещо, но после се спира.

— Благодаря ви за срещата — добавям учтиво.

— В най-скоро време ще се обадя — обещава той.

ПРЕДИ: ЕМА

Още на следващия ден пристига кратък имейл: *Заявлението ви е одобрено.*

Нищо повече! Съобщението не уточнява кога и как можем да се настаним, не изисква дори подробности за банковата ни сметка. Обаждам се на Марк, нашия агент. Напоследък се срещаме доста често и вече не ми изглежда толкова неприятен, колкото ми се стори в началото.

Звучи искрено зарадван, когато му казвам:

— Може да се нанесете още в края на тази седмица, ако желаете. Трябва само да оформим документите и да ви обясня как да се инсталира приложението на телефона. В общи линии, това е всичко.

*В общи линии, това е всичко.* Значи успяхме! Ще живеем в една от най-невероятните къщи в Лондон. Ние, двамата. Аз и Саймън. Сега всичко ще бъде различно.

### 3.

*Станало е пътно произшествие по ваша вина. Жената, която шофира другата кола, е объркана и смята, че тя е предизвикала сблъсъка. Какво ще кажете на полицията?*

- *Вината е нейна.*
- *Вината е моя.*

СЕГА: ДЖЕЙН

Седя в празната, почти гола стая на Фолгейт Стрийт 1, изпълнена с блаженство.

Обхождам с поглед изчистените линии на градината отпред. Вече знам защо в нея няма цветя. Създадена е по подобие на *каресансуи* — градините за медитация на будистките храмове, които се отличават с геометрична хармония. Фигурите са символични — планина, вода, небе. Това е място за съзерцание, не за отглеждане на цветя.

Идеята за необикновената градина, изглежда, идва от Япония, където Едуард Монкфорд прекарва година след загубата на семейството си.

Тук всичко е различно — дори интернет. Камила свали приложението на лаптопа и на телефона и ми даде специална гривна, която задейства сензорите на Фолгейт Стрийт 1. След това се свърза с мрежата и ми остави парола. Оттогава всеки път, щом включа някое устройство, на екрана не се появява Гугъл или Сафари, а празна страница с надпис „Иконом“. Има само три икони: „Дом“, „Търсачка“ и „Облак“. „Дом“ контролира режима на осветление и отопление в къщата. Предлага четири различни настройки — за работа, отмора, забавление и по желание. „Търсачка“ ме свързва с интернет. В „Облак“ се съхраняват данни и резервни копия.

Всеки ден Иконом ме съветва как да се облека — според времето навън, планираните срещи и прането в пералнята. Ако се храня вкъщи, знае какво има в хладилника, как да го сготвя и колко калории ще прибавя към дневното си меню. В това време Търсачка отсява изскачащите реклами с техники за плосък корем, покъртителните новинарски истории, класациите за десетте най-добри постижения, светските клюки за маловажни знаменитости, спама и бисквитките. Няма отметки, няма история на търсенията, няма никакви данни. Затворя ли екрана, всичко се изчиства. Действа неочаквано освобождаващо.

Понякога си наливам чаша вино и просто се разхождам. Докосвам всичко, опитвам се да привикна към изисканата обстановка и не размествам нищо. Естествено, известната фраза на Лудвиг Мис ван дер Рое „*Малкото е повече*“ ми е отдавна позната, но досега не си бях представяла как малкото влияе върху сетивата и каква богата чувственост е скрита в него. Мебелите, немного на брой, са истинска класика: столове от светъл дъб, стил „Ханс Вегнер“, около кухненската маса, бели столове „Никол“ за барплота, елегантен диван „Лисони“. Интериорът се освежава от подбрани с много вкус, макар и не толкова скъпи допълнения — плътни бели хавлии, фини ленени чаршафи, изящни, ръчно изработени винени чаши. Един нов свят на тихо опиянение.

Чувствам се като филмова героиня. Минималистичният лукс на къщата някак ме кара да се движа по-елегантно, да стоя по-изправена, съзнателно да избирам пози с максимален ефект. Никой не ме вижда, разбира се, но Фолгейт Стрийт 1 се превръща в моя публика, а празните пространства се изпълват с приглушени мелодии от виртуалната фонотека на Иконом.

*Заявлението ви е прието.* Само толкова. Вече очаквах лоши новини заради кратката ни среща, но, изглежда, Едуард Монкфорд не обича дългите обяснения. Сигурна съм, че недоизречените думи и тръпките от взаимното привличане, които ме възбудиха, не са просто фантазия. *Е, добре, той знае как да ме намери* — мисля си. Не бързам. И любовната игра крие чувствена наслада.

Тогава започват да пристигат цветята. Още когато се нанесох, на прага ме очакваше огромен букет от лилии в целофан.

Без поздравителен адрес. Не знам дали е обичаен жест, или го прави специално за мен. Все пак учтиво му изпращам благодарствена картичка.

Два дни по-късно получавам друг подобен букет. След седмица — трети, пак същите лилии, оставени на същото място, до предната врата. Тежкото им ухание вече се носи от всеки ъгъл на Фолгейт Стрийт 1. Това е прекалено.

Когато намирам четвъртия букет, наистина ми идва до гуша. Върху целофана личи името на цветарския магазин. Обаждам се да ги попитам дали не мога да сменя цветята.

— Не откривам поръчка за Фолгейт Стрийт 1 — смутено отвръща женски глас отсреща.

— Може би е на името на Едуард Монкфорд? Или „Монкфорд и сие“?

— Няма такава поръчка. Изобщо нищо за вашия район. Намираме се в Хамерсмит и не извършваме доставки в северната част на Лондон.

— Разбирам — казвам, напълно озадачена.

На следващия ден, когато пристигат поредните лилии, решавам да ги изхвърля.

В този миг погледът ми съзира картичка — първата от толкова време насам. На нея пише:

Винаги ще те обичам, Ема. Спи спокойно, любов  
моя!

ПРЕДИ: ЕМА

Къщата е чудесна! Напълно се покрива с представите ни. Поточно с *моите*. Саймън приема всичко, но все още е доста сдържан. Може би не иска да се чувства задължен на архитекта заради ниския наем.

Но дори и той остана поразен от програмирания душ, който се включва веднага щом влезеш в банята. Разпознава ни по специалните гривни и запаметява предпочитаната от всеки температура на водата. Когато се събуждаме на сутринта, светлината в спалнята бавно гасне



— електронен изгрев в пълна тишина. Дебелите стени и плътните стъкла поглъщат уличния шум и осъзнавам, че не съм спала по-сладко от години.

Разопаковането на багажа почти не отнема време. Фолгейт Стрийт 1 предлага чудесни неща и старите вещи отиват на съхранение заедно с колекцията на Саймън.

Понякога седя на стълбите с чаша кафе, подпряла глава на коленете си, и се опивам от красотата наоколо.

— Внимавай да не разлееш кафето, скъпа! — наемква всеки път Саймън. Това се превърна в дежурна шега помежду ни. Може би разлятото тогава кафе ни отвори пътя към къщата.

Но никога не споменаваме, че Монкфорд нарече Саймън кретен, нито пък че Сай не отговори.

— Щастлива ли си? — пита Саймън и сяда до мен на стълбите.

— Разбира се! Но...

— Май вече ти омръзна тук — продължава той. — Знаех си.

— Другата седмица имам рожден ден.

— Нима? Бях забравил, милинка.

Шегува се, разбира се. Както винаги преди Свети Валентин или рождения ми ден.

— Хайде да поканим гости!

— На купон?

— Да, в събота — кимам одобрително.

— Разрешено ли е тук? — разтревожен казва той.

— Няма да прекаляваме като последния път — опитвам се да го убедя. Тогава съседите повикаха полицията...

— Ами добре — колебливо се съгласява той. — Ще го направим в събота.

До девет часа вечерта в събота къщата вече е препълнена. Украсявам със свещи цялото стълбище и градината и избирам по-приглушена светлина. Иконом не предвижда настройка „купон“ и този факт отначало ме смущава. Но в Правилника няма изрична забрана за тържества. Може да са я пропуснали, но списъкът си е списък и трябва да се спазва.

Естествено, когато влизат, приятелите ни не могат да повярват на очите си и започват множество шегички за това къде са мебелите, защо не сме си разопаковали багажа. Саймън е в стихията си. Той обича да се фука — с най-страхотния часовник или най-новото мобилно предложение, а сега има най-страхотното жилище. Виждам как влиза в новата си роля и гордо демонстрира: готварската печка, системата за автоматичен достъп, трите тесни процепа в стената вместо електрически контакти, дори различните по големина чекмеджета от двете страни на леглото за мъжа и жената.

Исках да поканя и Едуард Монкфорд, но Саймън ме разубеди. Сега, когато множеството се полюшва в ритъма на *Can't Get You Out of My Head* на Кайли Миноуг, разбирам, че е бил прав. Монкфорд, който ненавижда шума и безредието, сигурно ще включи нова точка в правилника и ще изхвърли гостите навън. За миг си представям, че идва непоканен — спира музиката и гони всички. Нелоша, но странна идея — все пак купонът е мой.

Саймън минава покрай мен с бутилки в ръце и се привежда да ме целуне.

— Изглеждаш чудесно, рожденичке! — казва той. — Нова ли е роклята?

— Имам я отдавна — лъжа го невинно, а той отново ме целува.

— Защо не се усамотите? — опитва се да надвика музиката Саул, когато Аманда го повлича към веселата тумба.

Купонът се развихря с много пиячка, не минава и без дрога. Къщата кънти от музика и крясъци. Гостите се изсипват в малкия двор да запалят по цигара и си навличат гнева на съседите. Към три сутринта всички се разотиват. Саул напразно се мъчи да убеди двама ни да отидем в нощен клуб. Чувствам се напълно изтощена, макар че дръпнах една-две линии, а Саймън отказва, защото е много пиан. Накрая Аманда откарва Саул.

— Ела в леглото, Ем! — кани ме Саймън, когато оставаме сами.

— След мъничко — казвам. Едва се движа от умора.

— Ухаеш страхотно, наистина — души врата ми той. — Хайде да си лягаме.

— Сай — изричам колебливо.

— Какво?

— Не мисля, че тази вечер ми се прави секс. Съжалявам.

Не сме го правили от обира насам. Дори не сме разговаряли за това. Още една тема табу.

— Нали казваше, че тук всичко ще е различно — нежно добавя той.

— Така и ще бъде. Но не веднага.

— Разбира се — съгласява се той. — Спокойно, Ем. Не се притеснявай!

По-късно, докато лежим един до друг в мрака, тихичко ме пита:

— Помниш ли как осветихме „Белфорт Гардънс“?

Беше някаква глупава закачка помежду ни. Да се любим във всяка стая, преди да е минала първата ни седмица там.

Саймън не продумва повече. След дълго мълчание се унасям в сън.

СЕГА: ДЖЕЙН

Поканила съм гости на обяд, за да отпразнуваме новия дом. Миа и Ричард са с децата си Фреди и Марта, а Бет и Пийт са довели Сам. Познавам Миа още от Кеймбридж. Тя е най-близката ми приятелка. Зная нейни тайни, неизвестни дори на съпруга ѝ. Например че е спала с друг мъж, преди да се оженят, и това за малко не е отложило сватбата или че е мислила за аборт, когато забременяла с Марта, заради тежката депресия след раждането на Фреди.

Обичам ги много, но не биваше да ги каня заедно. Направих го заради голямата къща. Колкото и да са тактични, рано или късно пак ще заговорят за децата си. Ричард и Пийт непрекъснато тичат подир малчуганите, сякаш теглени от невидими юзди. Страх ги е да не се пребият по ужасните стълби или да не се блъснат в големите френски прозорци, докато тичат. В това време половинките им надигат чаши бяло вино и тихичко се оплакват, макар и с измъчена гордост, колко скучен е станал животът им. „Господи, миналата седмица заспах на новините в шест часа.“ „Това е нищо — откъртих още на детското.“ В това време Марта повръща обяда си върху масата, а Сам успява да изрисува прозорците с пръсти, потопени в шоколадов мус. Май вече не съжалявам, че нямам деца. Иска ми се гостите да си тръгнат, за да почистят след тях.

Докато ми помага за салатата, Миа изведнъж се провиква:

— Джей, къде държиш африканските лъжици?

Въпросът ѝ ме сварва неподготвена.

— Онези ли? Дарих ги благотворително.

— Но нали ти ги подарих? — поглежда ме учудено тя.

— Да, права си — Миа беше доброволка в африканско сиропиталище и ми донесе две лъжици за салата, изработени от деца там, — но реших, че не подходжат много на обстановката. Извинявай! Нали не ми се сърдиш?

— Няма нищо. — По лицето ѝ се изписва леко разочарование. Но обядът вече е готов и тя бързо забравя за случката.

— Е, как я караш, Джей? — пита ме Бет, докато си налива втора чаша вино.

— Обичайната суша — отвърщам. Това е ролята ми в групата от години — споделям преживелици за провалите в секса. Така им вдъхвам увереност, че още не са за изхвърляне и че и така са си много добре.

— А как е твоят архитект? — интересува се Миа. — Има ли нещо ново?

— О! Аз не знаех за архитекта — нетърпеливо казва Бет. — Хайде, разказвай!

— Джей си пада по мъжа, който е построил къщата. Нали, скъпа?

Пийт вече е извел Сам навън. Клекнало до тревната ивица, момченцето я посипва с шепички чакъл. Дали ще прозвучи превзето, ако го помоля да престане?

— Но не съм направила нищо по въпроса — казвам.

— Я не се мотай! — съветва ме Бет. — Гепи го, докато не е станало късно! — Тя се спира, ужасена от думите си. — По дяволите, не исках...

Сърцето ми се свива от болка и страдание, но запазвам самообладание.

— Всичко е наред! Знам за какво говориш. И без това биологичният ми часовник в момента спи.

— Все пак извинявай! Беше ужасно нетактично от моя страна.

— Чудя се дали не го видях отвън — добавя Миа. — Твоят архитект.

— Не може да бъде.

— Когато отидох до колата за пингвина на Марта, към къщата се беше запътил мъж с цветя.

— Какви цветя?

— Лилии. Къде хукна, Джейн?

Тичам към вратата. След онази странна бележка мистериозните цветя не ми дават покой. Отварям и виждам букета на стъпалото, а мъжът се отдалечава по пътеката.

— Почакайте! — викам подире му. — Моля ви, почакайте!

Той се обръща. Почти на моите години е, може би малко по-възрастен. Тъмната му коса е прошарена преждевременно. По изпитото му лице се чете напрегнато изражение.

— Какво има?

— Кой сте вие? — Соча към букета. — Защо непрекъснато ми носите цветя? Аз не съм Ема.

— Цветята очевидно не са за вас — презрително казва непознатият. — Сменям ги, защото ги прибирате. Затова ви оставих бележка. Тъпата ви кратуна най-сетне да проумее, че букетите не са тук, за да освежат модерната ви кухня. — Той спира за миг и добавя: — Утре е рожденият ѝ ден. Всъщност... трябваше да бъде.

Най-после разбирам. Цветята не са подарък, а възпоменателен жест. Като онези, които оставяме на нечие лобно място. Упреквам се, че не съм се сетила по-рано, погълната от мисли за Едуард Монкфорд.

— Толкова съжалявам. А къде... Някъде наблизо ли?

— В онази къща — ръката му сочи към Фолгейт Стрийт 1 и аз усещам как по гърба ми пробягват тръпки. — Умря там.

— Как се случи? — питам и тозчас съжалявам за любопитството си. — Всъщност не ми е работа...

— Зависи кого питате — прекъсва ме той.

— Какво искате да кажете?

Мъжът впира поглед в мен, очите му са хлътнали.

— Беше убита. Официално обявиха смърт при неизяснени обстоятелства, но за никого няма съмнение — дори за полицията — че е убийство. Най-напред отрови съзнанието ѝ, а после я уби.

За миг се чудя дали човекът е с всичкия си. Но думите му звучат съвсем искрено.

— Кой го е сторил? Кой я е убил?

Ала той само поклаща глава и се отправя към колата си.

На сутринта след купона ме буди звън. Сменила съм телефона — стария го откраднаха при обира — и ми трябва време да свикна с новия сигнал. Макар и замаяна от предната нощ, забелязвам как точно в този миг утринна дрезгавина нахлува през прозорците.

— Ема Матюс? — прозвучава женски глас отсреща.

— Кой се обажда? — питам, все още пресипнала от предната вечер.

— Сержант Уилън — продължава тя. — С един колега сме пред апартамента ви. Току-що позвънихме. Може ли да влезем?

Бях забравила да съобщя на полицията, че сме се преместили.

— Вече не сме на този адрес. Намираме се в Хендън. Фолгейт Стрийт 1.

— Не затваряйте! — Сигурно е затиснала телефона, защото гласът ѝ звучи приглушено. После ми казва: — До двадесетина минути сме при вас, Ема. Има важно развитие по вашия случай.

\* \* \*

Докато пристигнат, успяваме да поразчистим терена. Върху пода остават само няколко злополучни петна от червено вино, но с тях ще се справим по-късно. Фолгейт Стрийт 1 съвсем не изглежда безупречно, но дори и така сержант Уилън е впечатлена.

— Новото ви жилище е доста по-различно — отбелязва тя, като се оглежда.

Цяла вечер напразно се мъчих да разясня Правилника на приятелите ни. Нямам желание да повтарям всичко отначало.

— Наемът е символичен — добавям, — но в замяна трябва да се грижим за имота.

— Споменахте за новини по случая — нетърпеливо се намесва Саймън. — Да не сте ги заловили?

— Поне така се надяваме — заявява по-възрастният полицай. Представя се за инспектор Кларк. Набит и червендалест като фермер, той говори тихо и спокойно. Веднага ми допада.

— В петък вечер са арестували двама мъже, извършили обир по същия начин, както при вас — заявява той. — Когато отидохме на адреса в Люишам, открихме много откраднати вещи.

— Но това е страхотно! Нали, Ема? — възкликва Саймън.

— Разбира се!

Настъпва неловко мълчание.

— Вероятно скоро ще започне процес. Налага се да отговориш на няколко въпроса, Ема — заявява сержант Уилън. — Ако желаеш, насаме...

— Не е проблем — казва Саймън. — Чудесно, че наистина сте хванали ония копелета. И двамата ще ви помогнем с каквото можем.

— Ема? Искаш ли Саймън да излезе?

Как да кажа „да“, когато ме питат по този начин? Във Фолгейт Стрийт 1 и без това няма тайни. Стаите преливат една в друга, дори спалнята и банята.

— Може и тук да поговорим. Трябва ли да се явя пред съда, за да дам показания?

Полицаяте се споглеждат.

— Зависи дали ще се признаят за виновни — казва сержант Уилън. — Затова е много важно да има неопровержими доказателства.

— На този адрес намерихме няколко телефона — добавя тя след кратка пауза. — Твоят е един от тях, Ема.

Изведнъж ме обзема лошо предчувствие. *Дишай*, казвам си.

— На някои от телефоните има снимки и видеозаписи — продължава тя. — Снимки на секс сцени с жени.

Затаявам дъх. Знам какво следва, но предпочитам да мълча. Сякаш всичко е сън...

— Ема, на твоя телефон има веществено доказателство. Мъжът, който отговаря по описание на един от заподозрените, е заснел половия акт с теб. Можеш ли да ни разкажеш нещо повече за това?

Усещам как главата на Саймън се завърта към мен. Дори не смея да го погледна. Настъпва тишина. Подобно на нишка от разтопено стъкло, тя се проточва и изтънява, готова всеки миг да се скъса.

— Да — едва отронвам накрая. Гласът ми сякаш се е стопил. Ушите ми бучат и почти не чувам какво говоря. Но съм длъжна да кажа нещо, повече не мога да мълча.

Поемам си дълбоко въздух.

— Заплаши ме, че ще изпрати видеото на всички мои познати. На всички в списъка с контакти. Накара ме да го направя... насила. Онова, което сте видели. И го записа с моя телефон. Имаше и нож...

Гласът ми секва, все едно съм на ръба на пропаст.

— Почини си малко, Ема. Знам колко ти е тежко — добавя нежно сержант Уилън.

Все още не поглеждам към Саймън, но събирам сили да продължа.

— Предупреди ме, че ако разкажа за случилото се — на полицията или на приятеля си — веднага ще изпрати записа. Това е служебен телефон, там са имената на много хора — шефа ми, колегите от фирмата, цялото ми семейство.

— Има и още нещо... Боя се, че трябва да ни помогнеш — с неудобство изрича инспектор Кларк. — Възможно ли е този мъж да е оставил ДНК след себе си? Върху леглото може би? Или по дрехите ти?

Поклащам отрицателно глава.

— Разбираш въпроса, нали, Ема? — уточнява сержант Уилън. — Питаме те дали Дион Нелсън е еякулирал.

С крайчеца на окото си виждам как Саймън е стиснал юмруци.

— Стисна ми носа — казвам с тъничък глас. — Стисна ми носа и ме накара да преглътна. Искаше да не остави следи от ДНК за полицията. Затова и нищо не казах. Нямахме смисъл. Съжалявам.

Едва сега се осмелявам да погледна към Саймън.

— Наистина съжалявам.

Отново настъпва продължително мълчание.

— Ема — добавя инспектор Кларк, — в предишните си показания каза, че не си спомняш точно какво се е случило по време на обира. Можеш ли да ни обясниш защо?

— Искях да забравя всичко. Страхувах се да не се разчуе. Ужасно се срамувах.

В този миг се разплаквам.

— Не исках да казвам на Саймън.

Разнася се трясък. Чашата на Саймън полита към стената. Кафявата течност сякаш изригва по светлия камък.

— Саймън, почакай — викам след него отчаяно, но той изчезва.

Изтривам с ръкав сълзите си.



— Ще ви послужат ли тези показания, за да го осъдите?

Двамата отново се споглеждат.

— Без наличие на ДНК е много трудно да убедим съдебните заседатели — пояснява сержант Уилън. — Невъзможно е да се разпознае заподозрения само по видеозаписа. Умело прикрива и лицето, и ножа си.

— Освен това защитата трябва да научи първоначалните ти показания — че не си спомняш подробности. Заседателите биха могли да ги използват срещу теб.

— Нали има и други телефони — добавям унило. — Не могат ли другите жени да свидетелстват?

— Подозираме, че и с тях е постъпил така — казва инспектор Кларк. — Престъпниците — особено тези, извършили сексуални престъпления — с времето придобиват собствен почерк. Успешната схема се превръща в ритуал. За съжаление, още не сме успели да открием останалите жертви.

— Никоя от тях не се е оплакала досега, така ли? Значи заплахата му е действала.

— Така изглежда — въздъхва инспектор Кларк. — Ема, разбирам защо не си разказала на никого преди. Но за нас е важно да имаме точно описание на престъплението. Ще дойдеш ли в участъка, за да допълниш показанията си?

Кимам съкрушено. Той взема сакото си.

— Благодаря ти, че беше откровена с нас — казва мило. — Знам колко ти е трудно. Но трябва да разбереш едно — според закона всеки принудителен секс, дори оралният принудителен секс, се смята за изнасилване. Точно по това обвинение можем да го осъдим.

\* \* \*

Саймън се връща след около час. През това време прибирам счупените парчета и почиствам стената. Все едно бърша бяла училищна дъска. С тази разлика, че написаното тук не се изтрива.

Когато се прибира, се опитвам да разчета настроението му. Очите му са зачервени. Изглежда е плакал.

— Съжалявам — казвам тъжно.

— Защо, Ема? — тихо пита той. — Защо не ми каза?

— Мислех, че ще се ядосаш.

— Смятала си, че няма да проявя съчувствие? — По лицето му се изписва болка и недоумение. — Че не ме е грижа за теб?

— Не знам. Не исках да мисля за това. Срамувах се... ужасно се срамувах. По-лесно ми беше да се престоря, че никога не се е случило. Бях толкова уплашена.

— За Бога, Ем! — провиква се той. — Знам, че понякога се държа идиотски. Но нима наистина вярваш, че не би ми пукало?

— Не... обърках всичко — едва успявам да промълвя. — Не можех да говоря с теб за това. Съжалявам.

— Значи Монкфорд е прав, дълбоко в душата си мислиш, че съм кретен.

— Какво общо има той?

Саймън посочва пода и красивите каменни стени, които се извисяват на впечатляваща височина до покрива.

— Затова сме тук, нали? Не съм достатъчно добър за теб. И старият ни апартамент не беше достатъчно добър.

— Не е заради теб — казвам глухо. — И не мисля така.

Той тръсва глава. Гневът му изчезва така бързо, както се е появил.

— Да беше споделила с мен — добавя.

— Ченгетата мислят, че може и да се измъкне — казвам. Решавам, че е най-добре да съобщя лошите новини наведнъж.

— *Какво?* — поглежда ме той.

— Е, не казаха точно това. Но тъй като аз промених показанията си, а няма други свидетели, очевидно смятат, че може да се измъкне. Казаха, че може да е безсмислено да продължаваме.

— О, не! — свива юмруци той и удря по масата. — Обещавам ти, Ема! Оправдаят ли този мръсник, ще го убия. Вече знам името му. Дион Нелсън.

СЕГА: ДЖЕЙН

Щом приятелите ми си тръгват, отварям лаптопа и пиша „Фолгейт Стрийт 1“. После добавям „смърт“ и „Ема“.

Няма съответствия, но вече знам, че тук търсачката работи на различен принцип. Докато Гугъл те залива с информация, Иконом ти

дава само конкретен отговор и нищо повече. Често това спестява време, но не помага особено, когато не знаеш какво търсиш.

На другия ден, понеделник, съм на работа в благотворителната организация „Стил Хоуп“<sup>[1]</sup>. Трите претъпкани помещения в Кингс Крос поразително се отличават от суровата, аскетична красота на Фолгейт Стрийт 1. Тук си имам бюро — по-скоро го споделям с Теса, друга нещатна сътрудничка, — както и стар, износен компютър.

Търся същите понятия в Гугъл. Повечето от резултатите са свързани с Едуард Монкфорд. Журналистка на име Ема е написала статия „Смъртта на претрупаната архитектура“ с безброй препратки в мрежата. Вече губя търпение, когато на шестата страница откривам важен материал. В архива на местен вестник.

#### РАЗСЛЕДВАНЕ НА СМЪРТЕН СЛУЧАЙ ОТ РЕГИСТЪРА НА ХЕНДЪН

#### ПРИСЪДА ЗА СМЪРТ ПРИ НЕИЗЯСНЕНИ ОБСТОЯТЕЛСТВА

Съдебното следствие за причините за смъртта на Ема Матюс (26), която бе открита мъртва в наетото от нея жилище на Фолгейт Стрийт, южен Хендън, през юли миналата година, приключи с присъда за смърт при неизяснени обстоятелства, независимо от шестмесечната отсрочка на делото за събиране на допълнителни сведения от полицията.

Инспектор Джеймс Кларк заявява: „Имахме няколко потенциални улики, които доведоха дори до арест. Но Обвинението на Короната постанови, че няма достатъчно доказателства за умишлено посегателство. Ние, разбира се, ще продължим да работим с всички сили по неизяснените обстоятелства на този фатален случай.“

Къщата, построена по идея на Едуард Монкфорд — виден архитект с международна известност — беше описана в заключителното становище на следователя като „кошмарен проект, при който не са спазени никакви

правила за безопасност“. Пред съдебното жури бе изложен фактът, че тялото на Матюс е намерено в долната част на открито, незастлано с килим стълбище.

През 2010 местните жители водили продължителна битка, за да предотвратят строежа, разрешен в последния момент от кметската канцелария. Съседката Маги Евънс заяви вчера: „Неколкократно предупреждавахме проектантите, че може да се случи нещастие. Трябваше да съборят къщата и да построят нова сграда, в съответствие с всички норми.“

„Монкфорд и Сие“, които не се явиха на делото в съда, отказаха коментар.

Ето какво било. Не два, а три смъртни случая. Най-напред загива семейството на Монкфорд, после Ема. Фолгейт Стрийт 1 се оказва много по-трагично място, отколкото предполагах.

Въображението ми рисува тялото на млада жена, която лежи с разбита глава в основата на излъсканите до блясък стъпала, а наоколо всичко е оплискано с кръв. Следователят е прав, разбира се: откритото стълбище е изключително опасно. Защо ли след тази трагедия Едуард Монкфорд не е сложил стъклена преграда или перила?

Вече знам какъв е отговорът. *Сградите ми налагат изисквания, Джейн. Не мисля, че са непоносими.* Нищо чудно в договора да има клауза, според която наемателите ползват стълбището на своя отговорност.

— Джейн? — чувам гласа на шефката ми Аби. — Търси те един мъж. — Бузите ѝ са поруменили от вълнение. — Казва се Едуард Монкфорд. *Много* е симпатичен, наистина. Чака те долу.

Намирам го в скромната приемна. В облеклото му почти няма промяна от последната ни среща. Черен кашмирен пуловер, бяла разкопчана риза, черни панталони. Заради студа небрежно е праметнал около врата си шал, по френски маниер. И това е единственото отстъпление от строгия тоалет.

— Здравейте! — поздравявам любезно, въпреки че ми се ще да кажа *Какво правиш тук, по дяволите?*

Той отмества поглед от плакатите по стените и се обръща към мен.

— Сега разбирам — в гласа му се долавя съчувствие.

— Какво?

— И ти си загубила дете — посочва един от плакатите.

— Така е — смутено свивам рамене.

Дори не отронва *съжалявам* или някоя от баналните фрази, които изричаме в труден момент. Само кимва мълчаливо.

— Бих искал да те покана на кафе, Джейн. Непрекъснато мисля за теб. Но ако е много скоро, кажи ми и ще си отида.

Тези кратки изречения крият толкова скрити послания, въпроси и откровения, че ми е трудно да ги възприема всичките. Но първата мисъл, която ми хрумва, е: *Не, не съм се заблудила. Било е взаимно.*

А втората, още по-убедена:

*Добре.*

— Следвах в Кеймбридж. Завършилите история на изкуството трудно си намират работа, ала тогава изобщо не мислех за това. Започнах стаж в „Сотбис“, но така и не се стигна до назначение. Работих в няколко галерии — уж като старши консултант, но се оказах най-обикновена секретарка, окичена с гръмка титла. После някак неусетно навлязох в пиар бизнеса. Отначало се занимавах с медии в Уест Енд, но никога не съм се чувствала част от сцената в Сохо. Предпочитах по-изисканите клиенти в Ситито. А и за да съм честна, и парите ме блазнаха. Все пак работата беше интересна. Сред клиентите ни имаше големи финансови институции — за тях беше важно имената им да стоят далеч от новините... Май много се разприказвах.

Едуард Монкфорд се усмихва и поклаща глава.

— Приятно ми е да те слушам.

— А ти? — опитвам се да го включа в разговора. — Винаги ли си искал да бъдеш архитект?

— Известно време работех за семейната печатница, но ненавиждах тази работа. Приятел на баща ми строеше ваканционна вила в Шотландия, а местният архитект му създаваше проблеми. Убедих го да ми възложи проекта за същите пари. Учих се в движение. Ще си легнеш ли с мен?

Сменя темата толкова рязко, че направо зяпвам.

— И във връзките, и в живота си хората често са склонни да натрупват ненужни подробности — добавя меко той. — Картички за Свети Валентин, романтични жестове, специални дати, излишни нежности. Всички те изпълват със скука традиционните отношения, обречени на провал още преди да са започнали. Защо не се отърсим от тях? Връзката, необременена от условности, е някак чиста, дава простота и свобода. Смятам, че е вдъхновяващо — двама души се срещат без други планове, освен настоящия момент. Когато си пожелаеш нещо, го преследвам докрай. Но искам да съм съвсем ясен за това, което ти предлагам.

Има предвид секс без обвързване, мисля си. Повечето мъже, с които съм излизала в миналото, са ме търсели за секс, не за любов, включително бащата на Изабел. Но малцина са го заявявали така категорично. И въпреки че съм малко разочарована — все пак обичам *романтичните* жестове, предложението му възбужда любопитството ми.

— Кое легло предлагаш?

Отговорът, естествено, е леглото на Фолгейт Стрийт 1. Досега Едуард Монкфорд бе създал у мен впечатлението, че ще е сдържан или егоистичен любовник — дали „минималист“ като него прилежно си сгъва панталоните преди секс? Дали някой, който ненавижда завесите и пъстрите възглавници, ще се гнуса и от телесните сокове и от другите признаци на страстта? — С приятна изненада откривам, че реалността е много по-различна. А „необременена връзка“ не е евфемизъм за секс, правен единствено за удоволствие на мъжа. В леглото Едуард е мил, щедър и изобщо не е склонен да бърза. Позволява си да стигне до край едва когато оргазмът замъглява сетивата ми. Прониква в мен с мощни тласъци, изричайки името ми, отново и отново.

Джейн. Джейн. Джейн.

Сякаш иска да го запечата в съзнанието си, мисля си по-късно.

Докато лежим един до друг, си спомням статията, която прочетох.

— Един мъж оставя цветя. Казва, че са за някакво момиче на име Ема, което починало тук. Свързано е със стълбището, нали?

Ръката му, която лениво ме гали по гърба, не спира да се движи.

— Така е. Досажда ли ти?

— Не бих казала. Разбирам го. Загубил е любим човек...

— И обвинява мен — продължава след кратка пауза той. — Внушил си е, че къщата някак е виновна за трагедията. Но аутопсията показва, че е пила. Когато я открили, душът работел. Сигурно е тичала надолу по стълбите с мокри крака.

Намръщвам се. Трудно мога да си представя някой да тича тук. Къщата на Фолгейт Стрийт 1 е толкова спокойна.

— Бягала е от някого, така ли?

— Или е бързала да го посрещне — свива рамене той.

— В статията пише, че има арестуван. Но не споменават име. Който и да е бил, после са го освободили.

— Така ли? — Сините му очи са непроницаеми. — Не помня всички подробности. Тогава работех по проект другаде.

— Той спомена, че някакъв мъж отровил съзнанието й...

Едуард поглежда часовника си и се изправя.

— Съжалявам, Джейн. Съвсем забравих — чакат ме за инспекция на строежа.

— Няма ли да хапнеш нещо? — питам, разочарована, че тръгва толкова бързо.

— Благодаря — поклаща глава той. — Вече съм закъснял. Ще ти се обадя. — И се пресята за дрехите си.

---

[1] Still Hope — от англ. still (1. все още, 2. тих) и hope (надежда), името навява асоциация със stillbirth (мъртво раждане). — Б.пр. ↑

## 4.

*Нямам време за хора, които не се стремят  
към съвършенство.*

- *Подкрепям*
- *Не подкрепям*

ПРЕДИ: ЕМА

— Всъщност — казва Брайън — как ще изготвим фирмена философия, след като още не сме определили ценностите си? — Той се оглежда предизвикателно, сякаш търси опонент.

Намираме се в стая 76 — остъклена кабина, подобна на 7а и 7в. Върху таблото някой е записал целта на срещата. *Фирмена философия.* На стъклото са залепени откъснати листове от предишното събрание. На единия пише: *Отговор до 24 часа? Възможност за аварийен склад?* Далеч по-интересно от сегашните ни занимания.

Повече от година се опитвам да се внедря в отдела по маркетинг. Присъствието ми тук се дължи по-скоро на приятелството ми с Аманда и Саул, а не на желанието на Брайън да работи с мен. Саул заема важна позиция във финансовия сектор. Старая се да кимам енергично всеки път, когато Брайън погледне към мен. Светът на пазарните стратегии не се оказва толкова бляскав, колкото си го представях.

— Искате ли някой да бъде секретар? — пита Леона, като ми намига. Разбирам намека и бързо се озовавам до таблото с маркер в ръка. Горя от нетърпение. Най-отгоре на листа отбелязвам с големи букви ЦЕННОСТИ.

— Енергия — подсказва някой. Записвам го бързо.

— Позитивност — добавя друг.

— Грижа за хората. Динамика. Надеждност — чуват се и още гласове.

— Ема, пропусна „динамика“ — обаждат се Чарлз.



Идеята беше негова.

— Не е ли същото като „енергия“? — питам.

Брайън се мръщи. Записвам „динамика“.

— Мисля, че трябва да си отговорим на въпроса: коя е висшата цел на „Флоу Уотър Съплай“? — важно се оглежда Леона. — Какъв е уникалният ни принос за живота на хората?

Настъпва дълго мълчание.

— Доставките на бутилирана вода — предлагам.

Казвам го, защото „Флоу Уотър“ прави точно това — зарежда автоматите в офисите с големи бутилки вода. Брайън отново се намръщва и решавам да си държа езика зад зъбите.

— Водата е важна. Водата е *живот*! — казва Чарлз. — Запиши това, Ема!

Правя го.

— Някъде прочетох — добавя Леона, — че тялото ни съдържа най-много вода. Или по-точно казано, водата заема голяма част от нас.

— Хидратация — заявява дълбокомислено Брайън. Неколцина от колегите кимат — и аз не правя изключение.

Вратата се отваря и Саул надниква вътре.

— Виж ти, гениите си блъскат главите над фирмената философия — закачливо подмята той. — Докъде я докарахте?

— Направо ни взе здравето! — изсумтява Брайън.

Саул хвърля поглед към таблото.

— Хитро измислено, няма що! Хем спестяваш на хората труда да си наливат вода от чешмата, хем им вземаш луди пари за това удоволствие.

— Я се разкарай! — засмя се Брайън. — Изобщо не ни помагаш.

— Наред ли е всичко, Ема? — приветливо пита Саул на излизане. Намига ми приятелски. Леона изненадано ме поглежда. Бас държа, че не знае за приятелите ми в управлението.

Записвам „Най-много вода“ и „Хидратация“.

Когато срещата най-после приключва — очевидно мисията на „Флоу Уотър“ е *Повече пивки мигове до автомата — навсякъде и всеки ден*, всички са единодушни, че това е удар в десетката. Отивам на бюрото си и изчаквам офиса да се изпразни за обяд, преди да набера номера.

— „Монкфорд и Сие“ — казва учтив женски глас.

— Свържете ме с Едуард Монкфорд, ако обичате.

Тишина. „Монкфорд и Сие“ не пускат музика на запис. После се чува:

— Едуард на телефона.

— Г-н Монкфорд, обажда се Ема. От Фолгейт Стрийт 1.

— Наричай ме Едуард.

— Едуард, искам да те попитам нещо във връзка с договора.

Знам, че за подобни неща би трябвало да се обърна към агента Марк. Но се боя, че ще предупреди Саймън.

— Правилата не подлежат на обсъждане, Ема — непреклонен е Едуард Монкфорд.

— Те не ме притесняват, напротив — уверявам го. — И съвсем не искам да напускам Фолгейт Стрийт 1.

— Има ли причина за това? — добавя след кратко мълчание.

— Питам за договора, който подписахме със Саймън... Какво ще се случи, ако единият от нас вече не живее там? А другият иска да остане?

— Да не сте се разделили? Съжалявам, Ема!

— Засега е... теоретична възможност. Чудя се как да постъпя, това е всичко.

Главата ми ще се пръсне. Само при мисълта, че мога да го напусна, ми се завива свят. Не знам откъде ми хрумна тази идея — от нападението или от разговора с Керъл? А може би отговорът се крие в дома на Фолгейт Стрийт 1 и внушителните му празни пространства, които ненадейно проясняват съзнанието?

Едуард Монкфорд премисля отговора си.

— Формално — казва той, — би било нарушение на договора. Но предполагам, че е възможно да се изготви анекс, с който поемаш всички отговорности. Работа за десетина минути. Всеки вещ адвокат ще се справи. Би ли могла сама да си плащаш наема?

— Не знам — признавам откровено. Сумата наистина е смешно ниска за фантастичен дом като този, но е много повече, отколкото мога да си позволя с мизерната си заплата.

— Е, сигурен съм, че ще успеем да стигнем до споразумение.

— Много мило от твоя страна — добавям и ме обземат нови угризения. Ако Саймън беше чул отговора на Монкфорд, щеше да

каже, че съм звъннала на Едуард Монкфорд, а не на агента, именно заради това.

Саймън се прибира около час след мен.

— Какво е това? — пита той.

— Готвя — посрещам го с усмивка. — Любимото ти ястие. Бифтек „Уелингтън“.

— Охоо! — възкликва той, докато оглежда кухнята.

Лудницата е голяма, признавам, но поне си личи колко усилия съм вложила.

— Колко време ти отне?

— Пазарувах в обедната почивка и си тръгнах навреме, за да приготвя всичко — заявявам гордо.

Щом приключих разговора с Едуард Монкфорд, се почувствах ужасно. Какви ги дрънкам? Напоследък Саймън толкова се старее, а аз се държа като чудовище. Реших да му се реванширам още същата вечер.

— Купих и вино. — Очите му се разширяват, когато забелязва, че съм пресушила една трета от бутилката, но не казва нищо. — О — добавям, — има и маслини, чипс и други неща за гризкане.

— Ще си взема душ — подхвърля той.

Докато се приготви и слезе, телешкото е вече във фурната, а главата ми леко се е замаяла. Подава ми красиво опакован подарък.

— Малко съм подранил, скъпа, но искам да те поздравя отсега. Честит рожден ден, Ем!

По формата отгатвам, че е чайник. Но щом отварям пакета, виждам, че не е просто чайник, а изящно творение ар деко с дизайн на паун с разперена опашка. Прилича на нещо от оборудването на презокеански лайнер от тридесетте.

— Фантастичен е, мили!

— Намерих го в „Етси“ — засиява той. — Позна ли го? Същият чайник, който Одри Хепбърн използва в любимия ти филм „Закуска в Тифани“. Поръчах го от един антиквариат в Америка.

— Невероятен си! — казвам. Оставям чайника и седям в скута му. — Обичам те — шепна, като лекичко гризвам ухото му.

Отдавна не съм изричала тези думи. И двамата не сме. Плъзвам ръка между бедрата му.

— Какво ти става? — пита той, развеселен.

— Нищо, но може би няма да е лошо на теб да ти *стане* нещо.

Извивам се палаво в скута му и усещам как се втвърдява.

Спускам се надолу и коленича. Мислех да го направим по-късно, след вечеря, но не бива да изпускате момента, а и виното ме разпалва. Смъквам ципа и изваждам пениса му. Поглеждам Саймън с подкупваща, разгулна усмивка и нежно облизвам главичката.

За кратко се оставам в ръцете ми. Но усещам как омеква, вместо да се втвърди повече. Удвоявам усилията си, ала това само влошава нещата. Когато отново вдигам поглед, той е присвил очи и стиснал юмруци, сякаш отчаяно се мъчи да получи ерекция.

— Мммм — прошепвам гальовно, за да го насърча. — Ммммммм...

Щом чува гласа ми, той разтваря широко очи и ме отблъсква.

— За Бога, Ема! — Изправя се и си прибира пениса обратно в панталоните. — За Бога! — повтаря той.

— Какво ти е? — питам потресено.

Той вперва поглед в мен. По лицето му е изписано странно изражение.

— Дион Нелсън — казва той.

— Какво общо има той?

— Как можеш да правиш с мен нещо, което си правила с онова... онова *копеле*? — продължава той.

На свой ред го поглеждам изумено.

— Не ставай смешен — казвам.

— Оставила си го да свърши в устата ти.

Трепвам, сякаш ме е ударил.

— Не съм го *оставила* — казвам. — Той ме принуди. Как можеш да го кажеш? Как смееш?

В този миг осъзнавам, че всъщност не аз съм избягвала секса със Саймън, а той е странял от мен.

— Позволила си му да влезе в устата ти.

Потръпвам, сякаш ме шибва с камшик.

— Не съм му *позволила*. *Накара* ме насила. Как можеш да ми кажеш това? Как смееш?

Настроението ми се сменя отново — от еуфория до пълно отчаяние.

— Хайде да си изядем телешкото — предлагам.

— Почакай. Трябва да ти кажа нещо.

Изглежда толкова съкрушен. *Това е краят, къса с мен*, мисля си.

— Ченгетата дойдоха днес при мен — продължава той. — В показанията ми има... несъответствие.

— Какво по-точно?

Той отива до прозореца. Вече се е стъмнило, но той се взира в мрака, сякаш търси подкрепа.

— След обира дадох показания в полицията. Казах им, че съм бил на кръчма.

— Знам. В „Портланд“, нали?

— Оказва се, че не е било в „Портланд“. Те нямат лиценз да работят нощем. Затова са проверили кредитните ми карти.

— Защо? — питам. Нима е толкова важно в кой бар е бил Саймън?

— Казаха, че било необходимо, иначе адвокатът на Нелсън щял да ги обвини, че си гледат работата през пръсти.

— Онази вечер не бях на кръчма, Ема — добавя след кратка пауза той. — Бях в нощен клуб. За еротични танци.

— Значи — подбирам бавно думите си, — докато онова чудовище ме е... *изнасилвало*, ти си гледал голи жени?

— Не бях сам, Ем. Отидохме със Саул и някои от момчетата. Дори не ми достави удоволствие.

— И колко похарчи?

— Какво общо има това? — смутено пита той.

— Колко похарчи? — кресвам. Гласът ми отеква в каменните стени. Досега не подозирах, че на Фолгейт Стрийт 1 има ехо. Сякаш къщата, разгневена, също му крещи.

— Не помня. Около триста лири — въздъхва той.

— Господи!

— Ченгетата казват, че всичко ще излезе наяве в съда.

Едва сега проумявам нещата. Проблемът не е просто в това, че Саймън е способен да пръска повече пари, отколкото има, по голи жени, които не може да чука, само защото приятелите му са го завлекли там. Дори не и в това, че изглеждам омърсена в очите му след

стореното. Важното е какво ще означават тези факти за делото срещу Дион Нелсън. Защитата ще поддържа тезата, че връзката ни поначало е прецакана, че лъжем себе си и ченгетата.

Ще кажат, че в онази нощ всичко се е случило с мое съгласие и затова съм премълчала подробностите.

Тръгвам към мивката, но преди да се добера до нея, гейзер от червено вино, маслини и хрупкави вълшебства — все неща за празничната ни вечер — изригва от гърлото ми и сякаш го прогаря.

— Изчезвай! — казвам, когато приключвам с повръщането. — Просто се разкарай! Вземи си нещата и се махай!

Досега съм живяла като насън. Позволила съм на този слаб и немощен човечец да се преструва, че ме обича. Време е да сложа край.

— Махай се! — повтарям.

— Ем — умолително изрича той. — Помисли. Това не си ти. Говориш така заради всичко, което се случи. Обичаме се и заедно ще го преодолеем. Не казвай нещо, за което утре ще съжаляваш.

— Изобщо няма да съжалявам. За нищо! Всичко приключи, Саймън. Връзката ни отдавна не върви. Повече не искам да съм с теб. Най-сетне намерих сили да ти го кажа.

СЕГА: ДЖЕЙН

— *Какво ти е казал?*

— *В необременената връзка има вдъхновяваща чистота.* Цитирам по памет.

— Той нормален ли е? — гледа ме втрещено Миа.

— Това се питам и аз. Толкова е... различен от всички други, с които съм била.

— Сигурна ли си, че не прихващаш стокхолмски синдром или нещо подобно? — Миа оглежда бледите празни пространства на Фолгейт Стрийт 1. — Да живееш тук е все едно някой да те е засмукал в главата му. Може да ти е промил мозъка.

Думите ѝ ме разсмиват.

— Дори и да не ползвах някое от жилищата му, пак би ми се струвал привлекателен.

— Какво ли друго открива в теб, милинка? Освен необремененото чукане или както там го нарича?

— Не знам — въздишам. — Във всеки случай едва ли някога ще разбере.

Споделям с нея, че Едуард си е тръгнал доста внезапно и тя ме поглежда озадачено.

— Може би е имал сериозни причини, Джей. Не е ли по-добре да го отбягваш?

— Всеки си има причини — подхвърлям небрежно. — Аз също.

— Две наранени души не правят едно цяло. Точно сега имаш нужда от мил и стабилен партньор. Някой, който да се грижи за теб.

— Това не е моят тип, съжалявам.

Миа тактично избягва коментар.

— Не сте ли се чували оттогава?

— Не съм го търсила — поклащам глава. Не й казвам за умишлено небрежния имейл, който изпратих на следващия ден и на който не получих отговор.

— Такива са необременените връзки — мъдро заключава тя и след кратка пауза ме пита: — А мъжът с цветята? Знаеш ли нещо повече?

— Не, но Едуард ми обясни, че е било нещастен случай. Клетото момиче очевидно е паднало по стълбите. Ченгетата подозирали насилствена смърт, но не са могли да я докажат.

— По *тези* стълби? — гледа ме втренчено Миа.

— Да.

— Насилствена смърт — какво е *това*, по дяволите? Все едно живееш на местопрестъплението. Не се ли страхуваш?

— Не бих казала — отвърщам. — Виж, наистина е трагедия. Но едва ли е престъпление. Хора умират и в много други къщи.

— Не и по този начин. А и ти живееш съвсем сама тук...

— Няма от какво да се боя. Къщата е много спокойна. — Вече съм държала мъртво бебе в ръце, мисля си. Какво означава за мен смъртта на една непозната, станала преди години?

— Знаеш ли как се казва? — пита Миа и изважда айпада си.

— Покойното момиче ли? Ема Матюс. Защо?

— Не искаш ли да научиш повече? — Тя пише на екрана. — Боже мой!

— Какво има?

Тя мълчаливо ми показва снимката. Млада жена, около двадесет и пет. Стройна тъмнокоса хубавица. Лицето ѝ ми се струва познато.

— Е, и?

— Нима не виждаш? — настоява Миа.

— Какво да видя? — внимателно разглеждам снимката.

— Много прилича на теб, Джей. По-скоро *ти* приличаш на *нея*.

— Може би, донякъде.

И двете имаме еднакво излъчване — кестенява коса, сини очи и много бледа кожа. Тя е по-слаба и по-млада, дори по-красива от мен, честно казано, и използва повече грим — миглите ѝ са силно подчертани с черен туш — но приликата е очевидна.

— И не само в лице — добавя Миа. — Виж как е застанала! Има чудесна стойка. Също като теб.

— Така ли?

— Разбира се, нима не го знаеш! Още ли не виждаш проблема?

— Може да е съвпадение — казвам накрая. — Едуард едва ли е имал връзка с онова момиче. Милиони жени по света са с кестенява коса и сини очи.

— Знаеше ли как изглеждаш, преди да се нанесеш?

— Да — признавам. — Явих се на интервю. — Преди това ми поискаха три снимки. Тогава не се и замислих защо са му на собственика снимки на наемателите.

Миа ме поглежда смаяно. Хрумнало ѝ е нещо друго.

— Ами жена му? Как се казва?

— Миа, стига толкова... — казвам с отпаднал глас. Сигурна съм, че отива твърде далеч. Но тя вече почуква чевръсто по екрана си.

— Елизабет Монкфорд, по баща Елизабет Манкари. Сега ще прегледам изображенията... Не, не е същата... друга националност... Аха, ето я! — подсвирва с удивление.

— Какво откри?

Миа обръща екрана към мен.

— Май връзката не е чак толкова необременена — тихо добавя тя.

Тъмнокоса млада жена, седнала пред статив на архитект, се усмихва на фотоапарата. Изображението е доста неясно, но въпреки това си личи, че жената от снимката изумително прилича на Ема Матюс. Следователно и на мен.



Постъпих много лошо, задето излъгах Саймън и ченгетата, че не помня подробности от изнасилването, но още по-зле бе, че го скрих от Керъл. За мое облекчение, тя приема новината спокойно.

— Ти нямаш вина, Ема — казва тя. — Понякога просто не сме готови да признаем истината.

По време на сеанса не разговаряме за Дион Нелсън и ужасните му закани. Този път вниманието ѝ е насочено към Саймън. Пита ме как е приел раздялата, дали ме е търсил оттогава — непрекъснато ми изпраща съобщения, разбира се, но не отговарям — и какво смятам да правя.

— А после накъде, Ема? — добавя тя накрая. — Какви са ти плановете?

— Не знам — свивам рамене.

— Ще ти задам въпроса другояче. Раздялата ви окончателна ли е?

— Саймън си мисли, че имаме шанс — признавам. — И преди сме се разделяли, но той все ме моли и моли, и накрая ми се струва полесно просто да го оставя да се върне. Този път е различно. Изхвърлих старите си вещи — всички ненужни неща. Това ми дава сила да се освободя и от него.

— Но хората не са вещи — казва тя.

— Нали не мислиш, че греша? — поглеждам я неодобрително.

Керъл не отговаря веднага.

— Един от странните аспекти на подобни травматични преживявания е, че границите на собствената личност се размиват — казва тя. — В някои случаи промените са временни. Но понякога жертвата наистина харесва новата си същност и се слива с нея. Дали това е добре или не, не знам. Решението е само твое, Ема!

След терапевтичния сеанс имам среща с адвоката, изготвил анекса към договора. Едуард Монкфорд беше прав. Местната кантора, към която се обърнах, си предложи услугите срещу петдесет лири. „Единствената тънkost е, че може да е необходим и подписът на

Саймън“, каза адвокатът. Поиска ми още петдесет лири, за да прегледа документите.

Днес същият адвокат е категоричен, че не е виждал подобен договор.

— Текстът не допуска двойно тълкуване — заявява той. — За всеки случай трябва да помолите и Саймън да се подпише.

Съмнявам се, че Саймън ще подпише нещо, което официално потвърждава раздялата ни, но все пак вземам документите. Докато ми търси плик, адвокатът подхвърля небрежно:

— Днес направих справка за имота в архива на общината. Излязоха доста любопитни факти.

— Така ли? Какво по-точно?

— Излиза, че Фолгейт Стрийт 1 има трагична история — продължи той. — Първоначалната сграда е разрушена от немска бомба по време на войната. Всичките ѝ обитатели — цяло семейство — са убити. Тъй като няма оцелели роднини, общината издава заповед за принудително отчуждаване, за да разчисти терена. Дълго време парцелът стои изоставен, преди въпросният архитект да го закупи. Оригиналният план предвижда стандартна постройка. По-късно някои от съседите се оплакват в общината, че са ги измамили. Доста скандална ситуация, както изглежда.

— Но са продължили строежа — добавям. Миналото на къщата не ме вълнува особено.

— Така е. Отгоре на всичко архитектът е поискал разрешение да погребе някого там. Всъщност двама души.

— Да погребе? — повтарям озадачено. — Това законно ли е?

— Процедурата е удивително проста — кима адвокатът. — При положение че няма възражение от Агенцията за околната среда и не са нарушени разпоредбите на местната власт, общината е длъжна да издаде разрешение. Изисква се единствено имената и гробът на починалите да се отбележат на плана, по понятни причини. Вижте!

Той изважда фотокопие и разгъва скицата от задната му страна.

— *Последно убежище на мисис Елизабет Джорджина Монкфорд и Максимилиан Монкфорд* — прочита на глас.

После прибира всичко при останалите документи и ми подава плика.

— Ето! Задръжете го, ако желаете.

Щом Миа си отива, сядам пред лаптопа и пиша: „Елизабет Манкари“. Искам пак да погледна, без Миа да наднича зад рамото ми. Ала Иконом не показва нито една от снимките, които Миа намери.

Това, което ѝ казах, е вярно — за краткия си престой на Фолгейт Стрийт 1 никога не съм изпитвала страх. Но сега тишината и празнотата сякаш придобиват зловеща нотка. Нелепо е, разбира се. Все едно да се плашиш от истории за духове. Независимо от всичко, избирам най-яркото осветление и тръгвам на оглед. За какво... Едва ли за неканени гости. Незнайно защо къщата вече не изглежда толкова сигурна.

Имам чувството, че ме наблюдават.

Ама че съм мнителна. Още когато се нанесох, всичко ми изглеждаше като на филм. Тогава изпитах особена тръпка. А след случайния секс с Едуард Монкфорд открих, че харесва определен тип жени.

*Лежи с разбита глава в основата на стълбището...* Несъзнателно отивам до мястото и се вирам. Какво е това? Неясен отпечатък от петно кръв? Та аз дори не знам дали е имало кръв.

Някъде горе се процежда лъч светлина. Преди не съм го забелязала.

Изкачвам се предпазливо по стълбите, без да го изпускам от поглед. Постепенно пред очите ми изникват очертанията на неголяма врата — замаскиран в стената панел, подобен на скритите шкафове в спалнята и кухнята. Дори не съм подозирала, че съществува.

— Ехо! — провиквам се. Никой не отговаря.

Пресягам се, бутвам вратата и тя се отваря широко. Вътре откривам дълбок и доста висок килер, пълен с всякакви принадлежности за почистване — парцали, четки за миене на прозорци, прахосмукачка, препарат за полиране на паркет, дори сгъваща се стълба. Едва не избухвам в смях. Трябваше да се досетя, че на Фолгейт Стрийт 1 има подобно място. Вероятно чистачката — японка на средна възраст, която почти не знае английски и упорито отбягва опитите ми да я заговоря при седмичните ѝ посещения — е оставила вратата открехната.

Изглежда, килерът има и друго предназначение. Една от стените е осеяна с жици. През отвор в покрива преминават компютърни кабели, които се вият из цялата къща, подобно на змии.

Проправям си път сред препаратите за почистване и мушвам глава през отвора. На светлината на телефона забелязвам междинно пространство, по-ниско от човешки ръст, което опасва цялата къща. По пода му има още много кабели. То се разширява в нещо като таванско помещение над спалнята. В далечния му край се виждат водопроводни тръби.

Хрумва ми, че може би съм намерила решение на въпроса, който ме безпокои. Не събрах сили да изпратя неносените дрешки на Изабел на Оксфам<sup>[1]</sup> заедно с книгите си. Стори ми се неуместно да ги подреда в шкафовете на Фолгейт Стрийт 1. Откакто се нанесох, куфарът си стои непобутнат в спалнята. Ето че най-сетне му намерих място. Може и да остане там, поне няма да пречи на никого.

На мъждивата светлина на телефона не се вижда почти нищо. Усещам нещо меко под краката си. Спален чувал, пхнат между две греди. Потънал в прах и мръсотия. Очевидно отдавна са го забравили. Когато го вдигам, отвътре изпада нещо. Долнище на момичешка пижама с нежен ябълков десен. Бръквам в чувала и напипвам само чифт чорапи, навити на кълбо. И една доста намачкана визитка. *Керъл Янсън. Лицензиран психотерапевт. Уебадрес и телефонен номер.*

Наоколо са разпръснати още няколко неща: празни опаковки от рибна консерва, остатъци от свещи, празно шишенце парфюм и пластмасова бутилка от енергийна напитка.

Странно. Странно и необяснимо. Няма как да разбера дали спалният чувал е принадлежал на Ема Матюс — дори не знам дали на Фолгейт Стрийт 1 е имало други наематели. Ако наистина е неин, какъв ли неописуем страх я е накарал да спи тук, вместо в красивата изискана спалня?

Телефонът ми звъни пронизително в затвореното пространство.

— Джейн, обажда се Едуард — казва познатият глас.

ПРЕДИ: ЕМА

Опитвам се да склоня Саймън да се срещнем на неутрално място — някой бар, например. Но въпреки обещанието, че ще подпише документите, категорично настоява това да стане на Фолгейт Стрийт 1.

— И без това трябва да намина — продължава той. — Оставих някои неща там, когато се изнесох.

— Добре — отстъпвам с нежелание. Пускам най-яркото осветление и си слагам чифт износени дънки и поовехтяла блуза. Тъкмо почиствам кухнята — странно как при толкова малко неща настъпва бъркотия — когато чувам шум зад гърба си. Ахвам от изненада.

— Здравей, Ем — казва той.

— Божичко, как ме изплаши — възкликвам ядосано. — Как влезе?

— Запазих паролата, докато си прибера нещата — обяснява той. — Не се безпокой, след това ще я изтрия.

— Добре — неохотно се съгласявам. Агентът трябва да ми обясни как да блокирам кода оттук.

— Как я караш? — пита Саймън.

— Чудесно, благодаря!

От учтивост трябва и аз да го попитам същото, но и без това си личи, че нещо не е наред. По пребледнялото му лице са избили петна, които получава винаги, щом прекали с алкохола. Освен това се е подстригал ужасно.

— Ето — подавам му договора. И писалка. — Аз вече се подписах.

— Хей, почакай! Няма ли най-напред да го полеем?

— Не мисля, че е добра идея, Сай — смънкавам неуверено. По начина, по който се хили, разбирам, че вече се е почерпил.

— Това е голяма грешка — казва той, след като прочита текста.

— Изготви го адвокат — добавям.

— Не, ние правим голяма грешка. Знаеш, че се обичаме, Ем. Имали сме трудности, но дълбоко в себе си се обичаме.

— Моля те, не прави нещата по-трудни, Саймън.

— Трудни ли? — продължава той. — Е, това е вече прекалено! Не ти, а аз съм изхвърлен и няма къде да отида. Ако не знаех, че накрая ще ме приемеш обратно, щях много да се разстроя.

— Няма да те приема — заявявам категорично.

— Напротив.

— Не, няма! — не отстъпвам.

— Но аз се върнах, нали? Ето ме.

— За да си прибереш нещата.

— Или да се върна при тях.

— Саймън, моля те, върви си — в мен се надига гняв.

Той се обляга на кухненския плот.

— Само ако се почерпим и разговаряме нормално.

— По дяволите — кресвам. — Не може ли поне веднъж да се държиш като възрастен.

— Ем, Ем — увещава ме той. — Не се разстройвай! Много те обичам и не искам да те загубя.

— Това ли е начинът? — отвърщам дръзко.

— Аха! Значи все пак *има* начин?

Раздирам се от противоречия. Ако му обещаю, че отново ще се съберем, може би ще си отиде без много шум. Преди сигурно щях да кажа „да“. Ала новата Ема е по-силна.

— Съжалявам, Саймън — заявявам твърдо, — всичко свърши.

Той се приближава към мен и слага ръце на раменете ми.

Мирише на алкохол.

— Обичам те, Ема — повтаря.

— Недей! — опитвам се да се освободя.

— Не мога да спра да те обичам — повтаря той с налудничав блясък в очите.

Чува се телефонен звън. Оглеждам се. Телефонът ми свети и писука на края на плота.

— Пусни ме — грубо отблъсквам Саймън.

Този път ме пуска и грабвам телефона.

— Ало.

— Ема, обаждат се Едуард. Искан само да проверя дали си успяла да уредиш формалностите по договора, за които говорихме.

Гласът на Едуард Монкфорд звучи любезно и делово.

— Благодаря за вниманието. Саймън е тук, за да подпише документите. Поне така се надявам...

Следва кратка пауза.

— Дай ми го, ако обичаш.

Лицето на Саймън помръква, докато Едуард му обяснява нещо. Разговорът трае около минута и през цялото време Саймън почти не обелва дума, а непрекъснато хъмка.

— Ето — подава ми телефона, с кисела физиономия.

— Щом подпише документите, Саймън ще си отиде — казва Едуард. — По-късно ще намина, за да проверя дали всичко е наред. Освен това искам да правим секс. Не споменавай това пред него, разбира се.

Затваря телефона, а аз още не мога да се опомня. Добре ли чух наистина? Да, без съмнение.

— Какво ти каза? — питам Саймън.

— Никога няма да те нараня — казва натъжено той, като отбягва въпроса ми. — За нищо на света. И винаги ще те обичам, Ем. Един ден ще те спечеля отново. Ще видиш.

Колко ли ще се забави Едуард Монкфорд? Дали ще имам време да се изкъпя? Оглеждам се и откривам поне десетина нарушения на правилника. Разхвърляни неща навсякъде, проспект на „Метро“ върху масата, препълнено кошче за боклук. А в спалнята сякаш е паднала бомба. Още има петна от вино след купона. Набързо си вземам душ и припряно разтребвам. Подбирам неекстравагантен тоалет — пола и блуза. За малко да си сложа парфюм, но се въздържа. Може би Едуард се шегува или съм изтълкувала думите му погрешно.

Иска ми се да не е така.

Телефонът отново звъни. Иконом ме предупреждава, че на вратата има някой. На екрана се появява Едуард. С букет цветя и бутилка вино.

Значи не съм се заблудила. Натискам бутона, за да влезе.

Чака ме долу и жадно ме изпива с поглед. По тези стълби не може да се тича, принуждават те да слизаш полека, крачка след крачка. Още преди да стигна до него, вече изгарям от нетърпение.

— Здравей! — отронвам притеснено.

Той само ме поглежда. Пресяга се и втъква палав кичур, паднал върху челото. Косата ми е още мокра и влажнее на шията. Пръстите му докосват ухото ми и аз неволно отскачам.

— Спокойно — прошепва той. — Спокойно! — Ръката му пробягва под брадичката ми и нежно я повдига. — Ема — добавя той. — Непрекъснато мисля за теб. Но ако е твърде рано, кажи ми и ще си тръгна.

Бавно разкопчава двете горни копчета на блузата ми. Не нося сутиен.

— Но ти трепериш...

— Изнасилиха ме.

Не мислех да го изтърсвам така. Просто исках да му покажа, че е специален и означава нещо за мен.

Лицето му мигом потъмнява.

— Кой? Саймън ли? — гневно пита той.

— Не. Никога не би... Един от крадците. Вече ти разказах за тях.

— Тогава е твърде рано — заявява той.

Изтегля ръка от пазвата ми и пак ме закопчава. Чувствам се като дете, което приготвят за училище.

— Исих само да знаеш. В случай че... Но ако желаеш, може да се любим — добавям плахо.

— Не, не бива — отсича той. — Не и днес. Идваш с мен.

---

[1] Оксфам — хуманитарна организация, която води борба с бедността. — Б.пр. ↑



## 5.

*Изправени сте пред избор да спасите статуята „Давид“ на Микеланджело или гладуващо безпризорно дете. Кое избирате?*

- Статуята
- Детето

СЕГА: ДЖЕЙН

— Спри тук — казва Едуард на шофьора.

Намираме се в центъра на Ситито. Внушителни модерни сгради от стъкло и стомана се извисяват пред нас, а Шард<sup>[1]</sup> и Рендето<sup>[2]</sup> сякаш са забили нос в облаците. Едуард проследява погледа ми, докато плаща за таксито.

— Студена красота! — равнодушно отбелязва той. — Ние отиваме ей там.

Повежда ме към една почти незабележима църква — скромен Божи дом, сгушен сред надменни лъскави бегемоти. Отвътре църквата е прекрасна — с прости, почти аскетични форми, но цялата е обляна в светлина, която нахлува през огромните прозорци високо горе. Кремавият цвят на стените ми напомня за Фолгейт Стрийт 1. Слънчевите лъчи хвърлят оловни отблясъци върху пода. Църквата е пуста, с изключение на нас двамата.

— Това е любимото ми място в Лондон — споделя той. — Виж!

Поглеждам нагоре и дъхът ми секва. Огромен купол се издига над главите ни.

Бледият му свод доминира над малката църква и създава усещането, че сякаш виси над цялата централна част, носен от елегантна колонада. Точно отдолу се намира олтарът или поне онова, което ми прилича на олтар — масивна каменна плоча около метър и половина, разположена в самия център на църквата.

— Преди Големия пожар в Лондон е имало два вида църкви — забелязвам, че не шепне. — Мрачните готически катедрали, препълнени с арки, орнаменти и витражи — наследство от католическа Англия, и скромните молитвени средища на пуританите, лишени от пищно великолепие. Хората, съградили отново Лондон след пожара, решават да построят нови храмове — места, където всеки може да се поклони на Бога, независимо от религиозните си пристрастия. Съзнателно се спират на изчистения, непретрупан стил, но търсят нещо, което да замени мрачната готическа атмосфера.

Той посочва слънчевата мозайка на пода, която сякаш озарява камъка.

— И откриват светлината — добавя той. — Епохата на Просвещението носи просветление на ума.

— Кой е архитектът?

— Кристофър Рен. Тълпи от туристи се стичат в катедралата „Сейнт Пол“, ала това е неговият шедевър.

— Красиво е — споделям искрено възторга му.

Когато ми се обади, Едуард дори не спомена внезапното си тръгване преди седмица, нямаше никакви празни приказки. Просто каза: „Бих желал да ти покажа някои сгради, Джейн. Ще дойдеш ли?“

Изобщо не се поколебах. Не бях забравила предупрежденията на Миа. Но те само изостряха любопитството ми към този мъж.

Фактът, че днес ме доведе тук, ме успокоява. Нима би го направил само заради беглата физическа прилика с покойната си жена? Реших, че е най-добре да приема наложените граници, като се наслаждавам на мига и не очаквам много от връзката ни.

От църквата „Сейнт Стивън“ се отправяме към къщата на Джон Соън<sup>[3]</sup> в парка Линкълнс Ин Фийлдс. Има бележка, че днес музеят не работи, но Едуард натиска звънеца и разменя няколко думи с уредника. След приятелски разговор ни канят вътре, за да разгледаме. В малкия дом е пълно с артефакти и антики — от фрагменти на гръцки скулптури до мумифицирани котки. Учудена съм, че тези неща допадат на Едуард, но той кротко пояснява:

— Различният ми стил не е причина да не харесвам останалите. Винаги оценявам майсторското изпълнение. И съвършенството.

Той изважда отнякъде архитектурен чертеж на малък храм в неокласически стил.

— Ето нещо хубаво!

— Какво е това?

— Мавзолей. Построил го е за покойната си съпруга.

Държа чертежа в ръце и престорено го разглеждам, ала думата *мавзолей* се загнездва у мен.

В таксито към Фолгейт Стрийт 1 се опитвам да осмисля всичко. Когато пристигаме, гледам на къщата с други очи, свързвам я с онова, което видях.

На вратата се спира.

— Искаш ли да вляза?

— Разбира се.

— Не ми се иска да излиза, че приемам тази част за задължителна. Разбираш, че всичко това е двупосочно, нали?

— Мило е, че го казваш. Но аз наистина искам да влезеш.

ПРЕДИ: ЕМА

— Къде отиваме? — питам Едуард, когато поръчва такси.

— Уолбрук<sup>[4]</sup> — пояснява и на шофьора, и на мен. — Искам да ти покажа няколко сгради.

Въпреки въпросите ми, той не издава нищо повече, преди да се озовем в центъра на Ситито. Наоколо се издигат внушителни модерни сгради. Чудя се коя от тях ще посетим. Но той ме повежда към една църква — самотен остров сред блясъка на банките.

Отвътре църквата е приятна, макар и малко скучна. Над главите ни се издига огромен купол, с олтар точно под него — скален къс, проснат наред пода. Напомня ми за езическите каменни светилища и жертвоприношенията.

— Преди Големия пожар в Лондон е имало два вида църкви — казва той. — Мрачни готически храмове и скромни молитвени средища, където пуританите общуват с Бога. Хората, изградили Лондон отново след пожара, откриват възможност за нова архитектурна смесица. Но упорито търсят нещо, което да замести мрачната готика.

Посочва пода, където слънчевите лъчи се преплитат в лабиринт от причудливи светлосенки.

— Тогава откриват светлината — добавя. — Епохата на Просвещението носи просветление на ума.

Докато той се разхожда из църквата и оглежда, аз се покатервам върху олтара. Сядам по турски и привеждам гръб, така че главата ми допира камъка. После правя още няколко пози — мост, лък и легнал герой. Половин година ходих на йога и още не съм забравила движенията.

— Какво правиш? — сепва ме гласът на Едуард.

— Готвя се за жертвоприношение.

— Олтарът е дело на Хенри Мур — укорява ме той. — Доставил е камъка от същата кариера, която е използвал и Микеланджело.

— Бас държа, че го е използвал за секс.

— Време е да вървим — обажда се Едуард. — Не искам да ме изгонят от църквата.

Отиваме с такси до Британския музей. Той говори с човека на пропуска — червеният шнур се вдига и неусетно се озоваваме в тази част на музея, отредена за академични посещения. Един от служителите отключва витринен шкаф и ни оставя.

— Сложи ги — казва Едуард и ми подава бели памучни ръкавици. Взема друг чифт за себе си. После бърка в шкафа и изважда отвътре предмет от камък.

— Това е ритуална маска на олмеките. Първата мезоамериканска цивилизация, която строи градове. Изчезва мистериозно преди три хиляди години.

Той ми подава маската. Поемам я, притеснена да не я изпусна. Очите ѝ сякаш ще проговорят.

— Невероятна е — казвам.

Всъщност музеите, както и църквите, не ме вдъхновяват особено, но съм щастлива, че съм тук с него.

Той кима, видимо доволен от отговора ми.

— При всяко посещение в музея по правило разглеждам само по един предмет — допълва той на връщане. — Иначе не можеш да се насладиш изцяло.

— Ето защо не обичам музеите — казвам, — досега съм ги разглеждала неправилно.

Забележката ми го разсмява.

Вече съм гладна и той ми предлага да отидем в любимия му японски ресторант.

— Ще поръчам за двама ни — обявява той. — Нещо простичко, като катсу<sup>[5]</sup>. Истинската японска храна е чужда на англичаните.

— Не и за мен — казвам. — Ям всичко.

— Това предизвикателство ли е, мис Матюс? — повдига въпросително вежди той.

— Защо не?

Така пристъпваме към суши — октопод, морски таралеж, няколко вида скариди.

— Чувствам се прекрасно тук — споделям с него.

— Хмм — подмята той.

Говори свободно японски с главния готвач, който с удоволствие се включва в играта да предложи на малката *гайджин*<sup>[6]</sup> госпожица нещо, което едва ли ще ѝ понесе. Скоро на масата се появява плато с малки бели късчета, подобни на хрущяли.

— Опитай! — кани ме Едуард.

— Какво е това?

— Нарича се *ширако*.

Отхапвам предпазливо. Съдържанието се пръсва и изпълва устата ми с лигав солен сок.

— Не е лошо — преглъщам странната храна, въпреки че има отвратителен вкус.

— Това са рибни семенни торбички — пояснява той. — В Япония минават за деликатес.

— Чудесно, но все пак предпочитам човешките. Какво друго ще ни предложат?

— Специалитетът на главния готвач.

Сервитюрката оставя поднос с цяла риба на масата. С ужас осъзнавам, че е още жива. Положена е настрани — леко потръпва с опашка и отваря и затваря уста, сякаш се опитва да каже нещо. Цялата ѝ горна страна е разрязана на тънки филета. За миг едва не ми прилошава. Но затварям очи и смело преглъщам.

При втората хапка държа очите си отворени.

— Май си падаш по кулинарните приключения — признава неохотно той.

— И не само по тях — отвръщам дръзко.

— Има нещо, което трябва да знаеш, Ема.

Говори сериозно, затова оставям пръчиците и го слушам с внимание.

— Не обичам традиционните връзки — казва той, — както и традиционната архитектура.

— А какво обичаш?

— И във връзките, и в живота си хората често са склонни да натрупват ненужни подробности — добавя меко той. — Картички за Свети Валентин, романтични жестове, специални дати, излишни нежности... Защо не се отърсим от тях? Връзката, необременена от условности, е някак чиста, дава простота и свобода. Но е възможна само ако и двете страни са наясно какво искат.

— Значи ще мина без картичка за Свети Валентин — казвам.

— А когато нещата вече не вървят, ще се разделим без угризения. Съгласна ли си?

— Колко дълго ще трае връзката ни?

— Има ли значение?

— Не съвсем.

— Понякога си мисля, че браковете ще са много по-щастливи, ако разводът е задължителен след определено време — размишлява той на глас. — Три години, да речем. Тогава партньорите ще се ценят далеч повече.

— Едуард — казвам, — ако приема, ще правим ли секс?

— Изобщо не е необходимо да го правим. Ако ти е трудно...

— Нали не мислиш, че съм повредена?

— Какво искаш да кажеш?

— Някои мъже... — гласът ми заглъхва, но събирам смелост да го изрека. — Когато Саймън научи за изнасилването, престанахме да се любим. Не беше в състояние.

— Господи — възкликва Едуард. — Но ти... сигурна ли си, че не е твърде рано?

Хващам спонтанно ръката му под масата и я мушвам под полата си. По лицето му се изписва изненада, но не отдръпва дланта си. Идва ми наум славна детска песничка и едва не избухвам в смях. „Хайде виж и пипни, а пък после отгатни!“

Пъхвам ръката му по-навътре между бедрата си. Усещам как пръстите му шарят по бикините ми.

— Не е твърде рано, *наистина* — казвам насърчително.

Държа го за китката и с бързи движения се отривам в нея.

Той рязко дръпва бикините и прониква в мен. Коленете ми отскачат и разклащат масата, като в спиритически сеанс. Взирам се в очите му. Сякаш е изпаднал в транс.

— По-добре да вървим — добавя. Но не маха ръката си.

СЕГА: ДЖЕЙН

След секса се отпускам в сънливо блаженство. Подпрян на лакът, Едуард ме наблюдава внимателно, а свободната му ръка изучава тялото ми. Когато стига до стриите — наследство от бременността с Изабел — смутено се опитвам да се обърна, но той ме спира.

— Недей! Красива си, Джейн. Всичко в теб е красиво.

Любопитните му пръсти откриват белег под лявата ми гърда.

— Какво е това?

— Ударих се като малка. Паднах от колелото.

Той кима съчувствено и продължава надолу към пъпа ми.

— Стърчи като възел на балон — побутва го палаво. Пръстите му шарят по меката окосмена пътечка по-надолу. — Не се обезкосмяваш — отбелязва накрая.

— Не. Трябва ли? Последният... Виторио ме харесваше и така. Казваше, че и без това не е много.

— Поне го направи симетрично — отбелязва Едуард.

Изведнъж ми става страшно смешно.

— Искаш да се обръсна, така ли? — заеквам.

— Защо не? Какво толкова смешно има?

— Нищо. Ще се опитам да минимализирам телесното си окосмяване заради теб.

— Благодаря — звучно ме целува по корема. — А сега ще си взема душ.

Чувам как водата пръска зад каменната преграда, която отделя банята. Въображението ми рисува гъвкавото му тяло под душа. Странно как сензорът го разпознава. Дали още ползва специални привилегии или системата прилага обща настройка за посетители?

Водата спира. Когато не се връща скоро, сядам нетърпеливо в леглото. Откъм банята се разнася особен шум. Надничам зад преградата. Препасал бяла хавлия, Едуард клечи и търка с кърпа стените.

— Водата е твърда, Джейн — пояснява, без да вдига глава. — Ако не внимаваш, по стените се натрупва варовик. Вече дори си личи. Банята трябва да се подсушава след всяко къпане.

— Едуард...

— Какво?

— Това не е ли... малко *маниакално*?

— Напротив — отсича той. — По-скоро антоним на мързел. — След кратък размисъл добавя: — Да го наречем педантичност!

— Животът не е ли твърде кратък, за да го пилеем в търкане на банята след душ?

— А може би твърде кратък, за да го живеем не толкова хармонично, колкото би трябвало. — Той се изправя. — Струва ми се, че още не си попълнила анкетата.

— Каква анкета?

— С Иконом. Прави се всеки месец. Ще се погрижа да я направиш утре. — След кратък размисъл добавя: — Сигурен съм, че се справяш, Джейн. Но данните ще ти помогнат да се подобриш още повече.

На следващата сутрин се събуждам щастлива, макар и леко замаяна. Едуард си е тръгнал. Слизам долу за кафе, преди да си взема душ. На екрана на лаптопа ме очаква съобщение от Иконом.

Джейн, моля, оцени долните твърдения по скалата от 1 до 5, където 1 е „напълно подкрепям“, а 5 — „изобщо не подкрепям“.

1. Понякога правя грешки.
2. Лесно се разочаровам.
3. Тревожа се за дреболии.

Следват още десетина въпроса. Оставям ги за по-късно, правя си кафе и се качвам горе. Влизам под душа, готова да се насладя на щедрите ласки на водата. Нищо не се случва.

Насочвам дигиталната гривна — пак нищо. Да не би да са спрели тока? Опитвам се да си спомня дали в килера има бушон. Не, това е



невъзможно. Горестетеше. Може би Иконом се е повредил.

Изведнъж се сетам за причината.

— По дяволите, Едуард — провиквам се високо. — Толкова исках да се изкъпя.

Когато прочитам по-внимателно съобщението на Иконом, съзирам думите:

Някои функционалности в къщата са преустановени до изпълнение на задачата.

Поне ме остави да пия кафе. Сядам, за да се заема с въпросите.

ПРЕДИ: ЕМА

Сексът е добър.

Добър, но не и фантастичен.

Имам чувството, че се въздържа в желанието си да е джентълмен. А всъщност джентълмените са последните, с които бих искала да делея леглото си. Предпочитам да се държи като егоистичен алфа-мъжкар, което толкова му прилича.

Но дори и така не мога да се оплача.

Вече облечена, сядам на масата и наблюдавам как ни приготвя вечеря. Преди да започне, си слага престилка — твърде женствен жест за мъж като него. Но щом забърква всичко, целият гори от плам и енергия; подхвърля сместа във въздуха с точни и отмерени движения и пак я улавя като сочна палачинка. Ястието е готово за минути. Нахвърлям се лакомо отгоре му.

— Винаги ли си имал подобни връзки? — питам го на масата.

— Какви?

— Като тази. Необременени. Полуобвързани.

— От доста време да. Не защото съм против традиционните взаимоотношения, разбираш ли? Просто начинът ми на живот не го позволява. Затова съзнателно предпочитам по-кратките. Дори установих, че така връзките могат да са по-добри — по-интензивни, спринт вместо маратон! Цениш партньора си повече, когато знаеш, че няма да е задълго.

— Колко дълго траят обикновено?

— Докато един от нас не реши да сложи край — сериозно казва той. — Получава се само ако и двете страни желаят едно и също. Не мисли, че необременената връзка не изисква отдаденост и усилия. Но те са съвсем различни. Някои от най-перфектните ми отношения са траели не повече от седмица, други — няколко години. Важно е качеството, а не продължителността.

— Разкажи ми за някое от по-дългите си увлечения.

— Никога не обсъждам предишните си любовници — категоричен е той. — Няма да говоря и за теб. Впрочем сега е мой ред. Как си подреждаш подправките?

— Подправките ли?

— Да. Този въпрос ме занимава, откакто не успях да открия кимиона. Не са подредени нито по азбучен ред, нито по срок на годност. Може би по предпочитание? Или по континенти?

— Шегуваш се, нали?

— Няма никакъв ред. Това ли искаш да кажеш? — поглежда ме.

— Позна.

— Не може да бъде.

Мисля си, че го казва с ирония, но е Едуард е трудно да си сигурен.

На тръгване сърдечно ми благодари за чудесната вечер.

---

[1] The Shard — небостъргач, завършен през 2012 г. Със своите 309,2 м той е най-високата сграда във Великобритания. — Б.р. ↑

[2] Leadenhall Building, известен като The Cheesegrater (рендето) заради своята форма, е лондонски небостъргач, завършен през 2014 г. — Б.р. ↑

[3] Виден английски архитект — представител на неокласицизма (1753–1837). Работите му се отличават с чисти линии, опростени форми, точни пропорции и умело използване на светлината. — Б.пр. ↑

[4] Walbrook — квартал в Лондон, където се намира църквата „Сейнт Стивън“. — Б.пр. ↑

[5] Панирано пилешко. — Б.пр. ↑

[6] Японска дума за „чужденец“. — Б.пр. ↑

## 6.

*Изправени сте пред избор дали да дарите малка сума на местен музей, който набира средства за важно произведение на изкуството, или на организация за борба с глада в Африка. На кого ще изпратите парите?*

- На музея
- На организацията за борба с глада

СЕГА: ДЖЕЙН

— Удивително е как творбата се разгръща с техническа точност, следвайки широк спектър типологии — заявява мъж с кадифено сако, който гордо сочи към блестящия покрив от стъкло и стомана с чаша шампанско в ръка.

— Смесица от некартезианска структура и социална функционалност... — допълва задълбочено една от присъстващите.

— Загатва за практичност и после я отрича...

Като изключим професионалния жаргон, тържествата за завършване на новите сгради не се различават особено от приемите за откриване на изложби, които посещавах на времето. Официални костюми, изобилие от шампанско, артистични бради и маркови очила. Тази вечер сме се събрали за осветяване на нова концертна зала от Дейвид Чипърфийлд. Постепенно свиквам с имената на най-известните британски архитекти: Нормън Фостър, покойната Заха Хадид, Джон Посън, Ричард Роджърс. Много хора ще уважат събитието тази вечер, бе обяснил Едуард. Предвидени са фойерверки и светлинно шоу, които ще се виждат чак в Кент.

Разхождам се сред множеството с чаша шампанско в ръка и надавам ухо. Едуард ме покани да го придружа на тържеството, но не искам да му натрапвам компанията си. Така или иначе, не би било

трудно да завържа разговор, стига да искам. Повечето от присъстващите са мъже, с високо самочувствие и позамаляни от алкохола. Мнозина ме заговарят с „Познавам ли ви отнякъде?“ или с „Къде работите?“, или просто небрежно подхвърлят: „Здравейте!“.

Забелязвам, че Едуард ме търси и се отправям към него. Той се отделя от групата.

— Слава Богу — казва тихо. — Ако трябва да изслушам още една реч за значението на програмните изисквания, направо ще полудея. — После ме оглежда одобрително: — Казвал ли ти е някой, че си най-красивата жена тук?

— Май няколко души. — Нося рокля с гол гръб на Хелмут Ланг с дължина малко над коленете и леко свободна кройка отзад, така че се движи, докато вървя, комбинирана със семпли балетни пантофки „Клое“. — Макар и не толкова многословно.

— Ела насам — усмихва се той.

Озоваваме се зад ниска стена. Той оставя чашата си с шампанско върху нея и пуска ръка по бедрото ми.

— Носиш бикини — отбелязва.

— Да.

— Мисля, че трябва да ги махнеш. Развалят линията. Не се бой, никой няма да види.

За миг се вцепенявам от изумление. После се оглеждам. Наистина никой не гледа насам.

Свалям бикините колкото се може по-дискретно. Когато се навеждам да ги взема, ме спира.

— Почакай!

С дясната си ръка повдига роклята ми.

— Никой няма да види — повтаря той.

Ръката му се плъзва нагоре между бедрата ми.

— Едуард, моля те — реагирам ужасена.

— Не мърдай — добавя тихо.

Пръстите му шарят напред-назад и почти не ме докосват. Усещам, че жадно се притискам към него. *Това не съм аз* — мисля си. — *Не правя подобни неща*. Описва леки кръгове около клитора ми и после без предупреждение пръстът му нежно влиза в мен.

Спира за кратко, за да вземе чашата ми и да я остави до своята, и после ме хваща с две ръце — пръстите на тази отзад се плъзгат

навътре-навън, а другата описва кръгове отпред. Шумът от тържеството сякаш заглъхва. Останала без дъх, вече ми е все едно дали някой ще ни забележи. Той е господар на положението. Обливат ме сладостни вълни, независимо от необичайното обкръжение.

— Искаш ли да се уединим? — прошепвам.

— Не — категоричен е той. Пръстите му ускоряват темпо с непоколебима увереност. Напрежението достига върхна точка. Коленете ми се подгъват и той поема тежестта ми. Цялото ми тяло се тресе. Избухват фойерверки — този път истински — светлинното шоу, което се вижда и в Кент. Осъзнавам го едва когато идвам на себе си. Ето за какво били аплодисментите. Слава Богу, не за мен!

Краката ми още треперят, когато той дръпва ръка и казва:

— Извини ме, Джейн. Искам да се видя с някои колеги.

Отправля се към един от тях — най-изявеният британски архитект и член на Камарата на лордовете — като несприятелно му подава ръка. Същата ръка, която допреди малко бе в мен.

Все още съм замаяна, когато гостите се разотиват. Нима наистина го направихме? Нима получих оргазъм сред толкова много хора? Това аз ли съм? Завежда ме в японски ресторант наблизо, от онези, в които сушито се приготвя пред теб на специален бар в средата. Останалите клиенти са азиатски бизнесмени в черни костюми. С нисък поклон, главният готвач приветства Едуард като стар познат. Той му отговаря на японски.

— Помолих го сам да ни избере нещо — споделя с мен, когато сядаме. — Да се довериш на вкуса на *итамае*<sup>[1]</sup> е знак на уважение.

— Говориш свободно японски.

— Наскоро завърших проект в Токио.

— Да, разбрах за него. — Японският му небостъргач е изящна спирала, наситена с чувственост, която сякаш пронизва облаците. — За пръв път ли беше там?

Всъщност знам отговора. Преди да продължи, Едуард прилежно подрежда пръчиците една до друга.

— Прекарах там година след смъртта на жена ми и детето — продължава тихо. Тази първа интимна изповед ме изпълва с вълнение. — Допадна ми не толкова мястото, а културата — еталон за мярка и

самодисциплина. Ние свързваме аскетизма с бедност и лишение. В Япония той е идеал за красота. Наричат го *шибуи*.

Скоро ни поднасят супа. Паничките от цветен бамбук са изключително леки и се побират в дланта.

— Ето тези панички, например — обяснява той, като вдига едната. — Поизносени са и дори не са еднакви. Това е *шибуи*.

Опитвам от супата. В този миг усещам, че нещо шава в устата ми.

— Пропуснах да ти кажа, че са живи — допълва той.

— Кой? — питам стъписано.

— В бульона има малки скариди. *Широо* — новородени. Готвачът ги пуска в последния момент. Считат се за страхотен деликатес.

Той прави знак на главния готвач зад масата за суши, който отново се покланя.

— Специалитетът на шеф Атара е *икизукури* — живи морски дарове. Надявам се, че ти харесва.

Сервитьорката оставя на масата друга чиния, с едра риба върху нея. Люспите ѝ с меден отблясък изпъкват на фона на гарнитурата от бяла ряпа. Едната страна на рибата е изкусно нарязана на *сашими*, до самия гръбнак. Клетата твар е още жива — извива опашка, подобно на скорпион, и пляска безпомощно с нея, отваря уста и върти очи ужасено.

— О, Боже! — възкликвам.

— Опитай! Вкусно е, гарантирам. — Той се пресяга и щипва късче бледо месо с пръчиците.

— Едуард, не мога да ям това.

— Няма нищо. Ще ти поръчам друго.

Прави знак на сервитьорката, която се суети наоколо. Но бульонът в стомаха ми заплашително се надига. *Новородени*. Думата се забива в главата ми.

— Джейн! Добре ли си? — поглежда разтревожено към мен.

— Не... не съм...

Едно от странните проявления на скръбта е, че те връхлита точно когато най-малко очакваш. Мигом се пренасям в родилното отделение. Държа в ръце Изабел, повита с пелена, и отчаяно се опитвам да съхраня последните искрици топлина — моята топлина — в крехкото

телце. Очичките ѝ са скрити зад нежните торбички на клепачите. Чудя се какви ли са на цвят — сини като моите или тъмни като тези на баща ѝ.

Премигвам и споменът изчезва, но тежкото чувство на отчаяние и провал ме притиска като оловна плоча и внезапно се разхлипвам.

— О, Господи! — удря се по челото Едуард. — Какъв глупак съм! *Широуо!*

Той светкавично се разпорежда на японски, посочва ме и сменя поръчката. Но вече е късно за това, късно за всичко. Вече съм на вратата.

ПРЕДИ: ЕМА

— Благодаря, че дойде, Ема — казва инспектор Кларк. — Само с една бучка захар, нали?

Кабинетът на инспектора е като тясна кутийка, претъпкана догоре с папки и документи. На бюрото има стара фотография, на която е с отбора по ръгби, вдигнал триумфално огромна купа. Чашата нес кафе, която ми подава, е с картинка на Гарфийлд — нещо твърде весело за полицейско управление.

— Благодаря — отговарям притеснено. — За какво ме повикахте?

Инспектор Кларк отпива от кафето си и оставя чашата на масата. После премества по-близо до мен чинийката с бисквити.

— Двамата мъже, обвинени по случая, не се признават за виновни и са подали заявление да ги пуснат под гаранция. Това ни връзва ръцете по отношение на съучастника Грант Луис. Но с Дион Нелсън, който те е изнасилил, може да направим нещо.

— Чудесно — казвам, макар че не разбирам защо е трябвало да ме вика. Новината е неприятна, разбира се, но би могъл да ми я съобщи и по телефона.

— Като жертва — продължава инспектор Кларк, — имаш право на лично изявление, онова, което често се нарича изслушване на жертвата. Преди съдът да реши дали да го пусне под гаранция, можеш да разкажеш за наранената си психика и за това как ще се чувстваш, ако Нелсън е на свобода до началото на процеса.

— Как ще се чувствам ли? — кимам безучастно. — Вече останах без чувства. Най-важното е накрая да влезе в затвора.

— Проблемът е там, Ема, че Нелсън е умен и непредвидим — кротко добавя инспектор Кларк, забелязал равнодушието ми. — Самият аз ще се чувствам много по-спокоен, ако остане зад решетките още сега.

— Едва ли ще посмее да го направи отново, когато е пуснат под гаранция — добавям и в миг проумявам думите на инспектора. — Да не би да мислите, че съм в опасност? — поглеждам го втренчено. — Че може да ми затвори устата.

— Не искам да се тревожиш, Ема. За щастие, случаите на сплашване на свидетелите са много редки. Но когато целият процес виси на показанията на един-единствен свидетел, по-добре да заложим на абсолютната сигурност.

— Какво трябва да направя?

— Напиши изявление за изслушването в съда. Мога да ти помогна с някои насоки, но колкото по-лично, толкова по-добре. Все пак трябва да ти напомня — добавя той след малко, — че щом изявлението ти бъде прочетено в съда, то придобива юридическа стойност. Защитата има право да те подложи на кръстосан разпит за всяко изречение по време на процеса.

— Кой ще го чете?

— Обикновено прокурорът или следователят по делото. Но изявленията винаги имат по-голяма тежест, ако прозвучат от устата на жертвата. Съдиите също са хора. А и ти ще създадеш много силно впечатление.

За миг лицето на инспектор Кларк сякаш омеква и очите му се навлажняват. Той се прокашля и продължава делово:

— Ще подадем искане за специални мерки. Това означава, че ще дадеш показания зад параван по време на изслушването. Нито ти ще гледаш Нелсън, нито той ще те вижда.

— Но ще бъде там. И ще слуша какво говоря.

Инспектор Кларк кима утвърдително.

— Ами ако съдията не се съгласи и го пусне под гаранция? Няма ли да стане още по-зле?

— Ще вземем всички необходими мерки, за да те предпазим — уверява ме инспекторът. — Все пак е добре, че се премести. Нелсън не знае новия ти адрес.

Поглежда ме с благ, внимателен поглед.



— И така, Ема. Съгласна ли си да напишеш изявление, което да прочетеш в съда?

Затова ме покани, мисля си. Нарочно не се е обадил по телефона. Знаел е, че ще му откажа.

— Ако това ще помогне... — добавям плахо.

— Добро момиче.

От всеки друг подобна реплика би ме подразнила, но инспекторът въздъхва с такова облекчение, че дори не се засягам.

— Изслушването е в четвъртък — добавя той.

— Защо толкова скоро?

— Адвокатът му е много настойчив. За сметка на данъкоплатците, разбира се.

Инспектор Кларк се изправя.

— Можеш да започнеш веднага. Ще се погрижа да ти намерят празна стая.

СЕГА: ДЖЕЙН

Няколко дни след случката в ресторанта получавам две пратки. Голяма тясна кутия, на която се откроява емблемата на „Уондърър“ от Бонд Стрийт, и малък пакет. Вдигам кутията на масата. Независимо от размерите, тя е лека като перце.

Изваждам отвътре официална рокля, увита в тънка шумоляща хартия. Ефирната материя пада на дипли и гали кожата.

Веднага се качвам горе и я обличам. Роклята нежно ме обгръща, а тъканта игриво следва извивките на тялото ми. Забелязвам, че е скроена по диагонал.

Липсва й само колие, мисля си. Нетърпеливо отварям пакетчето. Вече се досещам какво е съдържанието му.

Намирам картичка с изискан, почти калиграфски надпис. *Джейн, прости ми, че се държах като безчувствен глупак. Едуард.* До нея — изящна кутийка, наподобяваща раковина. Бисерна огърлица от три реда изпъква на фона на тъмното кадифе. Перлите не са големи, но имат необичаен цвят и форма. Овалните бледожълти зрънца се преливат в седефени отблясъци.

Цветът е абсолютно същият като този на стените във Фолгейт Стрийт 1.

Когато за пръв път си слагам колието, имам чувството, че е късо, *твърде късо*. Прилепва на шията ми и сякаш ме задушавя. За разлика от свободата, която ми дава чувствено надиплената рокля. Ала съчетанието им е изумително. Откривам го пред огледалото.

Вдигам косата си нагоре. Да, така е по-добре — бухнала на една страна. Правя си селфи, за да го пусна на Миа.

Едуард също трябва да ме види. Изпращам снимката и на него. *Няма за какво да ти прощавам. Но благодаря.*

Следва светкавичен отговор. *Добре. Защото съм на две минути от теб.*

Слизам долу и заставам уверено пред прозореца, с лице към вратата. В очакване на моя любовник.

Обладава ме на каменната маса, още с роклята и перлите. Шеметно и напористо, без встъпление и излишни любезности.

Никога не съм имала подобна връзка досега. И никога не съм се любила другаде, освен в леглото. Упреквами са ме, че съм студена и сдържана, дори без сексуална фантазия. Но ето че съм тук. И правя това.

След бурния секс, Едуард се преобразява и пак влиза в ролята си на грижлив и галантен кавалер. Приготвя спагети, подправени със зелен зехтин и прясно козе сирене, и обилно поръсени с черен пипер.

Обяснява ми, че зехтинът се нарича „лакрина“. Първите капки, нежни като сълза, които се издигат до повърхността, преди да се пресоват маслините. Всяка есен му изпращат по няколко бутилки от Тоскана. Черният пипер идва от Теличери, западното крайбрежие на Индия.

— Понякога използвам и пипер от Камбоджа. Не е толкова лютив, но е много ароматен.

Секс и обикновена истинска храна. Простите неща са съвършени.

От спагетите не остава и следа и той зарежда съдомиялната. Едва тогава вади документ от коженото си куфарче.

— Донесох ти резултатите. Реших, че ще ти е интересно да разбереш как се справяш.

— Издържах ли изпита?

— Стигаш до осемдесет — сериозно казва той.

— А колко трябва да е?

— Няма точни критерии. Но се надяваме с времето да слезеш до петдесет или дори по-ниско.

Думите му прозвучават като упрек.

— Къде бъркам?

Той старателно преглежда документа, който прилича на счетоводна таблица — дълги редове цифри.

— Необходими са ти малко повече физически упражнения. Няколко тренировки седмично стигат. Откакто си тук, си отслабнала малко — може да смъкнеш и още. Нивата ти на стрес в общи линии са приемливи — говориш припряно по телефона, но това не е необичайно. Почти не пиеш алкохол, което е добре. Температура, дишане и бъбречна функция — всички са в нормата. Сънят в РЕМ-фаза е достатъчен. Не спиш повече от нужното. Най-важното е, че вече гледаш по-положително на живота. Нивото ти на самоосъзнатост непрекъснато нараства, ставаш по-дисциплинирана и дори почистваш варовика в банята.

Изрича последните думи с усмивка, за да покаже, че поне за това се шегува, но аз вече кипя от възмущение.

— Нима знаеш всичко това за мен?

— Разбира се. Ако беше прочела внимателно условията, нямаше да си толкова изненадана.

Гневът ми се изпарява бързо. Нали в крайна сметка подписах договора — иначе нямаше да живея на Фолгейт Стрийт 1.

— Това е бъдещето, Джейн — добавя той. — Домашната среда ще се грижи за здравето и благосъстоянието на хората. Възникнат ли сериозни проблеми, Иконом се намесва много по-рано от лекаря. Статистическите данни ти позволяват да контролираш живота си.

— Ами ако хората не искат да ги шпионират?

— Няма да го правим. В твой случай събираме лични данни, защото си още в бета етап. При бъдещите потребители ще следим само общи тенденции. — Той се изправя. — Поработи върху себе си — добавя приветливо. — Опитай се да свикнеш. Ако не си в състояние — това също ще е полезна информация, ще помислим какво да променим в системата, за да стане по-приемлива. Но от това, което виждам, смятам, че скоро сама ще откриеш ползите.

Докато се чудя какво да напиша в изявлението, телефонът звъни. Поглеждам към екрана. *Едуард*.

— Здравей, Ема! Получи ли съобщението ми? — звучи бодро, дори весело.

— Какво съобщение?

— Помолих да ти предадат в офиса.

— Не съм на работа — казвам, — а в полицейското управление.

— Всичко наред ли е?

— Не съвсем — поглеждам бележките си.

Инспектор Кларк ме посъветва да набележа основните точки. КАКВО Е НАПРАВИЛ. КАК СЪМ СЕ ЧУВСТВАЛА. ОТРАЖЕНИЕ ВЪРХУ ВРЪЗКАТА МИ. КАК СЕ ЧУВСТВАМ СЕГА. Взирам се в написаното. *Отвратително. Ужасно. Срамувам се. Омърсена*. Това са само думи. Не съм си и представяла, че ще стигна дотук.

— Всъщност изобщо не е наред — добавям.

— В кое полицейско управление се намираш?

— Западен Хемпстед.

— До десет минути съм при теб.

Връзката прекъсва. Изведнъж ми олеква. Повече от всичко на света искам някой силен и решителен мъж като Едуард да подреди разпиляния ми живот.

— Ема! О, Ема!

Намираме се в кафене, недалеч от Уест Енд Лейн. Лицето ми е обляно в сълзи. Околните ни хвърлят подозрителни погледи — *Кое ли е това момиче? Защо плаче? Какво ѝ е сторил този мъж?*, — но Едуард не им обръща внимание. Нежно слага ръка върху моята, за да ме успокои.

Ужасно е да го кажеш за отвратително нещо като това, но се чувствам някак поласкана. Загрижеността на Едуард е съвсем различна от избухливия нрав на Саймън.

— Може ли? — посяга към листа с изявлението.

Кимам и той започва да го чете, като от време на време недоволно се мръщи.

— Какво беше съобщението? — питам.

— Добре че ми напомни. Просто малък подарък. Тоест два.

Той вдига чантата, която е оставил отстрани. Емблемата на „Уондърър“ се откроява върху нея.

— За мен ли е? — не вярвам на очите си.

— Поканиха ме на скучно събитие. Бих искал да ме придружиш. Затова реших да ти купя нещо специално. Но едва ли моментът е подходящ.

Бръквам в чантата и изваждам кутийка с форма на раковина.

Вътре има огърлица. И то каква! Винаги съм си мечтала за късото перлено колие на Одри Хепбърн от „Закуска в Тифани“. Ето го тук. Не съвсем същото — три реда вместо пет и не се закопчава отпред, но вече си представям как прилепва на шията ми — като висока, стегната яка.

— Прекрасно е! — възкликвам.

Пресягам се към по-голямата кутия, но той ме спира. Може би по-късно.

— Какъв е случаят? Къде ще ме водиш?

— Някаква церемония за връчване на архитектурна награда. Голяма скука!

— Да не си спечелил?

— Така ми се струва.

На лицето ми грейва щастлива усмивка.

— Отивам вкъщи да се преоблека.

— Идвам с теб — изправя се и прошепва в ухото ми: — Защото видя ли те в тази рокля, със сигурност ще ми се прииска да те изчукам.

СЕГА: ДЖЕЙН

Когато се събуждам, Едуард си е тръгнал. Сигурно така изглежда връзката с женен мъж. Мисълта ме успокоява. Във Франция, където хората гледат по-свободно на тези неща, връзката ни би се приела за напълно нормална.

Миа, разбира се, е убедена, че ще се окаже поредната катастрофа. Мъж, който толкова дълго е живял сам, никога няма да се промени. Възражението ми я нервира: „Ти си непоправима фантазьорка, Джей. Никога няма да успееш да разтопиш леденото му сърце. По-скоро той ще разбие твоето.“

Но сърцето ми вече е разбито от загубата на Изабел. А Едуард толкова рядко нахлува в живота ми, че Миа едва ли ще разбере колко

сериозни са нещата.

А и излиза, че Едуард е прав: наистина има някакво съвършенство във връзката на двама души, които нямат предварителни очаквания или изисквания. Така не се налага да слушам как е протекъл денят му или да спорим кой ще изхвърли боклука. Не обсъждаме съвместни планове и не затъваме в досадно ежедневие. За краткото време, което прекарваме заедно, никога не си омръзваме.

Вчера ме докара до първия оргазъм още преди да свали дрехите си. Забелязвам, че му харесва. Остава облечен, а в същото време сменя всичко от мен, с изключение на колието, и ме подлудява с пръсти и език. И като че ли не му е достатъчно той да е под контрол, трябва аз изцяло да изгубя своя. Едва тогава достига върха.

Продължавам да си мисля за странностите му, докато слизам по стълбите. На прага ме очаква куп влажни писма. Попитах Едуард защо няма пощенска кутия — недопустим пропуск за иначе добре уредената къща. Партньорът му Дейвид Тийл го разубедил навремето. Бил убеден, че до десетина години електронната поща изцяло ще замени обичайната кореспонденция.

Преглеждам писмата. Повечето са политически листовки във връзка с предстоящите местни избори. Едва ли ще се регистрирам. Подобни дебати — за библиотеката и редовното събиране на боклука — почти не засягат живота ми на Фолгейт Стрийт 1. Има и няколко писма до мис Ема Матюс. Сигурно са без значение, но за всеки случай ги отделям, за да ги препратя на Камила, агентката.

Последното писмо е адресирано до мен. Пликът е толкова неугледен, че за малко да реша, че е поредната рекламна листовка. Тогава съзирам емблемата на Болничния тръст и сърцето ми сякаш се обръща.

Уважаема мисис Кавендиш,  
Резултати от аутопсията на Изабел Маргарет  
Кавендиш  
(починала)

Съгласих се на аутопсия, защото исках да получа отговори. На поредната среща доктор Гифърд ми каза, че тя не е показала нищо, но

се съгласи да ми изпрати копие от резултатите. Оттогава мина месец. Навярно са забутали някъде писмото.

Завива ми се свят и сядам, за да го прочета, опитвайки се да разбера медицинските термини. Писмото започва с кратка история на бременността. Как съм усетила болка в гърба и сама съм потърсила лекарска помощ. Това беше седмица, преди да установят, че нещо не е наред. Направиха ми изследвания, чуха сърдечните тонове на плода и ме изпратиха вкъщи с препоръката за топла баня. Изабел риташе доста силно и се успокоих. В писмото се подчертава, че са взети всички правилни мерки по случая, включително оценка на височината на *матката от симфизата, съгласно изискванията на Националния институт по здравеопазване*. Подробно се описва следващото ми посещение в болницата, когато откриха, че сърцето на Изабел е спряло. Накрая прилагат резултатите от аутопсията. Данните не ми говорят нищо — брой на кръвните телца и разни други показатели. Следва още информация.

Черен дроб — нормален.

Гърлото ми се свива при мисълта, че някой патолог го е държал в ръце. Продължавам надолу.

Бъбреци — нормални.

Бели дробове — нормални.

Сърце — нормално.

Пропускам останалите подробности и стигам до заключението.

Въпреки че на този етап е невъзможно да се постави точна диагноза, налице са признаци за тромбоза на плацентата, която може да предизвика абрупцию на плацентата и оттам задушаване на плода.

*Абрупцио на плацентата.* Звучи почти като заклинание от „Хари Потър“, но не и като нещо смъртоносно за бебето ми. Името на доктор Гифърд изплува размазано в дъното на страницата. От очите ми бликват сълзи и едва сдържам риданията. Всичко това е прекалено много, за да го осмисля, а и не разбирам повечето думи. Теса, жената, с която работя заедно в офиса, е била акушерка. Решавам да ѝ занеса писмото, за да ми го разясни.

Теса прочита внимателно документа, като от време на време ме поглежда угрижено. Мъртвото ми раждане не е тайна за нея. Повечето от доброволките в „Стил Хоуп“ си имат лична причина.

— Знаеш ли какво означава това? — казва накрая.

Поклащам глава.

— Плацента абрупцио означава преждевременно отлепване на плацентата. С други думи, зародишът е престанал да получава хранителни вещества и кислород, преди да отидеш при тях.

— Защо не го обяснят по-простичко?

— Може би си имат причина.

Нещо в гласа ѝ ме смущава.

— Когато отиде при тях с болка в гърба — бавно продължава тя, — какво точно се случи?

— Ами очевидно решиха, че се притеснявам излишно, защото ми е първа бременност. Но бяха много мили. Не си спомням да са ми правили всички изследвания, за които говорят...

— Оценка на височината на матката от симфизата всъщност е медицински термин за най-обикновено измерване на корема в сантиметри — прекъсва ме тя. — И макар че е задължително при всяко посещение на бременната, със сигурност не би могло да установи проблеми с плацентата. Пратиха ли те на кардиотокография?

— Онова, дето следят сърцето на монитора? Да, сестрата го направи.

— На кого го показва?

Опитвам се да си спомня.

— Струва ми се, че се обади на доктор Гифърд и му прочете резултатите. Най-малкото му обясни, че са нормални.



— А други изследвания? Ултразвук? Доплер? — Гласът на Теса звучи ядосано.

— Нищо — поклащам глава. — Отпратиха ме у дома. Посъветвах ме да си направя топла баня и да не се тревожа. Изабел риташе и реших, че са прави.

— Кои *те*?

— Сестрата, предполагам.

— Тя говори ли с друг? Със старша акушерка? С лекар?

— Доколкото си спомням, не. Теса, за какво намекваш?

— Това писмо ми изглежда като умел опит да те убедят, че причината за смъртта на Изабел не е медицинска небрежност — заявява тя.

Зяпвам:

— Небрежност ли? Нима е възможно?

— Ако изходим от факта, че смъртта на едно жизнеспособно бебе трябва да бъде избегната, обикновено причините за нея са две. Усложнения при раждането, тук случаят очевидно не е такъв. Или — втората и най-често срещана причина за мъртво раждане — недобро разчитане на КТГ от някоя преуморена акушерка или стажант. Болката в гърба може да е симптом за отлепена плацента. В твоя случай е трябвало да се посъветват с по-опитен лекар, който да назначи доплерова ехография.

Вече съм чувала за доплеровата ехография. Една от целите на кампанията ни е да я направим задължителна за всички бъдещи майки. Фактът, че изследването се прави само по изрично лекарско настояване, е една от причините броят на мъртвите раждания в Обединеното кралство да е един от най-високите в Европа.

— Ритането, което си усетила, може да е било признак на физическа болка. Тази болница има лоша слава. Постоянно изпитват недостиг на персонал, особено на опитни лекари. Името на доктор Гифърд изплува от време на време. Самият той е доста претоварен.

Думите ѝ едва проникват в съзнанието ми. *Той беше толкова мил* — мисля си.

— Знам, че ти се иска да го оправдаеш — допълва тя. — Но това е единственият начин болницата да назначи повече лекари. Трябва да докажем, че са проявили небрежност в работата.

Спомням си как доктор Гифърд ми съобщи лошата вест. Каза ми, че в повечето случаи изобщо не се открива причина за смъртта. Дали още тогава не се е опитвал да прикрие грешките на екипа?

— Какво трябва да направя?

Тя ми връща писмото.

— Помоли ги да ти изпратят копие от всички медицински документи, за да ги прегледа наш експерт. Ако се разкрие, че болницата иска да потули случая, ще трябва да помислим за съдебно обвинение.

ПРЕДИ: ЕМА

— Тазгодишната награда на списание „Архитектура“ се връчва на... — Водещият прави драматична пауза и отваря плика. — „Монкфорд и Сие“ — обявява той.

Представителите на фирмата, седнали на нашата маса, ликуват. На екраните се появяват изображения на сгради. Едуард става и се отправя към подиума, като благодари за поздравленията на неколцина доброжелатели.

*Нищо общо с приемите, организирани от издателството на Саймън, мисля си.*

Щом получава наградата, Едуард пристъпва към микрофона.

— Може би трябва да го прибера в някой шкаф — казва той, поглеждайки неуверено към плакета от плексиглас. В залата избухва смях. Очевидно не е забравил чувството си за хумор! Но лицето му изведнъж добива сериозно изражение. — Знаете ли каква е разликата между добрия и изключителния архитект? Първият лесно се поддава на изкушения.

В огромната зала цари тишина. Насъбралото се множество го слуша с интерес.

— Като архитекти сме обсебени от естетиката — създаваме сгради, които да радват окото. Но ако приемем, че истинската роля на архитектурата е да помогне на хората да устояват на изкушенията, може би...

Той спира за кратко, сякаш разсъждава на глас.

— Може би архитектурата не се отнася само до сградите — продължава. — Приемаме, че градоустройството в крайна сметка е вид архитектура. Магистралите и летищата — също. Но къде е мястото на

технологиите? Къде е архитектурата на световната мрежа — този невидим град, в който се разхождаме, крием или играем? А конструкциите на личния живот, съюзите, които ни свързват, правилата и законите, на които се подчиняваме, стремежите и по-низшите страсти. Не са ли и те архитектурни структури в известен смисъл?

— Днес разговарях с млада жена — продължава той след малко, — която е била нападната в дома си. Нахлули са в личното ѝ пространство. Откраднали са нейни вещи. Трагичният факт е оцветил в черно представите ѝ за заобикалящия я свят — дори, бих казал, ги е изкривил.

Той не гледа към мен, но имам чувството, че всички в стаята знаят за кого говори.

— В какво се изразява истинската роля на архитектурата? Не е ли в това да направи подобни неща невъзможни? Да потърси наказание за престъпника, лек за жертвата и промяна на бъдещето? Нима като архитекти трябва да се ограничим само до стените на сградите?

Тишина. Публиката е съвсем объркана.

— „Монкфорд и Сие“ е компания, известна с това, че работи по малък брой проекти за богати клиенти — казва той. — Но сега разбирам, че бъдещето не е в красивите убежища, които ни отделят от грозното в нашия свят, а в изграждането на различно общество.

Той вдига наградата.

— Благодаря за оказаната ми чест.

Разнасят се учтиви аплодисменти, но по лицата на гостите е изписано недоумение.

Аз също пляскам с ръце, по-бурно от всички, защото на моя любовник изобщо не му пука дали му се присмиват или не.

Тази нощ питам за жена му.

Оставам с роклята, докато се любим, но после грижливо я закачам в малкия дрешник зад преградата. Гола — само с колието — се гушвам в топлата постеля до него.

— Адвокатът ми каза, че семейството ти е погребано тук — отронвам плахо.

— Как...? О, да, разбира се — казва той. — Поземленият регистър.

Мълчанието му е толкова дълго, че решавам, че няма да получа друг отговор.

— Идеята беше нейна — продумва накрая. — Беше прочела за *хитобашира* и ми каза, че иска да я погребем така, в случай че почине преди мен. Под прага на една от нашите сгради. Разбира се, тогава изобщо не мислехме, че...

— Хитобашира?

— Означава „човешки стълб“ на японски, вграждане в основите. Смята се, че носи късмет на къщата.

— Нали нямаш нищо против да говоря за нея?

— Погледни ме — изведнъж става сериозен. — Елизабет беше съвършена посвоему. Но тя е вече в миналото. И това също е съвършено. Това, което се случва сега, с нас. Ти също си съвършена, Ема. Няма нужда да говорим отново за нея.

На сутринта, след като си е тръгнал, решавам да проверя в интернет за жена му. Но Иконом не намира нищо.

Каква беше онази японска дума? *Хитобашира*? Пускам търсачката.

И застивам от ужас. Според интернет при *хитобашира* под сградите не се погребват починали, а живи хора.

Жертвоприношението, при издигане на нов дом или крепост, датира от дълбока древност. Основите на сградите по цял свят са напоени с човешка кръв и само допреди няколко века този ужасен обичай се е изпълнявал и в Европа. Стара маорска легенда разказва за Тарая, който погребал живо собственото си дете в основите на новата си къща.

Намирам друга статия.

Жертвоприношението се извършва според значението на новата сграда. Обикновената палатка или

къща се „откупува“ с животно, къщата на богаташа — с роб, но за храм или мост е нужно специално жертвоприношение, свързано с голяма болка за човека, който го прави.

За миг ми хрумва безумната мисъл, че Едуард може и да е пожертвал най-близките си същества. Но прочитам още нещо, което ме успокоява.

Отглас от подобни практики се среща днес в редица фолклорни обичаи по света: кораб се пуска на вода с бутилка шампанско, под вратата се заравя сребърна монета, а на върха на нов небостъргач се слага вечнозелена клонка. Докато някъде вграждат сърце на животно, Хенри Пърсел е погребан по собствено желание „под органа“ на Уестминстърското абатство. В много общества, особено в Далечния изток, в чест на мъртвите се издигат сгради — традиция, не по-различна от тази, да наричат места като Карнеги Хол или Рокфелер Сентър на името на известен филантроп.

Уф, лягам си! Душа възглавниците, сякаш искам да уловя спомена за него. Чаршафите все още пазят миризмата и отпечатъка на тялото му. В съзнанието ми отекват неговите думи. *Това е свършено.* Унасям се в сън с блажена усмивка.

СЕГА: ДЖЕЙН

— Преди да се потопите в преливащите се пространства на дома, попадате в тесен коридор, който почти предизвиква клаустрофобия — пример за класическата архитектурна практика с игра на свиване и отпускане и доказателство, че въпреки революционната си визия, къщите на Едуард Монкфорд имат традиционно изпълнение. И още по-важно — именно този факт отличава Монкфорд като архитект, чиято основна цел е да повлияе на това, което потребителят *чувства*.

Гидът се отправя към кухнята, сподирен от неколцина шумни посетители.

— Трапезарията предразполага към строгост и въздържание. Някои от обитателите твърдят, че дори намалява апетита.

Камила ме предупреди, че от време на време трябва да отварям Фолгейт Стрийт 1 за посетители. Тогава не ми се стори голямо изпитание, но с приближаване на първото посещение мисълта ме изпълни с тревога. Сякаш щяха да разглеждат мен, а не къщата. Дни наред чистех и подреждах, като се стараех да не наруша и най-дребното правило.

— Архитектите и техните клиенти отдавна създават сгради с определено предназначение — продължава мъжът. — Банките са солидни и внушителни, за да вдъхват доверие у потенциалните вложители. Съдилищата налагат уважение към реда и законността. Величието на дворците предизвиква смирение. Но днес някои архитекти използват развитието на технологиите и психологията, за да отидат още по-далеч.

Гидът е много млад, с модерна брадичка, но говори авторитетно като университетски преподавател. Не всички посетители приличат на студенти. Сред тях вероятно има любопитни съседи или туристи.

— Едва ли си давате сметка за това, но в момента сте потопени в сложен ултразвуков бульон. Вълни с различна форма подобряват настроението. Технологията все още прохожда, но вече загатва за голямото си бъдеще. Представете си болница, чиято сграда участва във възстановителния процес, или приют за хора с деменция, който им помага да си възвърнат паметта. Макар и непретенциозен на пръв поглед, този дом е изключително амбициозен.

Той се обръща и повежда групата към стълбището.

— Моля, последвайте ме един по един, като внимавате по стъпалата.

Оставам долу. Чувам как им обяснява, че осветлението в спалнята засилва циркадните ритми<sup>[2]</sup> на обитателите. Когато слизат, се промъквам тихо горе, за да се уединя.

За мой ужас един от посетителите е още в спалнята и е отворил шкафа. Въпреки че е с гръб към мен, предполагам, че рови из бельото ми.

— Какво, по дяволите, правите тук?

Мъжът се обръща. Вероятно е един от туристите. Светлите му очи ме стрелват невъзмутимо иззад очилата без рамки.

— Проверявам как си сгъваш нещата. — Говори с лек акцент. На датчанин или норвежец. Около тридесетинагодишен, облечен с анорак, напомнящ маскировъчно облекло. Рус, с оплешивяло теме.

— Как смеете! — избухвам гневно. — Това тук е лично!

— Обитателите на този дом нямат право на лично пространство. Не забравяй, че си подписала договор.

— Кой сте вие? — за обикновен турист знае твърде много.

— И аз бях един от кандидатите — добавя. — Седем пъти подавах заявление. Щях идеално да се справя. Но той избра теб.

Обръща се към шкафа и започва пъргаво да разгъва и сгъва тениските ми, като опитен продавач.

— Какво вижда Едуард в теб? Може би секс. Жените са негова слабост.

Вече кипя от гняв, ала мисълта, че мъжът в спалнята ми сигурно е откачен, напълно ме парализира.

— Монкфорд черпи вдъхновение от манастири и религиозни общности, но забравя, че жените са изключени от тези места, и то не без основание.

Той взема една пола и я сгъва с три сръчни движения.

— Махни се оттук! За Едуард ще бъде много по-добре, ако си отидеш. Както останалите.

— Кой останали? За какво говориш?

Лицето му се озарява от почти детска усмивка.

— Нима не ти е разказал? Онези момичета преди теб. Нито една от тях не се е задържала, както виждаш. Точно в това е въпросът.

— Беше луд — казвам. — Направо ме ужаси. Говореше, сякаш те познава.

— Може би донякъде — въздъхва Едуард. — Или поне така си мисли. Защото познава проекта.

Седим в магерницата. Едуард е донесъл вино, отбрана италианска марка. Но аз все още треперя, а и всъщност не пия, откакто се нанесох на Фолгейт Стрийт 1.

— Кой е той?

— В офиса го наричат Преследвача — усмихва се той. — На майтап, разбира се. Всъщност е съвсем безобиден. Някой си Йорген. Изпаднал от курса по архитектура поради психични проблеми и оттогава е обсебен от сградите ми. Бараган, Лео Корбюзие, Фостър — всички те са имали побъркани привърженици, които са вярвали, че имат специална връзка с тях.

— Каза ли на полицията?

— Има ли смисъл? — свива рамене.

— Не разбираш ли, Едуард? Може би този Йорген се е навъртал наблизо, когато Ема Матюс е починала...

— Още ли мислиш за това? — поглежда ме изпитателно.

— Разбира се! Случило се е точно тук.

— Говорила ли си скоро с нейния приятел? — тонът му подсказва, че това не би му било приятно.

— Не е идвал оттогава — поклащам глава.

— Добре. Повярвай ми, Йорген не би наранил никого. — Отпива глътка, а после се привежда да ме целуне. Устните му са сладки и кървавочервени от виното.

— Едуард... — отдръпвам се от него.

— Какво?

— Бяхте ли любовници с Ема?

— Това би ли променило нещата?

— Не — изричам спонтанно, но всъщност имам предвид „да“.

— Имахме кратка връзка — отговаря накрая. — Много преди да почине.

— Беше ли... — чудя се как да попитам. — Беше ли като нашата?

Той се приближава до мен, обхваща главата ми с ръце и ме пронизва с поглед.

— Слушай, Джейн. Ема беше забележителна — казва внимателно. — Но тя е вече в миналото. Това, което се случва сега, това с нас е свършено. Няма нужда да говорим за нея.

Въпреки думите му, любопитството продължава да ме гложди.

Убедена съм, че ако знам повече за жените преди мен, ще го разбера по-добре.



Ще пробия тунел през стените, които е издигнал около себе си — през странния невидим лабиринт, който ме държи на разстояние.

На следващата сутрин, след като си е заминал, се сещам за визитката, намерена в спалния чувал на Ема. КЕРЪЛ ЯНСЪН. ЛИЦЕНЗИРАН ПСИХОТЕРАПЕВТ. Има посочен уебсайт и телефонен номер. Каня се да проверя в лаптопа, когато си спомням думите на мъжа в спалнята. *Обитателите на този дом нямат право на лично пространство. Не забравяй, че си подписала договор.*

Вземам телефона и отивам в отсрещния ъгъл на магерницата, където улавям слаб безжичен сигнал от съседите — достатъчен, за да се свържа с уебсайта на Янсън. Оказва се, че има диплома по интегративна психотерапия и дава консултации при посттравматичен стрес, изнасилване и тежка загуба.

Набирам номера.

— Здравейте! — казвам, когато чувам женски глас отсреща. — Наскоро претърпах тежка загуба. Мога ли да дойда при вас на разговор?

---

[1] Главен готвач в японската кухня. — Б.пр. ↑

[2] Циркадните ритми са своеобразен биологичен часовник — циклични колебания в интензивността на различните биологични процеси, свързани със смяната на деня и нощта. — Б.пр. ↑

## 7.

*Ваш близък споделя, че е прегазил човек, докато е шофирал пиян. Това го е накарало да откаже алкохола завинаги. Чувствате ли се задължени да докладвате случая на полицията?*

- Да
- Не

ПРЕДИ: ЕМА

Когато Едуард се отдава на кулинарни занимания, прилича на хирург, който се подготвя за операция. Преди да се залови на работа, подрежда грижливо всичко необходимо. Днес е донесъл два омара — още живи; огромните им щипки, подобни на боксови ръкавици, са пристегнати с тел. Изявявам желание да се включа и той ми позволява да настържа дайкон — голяма японска ряпа.

Тази вечер е в добро настроение. Блазни ме мисълта, че е заради мен, но той изведнъж оповестява радостната новина.

— Помниш ли речта, която произнесох при връчването на наградите, Ема? Някой я е чул и ни поканиха да участваме в един конкурс.

— Голям ли е?

— Много. Ако спечелим, ще построим цял нов град. Чудесна възможност да приложат идеите си на практика. Да проектирам не просто нови сгради, а може би съвсем нов тип общност.

— Цял град с подобна архитектура? — питам смаяно, като оглеждам голите пространства на Фолгейт Стрийт 1.

— Защо не?

— Не вярвам да хареса на мнозина — добавям.

Не му казвам, че всеки път, преди да дойде, трескаво тикам мръсни дрехи в шкафовете, изхвърлям недоизядена храна в боклука и

крива списания и вестници под възглавниците на дивана.

— Ти самата си нагледно доказателство как архитектурата може да промени една обикновена личност.

— Всъщност *ти* ме промени, а не мисля, че дори ти би могъл да правиш секс с цял град.

Заедно с омарите е донесъл японски чай. Листенцата са в малко хартиено пликче, прегънато като оригами.

— Идва от района Уджи — пояснява той. — Нарича се гьокуро, което означава „скъпоценна роса“.

Опитвам се да го произнеса и той ме поправя няколко пъти, докато накрая вдига ръце с престорено възмущение.

Ала когато му показвам изящия си чайник ар деко разочарованието му е напълно искрено.

— Какво е *това*, за Бога? — поглежда го неодобрително.

— Подарък за рождения ми ден от Саймън. Не ти ли харесва?

— Сигурно ще свърши работа.

Слага листенцата в чайника, за да се запарят, и се заема с омарите. Взема нож и плъзва острието под бронираните им шлемове. Миг по-късно се разнася лек пукот, когато им откъсва главите. Краката все още потръпват, а той се заема с опашките и срязва твърдата им черупка. Месото се отделя лесно — дебело белезникаво руло. Ловко обелва кафявата ципа и изплаква отново опашките със студена вода, преди да ги нареже на сашими. Сосът, приготвен от лимонов сок, соя и оризов оцет, слага последния щрих. Всичко е готово само за няколко минути.

Ядем с пръчици и угощението както винаги приключва в леглото. Почти винаги свършвам преди него и тази вечер не е изключение. И това е част от проекта, предполагам. При него всичко е добре обмислено, дори правенето на любов.

Чудя се как ще реагира, ако го накарам да изгуби контрол. Какви ли откровения и скрити истини се крият под твърдата броня на неговата сдържаност? Един ден ще узная.

По-късно, докато се унасям, го чувам да шепне.

— Сега си моя, Ема. Знаеш го, нали? Моя.

— Мммм — мълвя в просъница. — Твоя.

На другата сутрин вече не е до мен. Забелязвам отгоре как разтребва в трапезарията.

Вече съм огладняла и решавам да сляза долу. Когато съм насред стълбите, виждам, че взема чайника от Саймън и внимателно излива остатъка от чая в мивката. След това се чува трясък и чайникът се разпилява на парчета по пода.

Навярно съм издала звук, защото вдига глава.

— Толкова съжалявам, Ема — казва спокойно, вдигнал виновно ръце. — Трябваше първо да избърша тези съдове.

Искам да му помогна, но ме спира.

— Не и с боси крака. Ще се порежеш.

После добавя:

— Разбира се, ще ти купя друг. Има чудесни чайници от „Маримеко Хеника“. И в „Баухаус“ не са зле.

Все пак отивам в кухнята и почвам да събирам счупените парчета.

— Няма нищо — казвам. — Беше само един чайник.

— Права си, наистина — добавя убедено. — Само един чайник.

Обзема ме странен трепет на задоволство от това, че ме притежават. *Моя си.*

СЕГА: ДЖЕЙН

Кабинетът на Керъл Янсън се намира на тиха, сенчеста улица в Куинс Парк. Когато отваря вратата, тя сякаш се сепва, но бързо се овладява и ме повежда към всекидневната. Кани ме на кушетката и ми обяснява, че това е само опознавателен сеанс, за да види дали може да ми помогне. Решим ли да продължим, ще се срещаме всяка седмица по същото време.

— Е? — казва тя, когато сме си изяснили всичко. — Какво те води при мен, Джейн?

— Всъщност няколко неща. Най-вече мъртвото раждане, за което ви споменах по телефона.

— Споделянето на болката е начин да я преодолеем — кима тя. — Така се отделят необходимите от разрушителните емоции. Нещо друго?

— Да — мисля, че сте помогнали на една жена, свързана с мен. Бих искала да знам какво я е тревожило.

— Никога не обсъждам другите си клиенти — решително поклаща глава Керъл Янсън.

— Струва ми се, че този път е различно. Тя е мъртва, разбирате ли. Казва се Ема Матюс.

Този път не се заблуждавам — Керъл Янсън е наистина шокирана, но бързо се съвзема.

— Въпреки това не мога да ти кажа за какво сме разговаряли с Ема. Правилото за конфиденциалност не се отменя със смъртта на клиентката ми.

— Вярно ли е, че приличам малко на нея?

Тя кима след кратко колебание.

— Да, забелязах го още когато отворих вратата. Може би сте нейна роднина? Сестра ѝ? Съжалявам.

— Никога не сме се виждали.

— Какво ви свързва тогава, ако смея да попитам? — озадачена е тя.

— Живея в същата къща като нея — дома, в който е починала. — После добавям с неудобство: — И имам връзка със същия мъж.

— Саймън Уейкфийлд? — бавно изрича тя. — Нейният приятел?

— Не, макар че го срещнах, когато дойде да остави цветя. Мъжът, за когото говоря, е архитектът на къщата.

Керъл ме гледа втренчено.

— Нека да се уверя, че съм те разбрала правилно. Живееш на Фолгейт Стрийт 1 също като Ема. И си любовница на Едуард Монкфорд. Каквато е била и Ема.

— Точно така.

Едуард бе говорил за връзката си с Ема така, сякаш е била просто кратко увлечение, но решавам да премълча този факт.

— В такъв случай ще ти разкажа какво сме говорили с Ема по време на терапията, Джейн — добавя тихо тя.

— Въпреки това, което казахте току-що? — възкликвам, изненадана от твърде лесната победа.

— Да. Знаеш ли, има едно специално обстоятелство, при което можем да нарушим професионалния обет за поверителност. — Тя спира за малко. — Когато не можем да навредим на клиента, но можем да предотвратим нанасянето на вреда на друг човек.

— Не ви разбирам. Каква вреда? И на кого?

— Става дума за теб, Джейн — отронва тя накрая. — Мисля, че може да си в опасност.

ПРЕДИ: ЕМА

— Дион Нелсън открадна щастието ми — казвам. — Той разби живота ми и ме накара да се страхувам от всеки мъж, когото срещна. Накара ме да се срамувам от собственото си тяло.

Спирам за миг и отпивам глътка вода. Залата е притихнала. Двамата магистрати горе на съдийската скамейка ме гледат втренчено. Задушно е, залата е без прозорци и адвокатите се потят под перуките.

Два паравана ме скриват от подсъдимата скамейка. Усещам присъствието на Дион Нелсън зад тях. Но не изпитвам страх. Точно обратното. Копелето най-сетне ще влезе в затвора.

До този момент чета изявлението през сълзи, но сега повишавам глас.

— Трябваше да се преместя, защото мислех, че може да се върне. Страдах от загуба на паметта и внезапни ужасяващи спомени, тръгнах на психотерапия. Връзката с приятеля ми се провали.

Адвокатката на Нелсън — ниска и спретната жена с елегантен костюм, ме поглежда замислено и си отбелязва нещо.

— Как се чувствам при мисълта, че Дион Нелсън може да излезе под гаранция? — добавям. — Чувствам физическо гадене. След като ме заплаши с нож, ограби и изнасили по най-унизителен начин, знам на какво е способен. Ужасявам се само при мисълта, че може спокойно да се разхожда по улиците.

Включих последната точка по настояване на инспектор Кларк. Адвокатката на Нелсън със сигурност ще заяви, че клиентът ѝ няма намерение да се приближава до мен. Ако се почувствам застрашена от факта, че ще излезе на свобода, има опасност да оттегля показанията си и делото ще пропадне. В този момент съм най-важната личност в съдебната зала.

Двамата магистрати все още мълчаливо ме наблюдават. В галерията също е тихо. Отначало бях доста нервна, но сега съм силна и владея чувствата си.

— Дион Нелсън не само ме изнасили — продължавам. — Накара ме да се страхувам, че ще изпрати снимките от онази вечер на всички мои познати. Свикнал е да сплашва жертвите си. Надявам се, че

правосъдието ще се отнесе по най-справедливия начин към искането му да бъде освободен под гаранция.

Браво, казва едно тъничко гласче в главата ми.

— Благодарим ви, госпожице Матюс — казва любезно единият от магистратите. — Ще разгледаме изявлението ви с нужното внимание. Може да седнете за малко на свидетелското място, ако желаете. Когато се почувствате по-добре, сте свободна.

Докато си прибирам нещата, в залата цари тишина. Адвокатката на Нелсън вече се е изправила, готова да се приближи до банката.

СЕГА: ДЖЕЙН

— За каква опасност говорите? — усмихвам се на абсурдното твърдение, но Керъл Янсън е напълно сериозна. — Едва ли Едуард е причината.

— Ема ми каза... — Керъл спира, сякаш ѝ е трудно да наруши табуто. — Като психотерапевт, прекарвам много време в тълкуване на несъзнателните модели на поведение. Когато някой ме попита: „Защо всички мъже са *такива*?“ отговарям: „Защо всички мъже, които *избираш*, са такива?“ Фройд говори за *принуда към повторение*. Това е модел на поведение, при който отново и отново се *отиграва* същата сексуална психодрама, с различни хора, на които се отреждат същите несменяеми роли. На подсъзнателно или дори съзнателно ниво човек се надява да пренапише края на историята и да поправи предишните си грешки.

— Какво общо има това с Ема и мен? — питам, макар че почти се досещам за отговора.

— Във всяка връзка съществуват два модела за принуда към повторение — негов и неин. Взаимодействието им може да се окаже положително. Но може и да е разрушително — с ужасяващи последици. Ема имаше ниско самочувствие, понижено още повече след изнасилването. Като повечето жертви на сексуално насилие, обвиняваше себе си — напълно погрешно, разбира се. Тя откри у Едуард Монкфорд мъжа, който би могъл да ѝ даде насилието, за което тя тайно жадуваше.

— Чакайте малко — казвам потресено. — Едуард насилник? Познавате ли го?

— Не, съдя само по разказа на Ема, макар че неохотно споделяше с мен — класически признак за ниско самочувствие.

— Това е невъзможно — отсичам категорично. — Познавам Едуард. Той не би ударил никого.

— Насилието не е само физическо — казва тихо Керъл. — Когато поставяш другия под пълен контрол, това е психически тормоз.

*Пълен контрол.* Думите ѝ ме удрят като плесница. Защото разбирам, че донякъде е права.

— Ема приемаше поведението на Едуард, докато беше играчка в ръцете му и все още му позволяваше да я контролира — продължава Керъл. — Някои неща трябваше да послужат като предупредителни знаци — странната сделка с къщата, това, че вземаше и най-простите решения вместо нея и дори я раздели от приятелите и семейството ѝ: класическо поведение на нарцистичен социопат. Но истинските проблеми започнаха, когато тя се опита да избяга от него.

*Социопат.* Знам, че професионалистите влагат различен смисъл в този термин, но не мога да не си спомня думите на бившия приятел на Ема — Саймън Уейкфийлд, както го нарече Керъл: *Най-напред отрови съзнанието ѝ, а после я уби.*

— Звучи ли ти познато, Джейн? — гледа ме изпитателно тя.

Не ѝ отговарям веднага.

— Какво се случи с Ема? След всичко, което е преживяла?

— Накрая — с моя помощ — тя осъзна разрушителното въздействие на връзката си с Едуард Монкфорд. Скъса с него, но изпадна в депресия, дори параноя. — Керъл прекъсва разказа си. — И престана да идва при мен.

— Така ли? — добавям озадачено. — А как разбрахте, че я е убил?

— Не твърдя, че я е убил, Джейн.

— Слава Богу — въздъхвам с облекчение. — Какво твърдите тогава?

— Всички тези фактори — депресия, параноя и ниско самочувствие, подхранвано от връзката с Едуард, несъмнено са допринесли.

— Смятате, че се е самоубила?

— Такова бе професионалното ми мнение. Мисля, че Ема се е хвърлила по стъпалата в момент на силна депресия.



Не казвам нищо, но думите ѝ не ми дават покой.

— Разкажи ми за собствената си връзка с Едуард — предлага Керъл.

— Странно, наистина. На пръв поглед сякаш няма много съвпадения. Потърси ме скоро, след като се нанесох. Беше съвсем ясно, че ме желае. Но заяви от самото начало, че не ми предлага обичайна връзка. Каза ми...

— Почакай — прекъсна ме Керъл. — Трябва да взема нещо.

Излиза за малко и носи червен бележник.

— Тук са записките от сеансите с Ема — разлиства страниците тя. — Продължавай.

— Каза, че има чистота...

— ... в необременената връзка — допълва Керъл.

— Да — поглеждам я вторачено. — Това бяха точните му думи.

Думи, изричани и пред други, както изглежда.

— От разказа на Ема разбирам, че Едуард е изключителен перфекционист, почти маниак. Така ли е?

Кимам с неохота.

— Разбира се, невъзможно е да направим новите връзки посъвършени от предишните, независимо от това колко пъти отиграваме едни и същи елементи. Всеки следващ провал само засилва маладаптивното поведение. Другояче казано, с времето този модел се затвърждава. И добива още по-ужасни проявления.

— Не може ли човек да се промени?

— Странно, Ема ми зададе същия въпрос. — Тя се замисля за миг. — Понякога, да. Но процесът е труден и мъчителен дори ако се потърси помощ от добър психотерапевт. Би било нарцистично да смятаме, че можем да променим изначалната природа на друг човек. Човек може да промени единствено себе си.

— Казвате, че има опасност да последвам съдбата ѝ — решително възразявам. — Но от начина, по който я описвате, тя има съвсем различен характер.

— Може би. Но ти ми сподели, че си преживяла мъртво раждане. Не е ли странно съвпадение, че и двете сте били наранени, когато ви е срещнал. Уязвимите личности привличат социопатите.

— Защо Ема престана да идва при вас?

— Честно казано, не знам. — По лицето на Керъл се изписва съжаление. — Ако беше продължила терапията, може би щеше да оцелее.

— Запазила е визитката ви — добавям. — Намерих я в спалния й чувал на тавана на Фолгейт Стрийт 1 заедно с няколко кутии храна. Изглежда е спяла там. Може и да е искала да ви се обади.

— Това е важно — кима бавно тя. — Благодаря ти, че ми каза.

— Но не мисля, че сте права за останалото. Ема е изпаднала в депресия, когато връзката ѝ с Едуард е приключила, а не защото я е контролирал. А самоубийството — макар и ужасно тъжно, едва ли е по негова вина. Както заявихте преди малко, всички ние сме отговорни за действията си.

Керъл се усмихва тъжно и поклаща глава. Струва ми се, че вече е чувала подобна реплика, може би от самата Ема.

Изведнъж решавам, че съм прекарала достатъчно в тази стая — сред меките мебели, възглавничките и психобрътвежите на Керъл — и се изправям.

— Благодаря ви, че ме приехте. Срещата ни беше интересна. Но нямам желание да разговарям с вас за дъщеря ми. Или за Едуард. Едва ли ще се видим повече.

ПРЕДИ: ЕМА

След като прочитам изявлението си, не мога да остана заради специалните мерки за сигурност. Затова се навъртам около съда. Не след дълго инспектор Кларк и сержант Уилън изскачат навън, разтревожени. С тях е и прокурорът мистър Бруум.

— Ела насам, Ема — вика ме сержант Уилън.

— Защо? Какво става? — питам, когато бързо ме отвеждат в друга част на коридора. Поглеждам към съдебната зала точно когато се появява адвокатката на Нелсън. Редом с нея върви официално облечен тъмнокож младеж. Той се обръща към мен и очите му проблясват — очевидно ме е познал. Адвокатката му прошепва нещо и той отвърща поглед.

— Ема, магистратите го пускат под гаранция — добавя сержант Уилън. — Съжалявам.

— Но защо? Защо?

— Съгласиха се с мисис Фийлдс — неговата защитничка, че възникват някои затруднения по делото.

— Затруднения? Какво означава това? — питам.

От друга врата, която води към галерията, се появява Саймън и тръгва право към мен.

— Процедурни затруднения — заявява мрачно инспектор Кларк.  
— Свързани са главно с разпознаването.

— Защото липсва ДНК, така ли?

— И пръстови отпечатащи — добавя прокурорът.

— Разбира се, отначало не ставаше дума за изнасилване — пояснява инспектор Кларк, без да го поглежда. — Престъплението беше квалифицирано като нахлуване с взлом. Дежурният офицер се разпореди да не се вземат отпечатащи — въздъхва той. — По-късно вероятно трябваше да го повикаме на очна ставка. Но тъй като ти ни каза, че е бил с маска, решихме, че няма голям смисъл. За съжаление, един умен адвокат би могъл да използва този пропуск, за да внуши, че полицията прави прибързани заключения.

— Ако проблемът е в това, защо не извършим очна ставка сега?  
— питам на свой ред.

Кларк се споглежда с прокурора.

— Може и да помогне, когато делото влезе в съда — сериозно заявява прокурорът.

— Това е много важно, Ема — казва инспектор Кларк. — Успя ли днес по време на заседанието да зърнеш подсъдимия?

Поклащам глава. Изобщо не съм сигурна дали съм видяла *самия* Нелсън. А дори да е бил той, нима трябва да се измъкне заради полицейска некомпетентност?

— Нека да опитаме — съгласява се прокурорът.

— Ема? — провиква се Саймън, в отчаян опит да се намеси в разговора. — Ема, едва сега разбрах всичко.

— Какво си разбрал?

— Само онова копеле е причината да се разделим.

— О, не! — тръсвам глава. — Казах го нарочно пред съда, Сай. Не исках... Няма да се върна.

— Ема — дочувам гласа на Едуард зад нас, спокоен и повелителен. Обръщам се към него с благодарност. — Чудесно се

представи, скъпа! — добавя той. — Беше блестяща! — Поема ме в обятията си, за ужас на Саймън.

— Господи! — шепне той. — Господи, Ема! Не може да...

— Какво не може, Саймън? — отвръщам предизвикателно. — Не мога да избирам с кого да излизам, така ли?

Полицайте и Бруум гледат надолу и пристъпват от крак на крак. Неудобно им е, че присъстват на семейна драма. Както винаги, Едуард реагира светкавично.

— Ела с мен — казва ми той. Слага ръка на рамото ми и ме отвежда. Хвърлям бегъл поглед през рамо и виждам Саймън, който се визира подире ни, занемаял от болка и гняв.

СЕГА: ДЖЕЙН

В края на седмицата Едуард ме води в Британския музей. Един служител отключва витрината и ни оставя да разгледаме малка праисторическа скулптура. Времето е поизгладило изваяните очертания, но все пак различавам фигурите на двама влюбени, вплели тела в прегръдка.

— Това е най-старото изображение на любовен акт в света — на единадесет хиляди години — обяснява Едуард. — Произхожда от древната натуфийска култура — първите хора, живели в общности.

Трудно ми е да се съсредоточа. Мисълта, че е говорил същите думи на Ема, не ме напуска. С някои от коментарите на Керъл не съм съгласна — тя никога не е виждала Едуард — но не мога да отмина неоспоримите факти от бележника й.

От друга страна, така излиза, че всички сме виновни, задето използваме познати фрази и кратки езикови похвати. Разказваме едни и същи вицове на различни хора, понякога дори на едни и същи хора, често с едни и същи думи. Та кой ли не се повтаря? *Принуда към повторение и отиграване на ситуации* — нима това не са просто натруфени понятия за обикновените човешки навици?

Тогава Едуард ми подава скулптурата и вниманието ми изцяло е насочено към нея. Наистина е невероятно, че хората са правили любов хилядолетия преди нас — едно от малкото постоянни неща в човешката история. Един и същ акт, повтарян от всички поколения.

След това го питам дали не можем да видим мраморните скулптури на Елгин<sup>[1]</sup>, но Едуард отказва.

— Обществените галерии са пълни с туристи. Освен това спазвам правилото винаги да разглеждам по едно нещо в музея. От много информация мозъкът се претоварва.

И той се отправя към изхода.

Сещам се за думите на Керъл Янсън. *Ема приемаше поведението на Едуард, докато беше играчка в ръцете му и все още му позволяваше да я контролира...*

Този път не тръгвам с него.

— Едуард, наистина трябва да ги видя.

— Добре, но не сега — поглежда ме изумено. — Ще говоря с директора — може да дойдем, когато музеят е затворен.

— Не — отсичам твърдо. — Още сега.

Съзнавам, че се държа като разглезено хлапе. Един от служителите вдига глава и ме поглежда с укор.

— Както искаш — свива рамене Едуард.

Повежда ме през друга врата към тази част от музея, която е за посетители. Навсякъде е пълно с хора, струпали се около експонатите като риби, които се хранят с корали. Едуард безцеремонно си пробива път в тълпата.

— Ето ги — казва той.

В залата цари още по-голямо оживление. Група ученици с бележници в ръце чуруликат на френски. Музейни манияци усърдно изпълняват указанията на своя аудиогид. Влюбени двойки, хванати за ръце, унесено се носят нагоре-надолу; някои тикат колички, други са метнали раници на гръб; тук са и неизменните почитатели на селфита. А зад металния парапет са изложени фрагменти от доста повредени скулптури, както и част от знаменития фриз на Партенона.

Опитвам се да се насладя на статуите, но няма и следа от магията, която изпитах, докато държах малката древна скулптура.

— Беше прав — добавям унило. — Истински кошмар.

— И без това не са нищо особено — усмихва се той. — Ако не се беше вдигнал толкова шум около правото на собственост, никой нямаше да им обърне внимание. Дори и сградата, откъдето идват — Партенона — е ужасно скучна. По ирония на съдбата е била построена като символ на мощта на древногръцката империя. Затова е съвсем естествено друга алчна империя да си присвои късчета от нея. *Тръгваме ли?*

Отбиваме се в офиса му, за да вземе малък кожен сак с дрехи, после минаваме покрай един продавач на риба, където Едуард е поръчал необходимите продукти за рагу. Мъжът кърши ръце. Обяснява, че е заменил хека с морски дявол.

— Няма да ви взема повече, сър, макар че морският дявол е по-скъп.

— За рецептата ми трябва хек — поклаща глава Едуард.

— Какво да направя? — разперва безпомощно ръце продавачът.  
— Ако няма улов, няма и в магазина.

— Да не искаш да кажеш — бавно добавя Едуард, — че на рибната борса в Билингсгейт сутринта не са предлагали хек?

— Само за невероятна сума.

— Защо не купи тогава?

— Морският дявол е по-вкусен, сър.

— Поръчах хек — ядосва се Едуард, — а ти ме разочарова. Повече няма да ме видиш.

Врътва се и излиза вбесен от магазина.

Продавачът свива рамене и продължава работата си, но преди това ми хвърля любопитен поглед. Бузите ми пламват от срам.

Едуард ме чака отвън.

— Хайде да вървим — казва и маха за такси. Една свободна кола прави обратен завой и веднага спира до нас. Забелязала съм, че има удивителна способност — като че ли шофьорите на таксите никога не го изпускат от поглед.

За пръв път го виждам ядосан и не знам кога ще му мине. Но той спокойно заговаря на друга тема, сякаш не се е карал с никого.

Ако наистина е социопат, защо не крещи и не беснее? Още едно потвърждение, че преценката на Керъл е погрешна.

— Имам чувството, че не ме слушаш, Джейн — поглежда ме той.  
— Всичко наред ли е?

— О, извинявай! Бях се отнесла някъде. — Решавам, че не бива да се влияя от мнението на терапевтката. Тогава погледът ми пада на чантата. — Къде отиваш всъщност?

— Реших, че мога да се преместя при теб.

За момент си мисля, че не съм разбрала.

— Да се преместиш ли?

— Ако ме приемеш, разбира се.

— Едуард... — новината ме сварва неподготвена.

— Рано ли е още?

— Никога не съм живяла с друг.

— Защото не си срещнала подходящия човек — заявява сериозно. — Разбирам те, Джейн, защото в някои отношения много си приличаме. Ти си потайна и сдържана, дори малко надменна. Това е една от многото причини да те обичам.

— Така ли? — казвам, макар че си мисля: *Надменна ли съм? Наистина ли каза, че ме обича?*

— Нима не виждаш? Ние сме lika-прилика. — Докосва ръката ми. — Правиш ме щастлив, Джейн. Мисля, че и аз мога да те направя щастлива.

— Щастлива съм, Едуард — отговарям. — Вече ме направи щастлива.

Усмиввам му се, защото е истина.

ПРЕДИ: ЕМА

Следващия път Едуард пристига с малка кожена чанта. Носи и риба за рагу.

— Тайната се крие в пикантния сос руй — обяснява ми, докато нарежда всичко на плота. — Мнозина се скъпят за шафрана.

Руй... шафран... Дори нямам представа какво означават.

— Отиваш ли някъде? — хвърлям поглед на чантата.

— Може и така да се каже. По-скоро пристигам... Ако ме приемеш, разбира се.

— Оставяш си някои неща тук, така ли? — питам с изненада.

— Не — отговаря развеселен. — Това е всичко, което притежавам.

Подобно на останалите му вещи, чантата е много изискана. Кожата е мека и лъскава като конско седло. Под дръжката има едва забележим етикет, върху който релефно са изписани думите СУЕЙН АДЕНИ. ПРОИЗВОДИТЕЛИ НА ЧАНТИ И КУФАРИ ПО КРАЛСКО РАЗПОРЕЖДАНЕ. Отварям чантата. Вътре всичко е красиво подредено като в аптека. Вадя нещата едно по едно, като ги изреждам:

— Половин дузина ризи „Ком де Гарсон“ — всичките бели, при това перфектно изгладени и сгънати, я виж ти. Две копринени вратовръзки от „Мезон Шарве“. Лаптоп „Макбук еър“. Бележник с

кожена подвързия „Фиорентина“. Елегантен автоматичен молив. Дигитална камера „Хаселблад“. Какво има в този памучен калъф... аха, три японски ножа.

— Не ги пипай! — предупреждава ме. — Много са остри.

Завивам ги отново и ги слагам настрани.

— Тоалетна чантичка. Два черни пуловера от кашмир. Два чифта черни панталони. Осем чифта черни чорапи. Осем черни боксерки. Това ли е всичко?

— Е, имам и някои неща в офиса. Един костюм и някои дреболии.

— Как се оправяш с толкова малко неща?

— Какво повече ми трябва? — добавя. — Не ми отговори на въпроса, Ема.

— Новината дойде съвсем неочаквано — смънкавам неловко, а всъщност ми се иска да направя радостно салто.

— Можеш да ме изхвърлиш, когато пожелаеш.

— Защо да го правя? Май по-скоро на *теб* ще ти омръзна.

— Никога няма да ми омръзнеш, Ема — добавя сериозно. — Мисля, че в теб най-сетне открих съвършената жена.

— Но защо?

Трудно ми е да разбера. Нали връзката ни е необременена или както там я нарича.

— Защото никога не задаваш въпроси — отсича той и се залавя с рибата. — Подай ми онези ножове, ако обичаш!

— Едуард!

— Добре де — въздиша престорено. — Защото у теб има много темперамент и енергия, които ме съживяват. Защото си спонтанна, отворена към другите и... всичко онова, което не съм. Защото си различна от останалите жени. Защото отново запали желанието ми за живот. И защото си всичко, от което се нуждая. Стига ли ти това обяснение?

— Засега да — отговарям, а сърцето ми ликува.

---

[1] Сбирка древногръцки скулптури от Партенона, донесена в Англия от лорд Елгин и изложена в Британския музей. — Б.пр. ↑



## 8.

*Ваша приятелка ви показва свое произведение. Тя наистина се гордее с него, макар че не е много добро.*

*Как ще постъпите?*

- Критикувате изпълнението честно и безпристрастно.*
- Предлагате известно подобрене, за да видите дали ще го приеме.*
- Сменяте темата на разговора.*
- Насърчавате я от неудобство.*
- Казвате ѝ, че се е справила чудесно.*

СЕГА: ДЖЕЙН

— Имам чувството, че това, което наистина търсите, е извинение — казва медицинската посредничка, жена на средна възраст със сива вълнена жилетка, която излъчва загриженост и съчувствие. — Права ли съм, Джейн? Дали ако ръководството поеме отговорност за всичко, което сте преживели, това ще облекчи загубата ви?

Отсреща виждам доктор Гифърд, а от двете му страни са се разположили управителят на болницата и един адвокат. Лицето му е изпито от тревога. Посредничката Линда се намира в другия край на масата, сякаш за да подчертае неутралната си роля. Теса е седнала до мен.

Макар и смътно, разбирам, че само в едно изречение Линда е успяла да принизи извинението само до кухо признание за страданията ми. Напомня ми за подигравателния начин, по който политиците се извиняват за гаfoвете си.

Теса слага ръка на рамото ми — знак, че ще продължи разговора.

— Нужно е болницата да *признае* — казва тя, като произнася думата на срички, — че наистина сте допуснали грешки, които са могли да бъдат избегнати, и именно те са довели до смъртта на Изабел. Това бихме приели от ваша страна, на първо време.

Линда въздъхва — не е ясно дали от професионално съпричастие, или защото усеща, че ще си има работа с костелив орех.

— Мнението на болницата е — поправи ме, ако греша, Дерек — че е по-добре ценните държавни средства да се харчат за лечение на пациенти вместо за съдебни дела и адвокатски хонорари — обръща се тя към управителя, който ѝ кима услужливо.

— Точно така — подхваща Теса. — И ако правехте доплерова ехография на всяка бъдеща майка, днес нямаше да бъдем тук. Наместо това някой е погледнал цифрите и е изчислил, че ще бъде по-евтино да се дават адвокатски хонорари и компенсации за малкото на брой, но все пак важни статистически случаи, които биха повлияли върху репутацията ви. И докато организации като „Стил Хоуп“ не накарат болниците да заплатят за бездушието си с много *пари* и време, мъртвите раждания няма да намалее.

*Едно на нула за Теса*, мисля си.

Намесва се управителят Дерек:

— Ако се повдигне официално въпроса за СИ, доктор Гифърд ще бъде отстранен временно от длъжност и работата му ще се поеме от заместник. Тогава мнозина пациенти ще се лишат от грижите на квалифициран и уважаван специалист като него.

СИ — сериозен инцидент. Бавно и мъчително свиквам с медицинската терминология. Неравномерни сърдечни тонове при аускултация. КТГ. Партограми. Недостиг на персонал в родилния център, където бях, за разлика от същинското родилно отделение, където трябваше да бъда.

Срещата бе организирана от болницата веднага щом Теса отправи официално запитване за медицинската ми документация. Очевидно са искали да видят ефекта от любезното си утешително писмо. Самият факт, че се опитаха да се отърват от мен и сигурно щяха да успеят, ако не беше Теса, ме вбесява почти толкова, колкото проваленият живот на Изабел.

— Стигнем ли до компенсация — обясни ми Теса по пътя към болницата, — ще им излезе солено.

— Убедена ли си? — питам, защото ми е ясно какви смешни суми изплащат при нелепа детска смърт.

— Обезщетението наистина не е голямо, но ти си се лишила от доходи. Имала си добре платена работа. Ако Изабел не беше починала, щеше да си в отпуск по майчинство и пак да се върнеш, нали?

— Може би. Но...

— А сега работиш за благотворителна организация с минимално възнаграждение. Ако добавим и заплатата, която си загубила, сумата набъбва.

— Така реших.

— Решение, което нямаше да вземеш при различни обстоятелства. Не ги жали, Джейн. Колкото повече им струваш, толкова по-голяма вероятност има да се променят.

Фантастична е! Мислим си, че познаваме другия, а всъщност дори не подозираме каква душа има. В службата Теса е мила и приветлива, смее се непринудено и обича клюките. А тук, в задушната приемна на болницата, отблъсква всички нападки с невероятна лекота, като кален боец.

— Струва ми се — добавя тя, — че се опитвате морално да изнудите госпожица Кавендиш. Повдигането на обвинения ще причини смъртта и на други бебета. Това ли внушавате? Няма що! По-отговорната позиция би била да увеличите персонала си, а не да го намалявате, поне докато не се изясни резултатът от проверката на случая.

Отсреща ни гледат с вкаменени лица.

Накрая доктор Гифърд проговаря:

— Госпожице Кавендиш... Джейн. Най-напред искам да кажа, че ужасно съжалявам за сполетялата ви загуба. Освен това трябва да се извиня за допуснатите грешки. Не успяхме да се намесим навреме. Не твърдя, че Изабел щеше да живее, ако бяхме открили проблема по-рано, но във всеки случай щяхме да ѝ дадем по-добър шанс.

Той говори с наведена глава, като внимателно подбира думите. От време на време ме поглежда неловко. Очите му са зачервени от умора.

— Тогава бях дежурен. Поемам пълната отговорност за случая.

Настъпва дълго мълчание. Управителят Дерек гримасничи и театрално вдига ръце във въздуха, сякаш иска да каже: *Сега ни*

изработиха. А Линда добавя предпазливо:

— Трябва ни време да помислим за това. Както и за всички други въпроси, по които се споразумяхме днес.

— Беше мъчително — казвам на Едуард по-късно. — Но не както очаквах. Изведнъж разбрах, че ако продължа с разследването, ще съсипя кариерата на този лекар. А всъщност вината далеч не е само негова. Мисля, че е мил човек.

— Може би, ако не беше толкова мил и изискваше повече от персонала, акушерката щеше да провери резултатите два пъти.

— Не мога да го съсипя само защото е мил шеф.

— Защо не? Ако е нищожество, значи си го заслужава.

Знам, разбира се, че създаването на свършени сгради като тези на Едуард става с цената на жестоки компромиси. Веднъж ми каза, че половин година воювал с градоустройствените власти, за да не се налага да поставя пожароизвестителна система на тавана в кухня. Техникът получил нервен срыв и Едуард постигнал своето. По-добре никога да не го виждам в такава светлина.

В главата ми се прокрадват думите на Керъл. *Класическо поведение на нарцистичен социопат.*

— Разкажи ми за Теса — предлага Едуард, като си налива вино. Забелязала съм, че винаги пълни чашата наполовина. Предлага и на мен, но му отказвам. — Изглежда състрадателна — отбелязва той, когато свършвам словесния ѝ портрет.

— Така е. Не си поплюва, но има и чудесно чувство за хумор.

— И какво *мисли* за този доктор Гифърд?

— Смята, че изказването му е било режисирано — признавам.

*Там е разликата между отговорност и дълг, Джейн, каза ми по-късно на чаша кафе в „Старбъкс“. Между една лекарска грешка и институционалните гафове на организацията. Готови са дори да пожертват един лекар, за да излязат сухи от водата.*

— Значи сега ще трябва да решиш дали искаш мъртвото ти момиченце да се превърне в част от личния кръстоносен поход на тази жена — добавя замислено Едуард.

— Нима мислиш, че трябва да се откажа? — поглеждам го с изненада.

— Решението е твое, разбира се. Но приятелката ти, изглежда, е решила да спечели битката на всяка цена.

Думите му ме карат да се замисля. Вярно е — почти съм убедена, че в лицето на Теса съм открила истинска приятелка.

Обичам да общувам с нея, ала повече от всичко се възхищавам на твърдостта ѝ. Искам и тя да ме хареса, а ако се оттегля от случая, със сигурност ще се отдръпне от мен.

*Раздели Ема от приятелите и семейството ѝ...*

— Това не те притеснява, нали?

— Не, разбира се — отвърща непринудено Едуард. — Най-важното е да си щастлива. Между другото, май ще сменя този диван.

— Защо?

Диванът е красив — нисък и издължен, с плътна ленена дамаска.

— Откакто живея тук, забелязах, че трябва да внеса някои подобрения, нищо повече. Ето например приборите за хранене — чудя се как съм могъл да избира „Жан Нувел“? Мисля, че така диванът предразполага към леност. Две кресла ще свършат по-добра работа, наистина. Може би ще купя Ел Си 3 от „Льо Корбюзие“. Или стола призрак от колекцията на Филип Старк. Още не съм решил.

За краткото време, откакто Едуард се премести при мен, забелязах промяна — не толкова в моите взаимоотношения с него, колкото във връзката ми с Фолгейт Стрийт 1. Усещането, че играя пред невидима публика, се замени с чувството, че не мога да избягам от пронизателния поглед на Едуард — сякаш че аз и къщата сме неразделна част от един и същ мизансцен. Животът ми става по-сигурен и по-красив, след като той се грижи за него. Но точно затова ми е все по-трудно да разбера света отвъд тези стени — свят, където цари само хаос и грозота. Ако изборът на прибори за хранене се оказва толкова труден, как ще реша дали да съдя болницата, или не?

— Нещо друго? — питам заинтригувано.

— Тоалетните принадлежности трябва да се слагат на място — казва Едуард, като се позамисля. — Сутринта забелязах, че не си си прибрала шампоана.

— Знам. Просто забравих.

— Е, не е голяма беда. Нужна е дисциплина, за да се живее по този начин. Но навярно вече си открила, че усилията си струват.

ПРЕДИ: ЕМА

Страхувах се от очната ставка. Представях си как минавам бавно покрай редицата от мъже в малка осветена стая и двамата с Дион Нелсън се гледаме очи в очи, като на филмова лента. Разбира се, днес всичко се прави по различен начин.

— Нарича се ДСРВ — любезно ме осведомява инспектор Кларк, докато поднася две чаши кафе. — Дигитална система за разпознаване с видеозаписи. Всъщност записваме заподозрения на видео и после системата използва софтуер за лицево разпознаване, за да открие в картотеката още осем души, които изглеждат като него. По-рано губехме няколко седмици, за да направим профил на престъпника. Готова ли си?

Инспекторът вади няколко документа от прозрачен плик.

— Преди да започнем — извинява си той, — трябва да подпишеш няколко формуляра, за да потвърдиш, че си видяла обвиняемия само по време на престъплението.

— Разбира се — отбелязвам небрежно. — Имате ли химикал?

— Ема, не бива да забравяш нещо много важно — казва той с известно неудобство, — трябва да си абсолютно сигурна, че не си го видяла в съда, когато се разглеждаше искането му за освобождаване под гаранция.

— Поне доколкото си спомням, не съм — отговарям и ме хваща яд на мен самата. Ако твърдя, че си спомням Нелсън достатъчно ясно от нападението, че да мога да го разпозная сега, би трябвало да знам дали съм го виждала другаде. Кларк обаче сякаш не забелязва несъответствието.

— Разбира се, напълно ти вярвам. Но трябва да те предупредя, защото това може да бъде изтъкнато по време на процеса — подсъдимият твърди, че двамата сте разменили погледи извън съдебната зала.

— Но това е абсурдно.

— Адвокатката му твърди, че е споделил това с нея. Казва също, че те е забелязала, когато си минала много близо покрай него.

— Не мисля — свивам неодобрително вежди.

— Разбирам. Това е ядосало адвокатката. Направила е официално оплакване плюс изявление, че... хммм... ще повдигне въпроса за истинността на свидетелските показания.

— Истинността на свидетелските показания... — повтарям изумено. — Смята, че лъжа, така ли?

— Опасявам се, че е така. Може дори да свърже това с въпроса за амнезията. Ще бъда честен с теб, Ема — от опит знам, че не е особено приятно, когато защитата ловко се мъчи да открие пробойни в разказа на свидетеля. Но това ѝ е работата. Предупреден значи въоръжен, нали? Ние също ще се подготвим. Разкажи точно какво се е случило и всичко ще бъде наред.

Подписвам формулярите, разпознавам Нелсън и се прибирам вбесена у дома. Значи някаква си адвокатка ще ме атакува в съда, за да ме разобличи. Обзема ме ужасното чувство, че в опита си да прикрия полицейските грешки, само съм влошила нещата.

Толкова съм потънала в мислите си, че не виждам момчето с БМХ, което кара бавно покрай мен. Когато го забелязвам, откривам, че е хлапак на около петнадесетина години. Инстинктивно се отдръпвам колкото се може по-близо до стената.

Качва колелото на тротоара без усилие. Опитвам се да се изплъзна, но той е отзад и ми отрязва пътя. Навежда се към мен. Свивам се, за да избегна удара, но вместо това хлапето изръмжава:

— Долна лъжкиня! Това е предупреждение, курво! Знаеш от кого!

После небрежно слиза от тротоара, прави обратен завой и отпрашва. Но не и преди да ми направи знак, че ще ме ликвидира. *Кучка!* — процежда през зъби отново.

Едуард ме заварва да ридая сгушена на спалнята. Без да каже нищо, ме взема в обятията си, докато се успокоя.

— Може би се е опитал просто да те сплаши — казва той, когато му разказвам всичко. — Съобщи ли в полицията?

Кимам през сълзи. Обадох се на инспектор Кларк веднага щом се прибрах. Скрих само, че хлапето ме нарече лъжкиня. Инспекторът обеща да ми покаже снимки на хора, замесени с Нелсън, но по всяка вероятност са използвали хлапе, което не е познайник на полицията.

*А ти, Ема — добави Кларк, — запиши личния ми номер. Почувстваш ли се застрашена, винаги можеш да ми изпратиш съобщение. Ще проследим връзката и ще изпратим човек на място.*

Едуард слуша, докато му разказвам цялата история.

— Значи ченгетата смятат, че това е опит за сплашване? Кое то значи, че всичко ще спре, ако оттеглиш показанията си.

Гледам го втренчено.

— Искаш да кажеш... че трябва да оставя Нелсън да се измъкне?

— Не казвам, че трябва задължително да го направиш. Това е само вариант. Ако искаш да се освободиш от напрежението... Можеш да загърбиш всичко и напълно да забравиш за Дион Нелсън.

Гали ме ласкаво по косата и прибира зад ухото ми една непослушна къдрица.

— Ще приготвя нещо за хапване — добавя после.

СЕГА: ДЖЕЙН

Седя неподвижно, обърната към прозореца, за да може светлината да е върху мен.

В стаята е тихо, чува се единствено мекото дращение на молива, докато Едуард ме скицира. Винаги носи със себе си бележник с кожена подвързия и метален автоматичен молив „Ротринг“, който тежи като куршум. Обикновено скицира, когато си почива. Понякога ми показва рисунките. Ала много по-често въздиша, откъсва страницата и я хвърля в кошчето.

— Какво й има на рисунката? — попитах го веднъж.

— Нищо. Това е въпрос на добра дисциплина — хвърляш нещата, които харесваш, но от които нямаш нужда. Всяка картина, която съзерцаваш, много бързо става невидима за окото.

Някога това изявление щеше да прозвучи странно, дори смехотворно. Но сега сякаш го разбирам по-добре. Тук свикнах с толкова много неща, които отначало ми тежаха. Събувам се веднага щом вляза на Фолгейт Стрийт 1, без дори да се замисля. Подреждам подправките си по азбучен ред, както му харесва, и ги прибирам на място, след като съм ги използвала. Сгъвам блузите и панталоните си според изпитания метод на японския гуру, написал няколко книги по въпроса. Знам, че Едуард заспива трудно, ако използвам банята след него — да не би да забравя там някоя кърпа. Затова ги разстилам след



всяко къпане и ги прибирам, когато изсъхнат. Мръсните чаши и чинии незабавно се измиват, подсушават и прибират. За всичко си има отредено място, а онова, което няма къде да бъде прибрано, очевидно е излишно и трябва да се изхвърли. Животът ни заедно е придобил ритмичната точност на часовник — низ от тихи домашни ритуали, които създават хармония.

Едуард също прави компромиси. В къщата няма етажерки, но той все пак ми позволява да оставя няколко книги с твърди корици в спалнята, ако са подредени в каре и краищата им са подравнени. Мръщи се само когато забележи, че купчината леко се е наклонила.

— Май е доста висока?

— Възможно е.

Все още не мога да свикна да изхвърлям книги, дори за рециклиране, но в благотворителния магазин на Хендън Хай Стрийт с радост приемат новите, почти неразлистени книжни дарения.

Едуард рядко чете за удоволствие. Веднъж го попитах защо, а той ми отговори, че думите не са симетрично подредени на страниците.

— Това майтап ли е? Трудно мога да разбера кога се шегуваш.

— Може би само десетина процента.

Когато скицира, често говори, или по-скоро размишлява на глас, и това са най-хубавите ни мигове заедно. Не обича да го разпитвам за миналото, но и не избягва темата. Майка му била разпиляна, хаотична жена, макар и не точно алкохоличка или зависима от разни медикаменти. Всяко друго хлапе с детство като неговото би се развило нормално, но той поема различен път, може би защото е твърде чувствителен или ексцентричен по природа. Разказвам му за родителите си и безмилостно високите им стандарти; за баща си, когото трудно можех да впечатля и който ме поучаваше от служебната си поща да уча още и още, да се развивам, да печеля награди. За навика да се отнасям добросъвестно и старателно към всичко, който остана в мен за цял живот. Решаваме, че се допълваме чудесно. И двамата имаме високи изисквания.

Завършва поредната скица, оглежда я набързо и обръща страницата, без да я къса.

— Този път ще ме запазиш ли?

— Засега.

— Едуард... — изричам.

— Какво има, Джейн?

— Някои от нещата, които правихме снощи в леглото, ме карат да се чувствам неудобно.

Той прави друга скица и хвърля поглед към краката ми, присвил очи над молива.

— Струва ми се, че ти харесваше — казва накрая.

— В сублимния момент може би. Но после... Просто не искам това да се превръща в нещо обичайно.

Едуард се връща към рисунката и с лекота нахвърля контури на листа.

— Защо да се отказваш от нещо, което ти носи удоволствие?

— Дори и временната наслада може да те отврати. Ако те кара да се чувстваш зле. Точно ти би трябвало да ме разбираш.

Мекият молив не спира нито за миг. Продължава да се плъзга по хартията като писец на сеизмограф, който отразява спокойните земни дихания.

— Бъди по-конкретна, Джейн!

— Грубият секс.

— Продължавай!

— Всичко, което причинява синини. Принуда, връзване, белези по кожата или дърпане на коса, това също. И понеже сме на темата, искам да ти кажа, че не понасям вкуса на спермата, а аналният секс е изключен.

Моливът спира.

— Да не би да ми поставяш *правила*?

— Може би. Поне известни граници. Разбира се, всичко е двупосочно — добавям. — Чувствай се свободен да ми кажеш всичко, което ти искаш.

— Бих добавил само, че си забележителна жена — връща се към скицата. — Нищо че едното ти ухо е малко по-голямо от другото.

— Тя беше ли навита на всичко това?

— Коя?

— Ема. — Знам, че навлизам в опасна територия, но не мога да се стърпя.

— *Беше ли навита?* — повтаря думите ми като ехо. — Интересно звучи. Но никога не обсъждам предишните си партньори. И

ти добре го знаеш.

— Това „да“ ли означава?

— Приеми го така, както искаш. Само спри да потропваш така с крак!

\* \* \*

В курса по история на изкуството учихме за палимпсестите — средновековни ръкописи върху пергамент. Бил толкова скъп, че когато вече не се нуждаели от него, изтривали оригиналния текст, за да напишат друг на същото място. Но старото писание винаги прозирало отдолу. По-късно художниците от Ренесанса използвали думата *пентименти* — съжаления, покаяния — за сгрешените или поправени места в картините, покрити с нов пласт боя. С течение на времето боята избледнявала и разкривала и оригинала, и корекциите.

Понякога ми се струва, че тази къща — връзката ни в нея, с нея и помежду ни — прилича на палимпсест или пентимент. Колкото и да се опитваме да покрием образа на Ема Матюс, тя все се прокрадва на пръсти и застава в ъгъла на рамката — бледо изображение със загадъчна усмивка.

ПРЕДИ: ЕМА

— О, Господи!

Каменният под е осеян с парчета стъкло. Дрехите ми са разкъсани. Чаршафите — свалени от леглото и запокитени в ъгъла. По бедрото ми е размазана кръв, не знам откъде. В другия ъгъл — счупена бутилка и стъпкана храна.

Пронизва ме тъпа болка, но дори не ми се мисли за това.

Гледаме се един друг като двама оцелели след земетресение или експлозия, сякаш сме били в несвяст и отново сме дошли на себе си.

Очите му шарят по лицето ми. Изглежда ужасен.

— Ема, аз... — гласът му глъхне. — Изгубих контрол — добавя тихо.

— Няма нищо — казвам. — Няма нищо. — Повтарям го отново и отново, както се успокоява побягнал кон.

Притискаме се един към друг, изтощени, сякаш леглото е сал, на който сме се открили след корабокрушение.

— Не беше само ти — добавям.

Всичко започна от една дреболия. Откакто Едуард се премести при мен, се опитвам да поддържам ред, но често просто напъхвам нещата в някой шкаф, секунди преди да се прибере. Тази вечер отвори чекмедже, пълно с мръсни чинии. Помолих го да не се занимава с тях и да си легне.

И тогава... Бум!

Направо побесня.

А последва най-добрият секс в живота ми.

Гушвам се в топлата му прегръдка и нежно шепна думите, които преди малко крещях:

— Да, татенце! Да!

## 9.

*Опитвам се да правя нещата добре дори  
когато никой наоколо не забелязва.*

- *Подкрепям*
- *Не подкрепям*

СЕГА: ДЖЕЙН

— Налага се да замина.

— Толкова скоро? — Изминаха само няколко седмици, откакто Едуард се премести при мен. Щастливи сме заедно. Подсказва го не само сърцето ми, личи си и от статистиките, които редовно отчитаме. Той достига до петдесет и осем; аз съм малко над шестдесет и пет, но това си е сериозен успех.

— Викат ме на обекта. С техниците се работи трудно. Изглежда, не разбират, че целта не е просто да завършим сградите. Нещата не опират единствено до тухли и хоросан. Изграждаме общност от нов тип. Там хората ще имат не само права, а и задължения.

Това е онзи екоград, който фирмата строи в Корнуол. Едуард рядко говори за работата си, но от оскъдната информация разбирам, че за Ню Остел се води титанична битка не само заради големия мащаб на поръчката, но и заради всички спънки и трудности, които му създават предприемачите. Подозира, че са го избрали, защото доброто му име ще им позволи по-лесно да получат разрешително за строеж на поредния съмнителен проект. Подозира и че същите хора, които сега дирижират негативната пиар кампания срещу него, го притискат за допълнителни жилища и искат да си затвори очите за нарушенията, за да увеличат печалбите си. А идеята за градовете Монк<sup>[1]</sup> — аскетични общности, отличаващи се с монашеска простота, отдавна е станала постоянна тема за подигравки в пресата.

— Спомняш ли си какво ми каза по време на интервюто? Че ще мога да разказвам и на други клиенти за този начин на живот. Ще се радвам да го направя, ако помогне.

— Благодаря ти. Но аз вече разполагам с резултатите ти. — Подава ми куп листове. — Между другото, Джейн, в Иконом има данни, че си търсила информация за Ема Матюс.

— О, да! Май един-два пъти. — Обикновено го правя в службата или се свързвам безжично със съседите, но понякога, късно вечер, ползвам компютъра на Фолгейт Стрийт 1 по невнимание. — Проблем ли е?

— Едва ли има полза. Миналото е зад гърба ни — ненапразно го наричаме минало. По-добре да не се ровим в него. Не си ли съгласна?

— Щом настояваш.

— Обещай ми! — казва любезно, но погледът му е стоманен.

— Обещавам.

— Благодаря — целува ме по челото. — Ще отсъствам няколко седмици, може би малко повече. Но ще ти се отплатя за търпението.

ПРЕДИ: ЕМА

На работа правя справка за Елизабет Монкфорд и запазвам изображенията в компютъра. Не ме учудва, че жена му прилича малко на мен. Мъжете често търсят същия тип. Както и жените. С тази разлика, че в нашия случай става дума не толкова за физическа прилика, колкото за темперамент.

Саймън беше грешка, сега разбирам. Привличат ме по-скоро мъже като Едуард. Алфа-мъжкар.

Разглеждам внимателно снимките. Косата на Елизабет Монкфорд е по-къса от моята. Придава ѝ леко момчешки вид на францужойка.

Отивам в тоалетната и заставам пред огледалото, повдигам си бретона с една ръка, а с другата оголвам шията. Харесва ми, наистина. Прическата ми напомня за Одри Хепбърн. А и огърлицата ще изпъква така.

При мисълта дали и на Едуард ще му хареса, коленете ми омекват.

Може и да му е неприятно — или да се ядоса — но поне ще предизвикам реакция.

*Ами ако наистина се ядоса?* — шепне онова гласче в главата ми.

*Да, моля те, татенце...*

Продължавам да се въртя пред огледалото. Така и шията ми изглежда по-нежна. Представям си как Едуард я обвива с ръка. Следите, оставени от пръстите му снощи, сякаш парят.

Все още се оглеждам, когато Аманда влиза. Усмива се, но има уморен и отпаднал вид. Пускам косата си.

— Добре ли си? — питам.

— Не съвсем — наплисква лицето си тя. — Никога не работи на едно място с мъжа си! — добавя унило. — Когато всичко се обърка, трудно можеш да се измъкнеш.

— Какво се е случило?

— Пак чука други. Обичайната история.

Започва да плаче и дръпва хартия от дозатора, за да избърше сълзите си.

— Той ли ти каза?

— Не е нужно да ми казва. Когато за пръв път спях с него, беше още женен за Паула. Още тогава трябваше да се досетя, че ще ми изневерява.

Поглежда се в огледалото и се опитва да почисти размазания грим.

— Ходи по разни клубове със Саймън. Предполагам, че знаеш. Откакто двамата скъсахте, Саул жадува за ергенската си свобода. Кое е смешно, защото Саймън непрекъснато говори как иска да се върне при *теб*.

Поглежда ме в огледалото.

— Но май няма да стане.

Поклащам глава.

— Жалко! Обожава те, нали знаеш.

— Проблемът е в това, че ми писна да ме обожават. Особено лигльовци като Саймън. Какво ще правиш със Саул?

— Нищо, предполагам — вдига отчаяно рамене. — Поне засега. Не мисля, че е сериозна връзка. Сигурна съм, че е секс за една нощ. Може би иска да помогне на Саймън да си намери някоя.

При мисълта, че Саймън спи с други жени, внезапно ме обзема ревност, но бързо се отърсвам. Той не беше за мен.

— Кога ще ме запознаеш с Едуард? — продължава тя. — Умирам от любопитство да разбера дали онова, което говориш за него, е

истина.

— Няма да е скоро. Утре заминава — предстои му грандиозен проект в Корнуол. Довечера е последната ни среща.

— Да не си му подготвила изненада?

— В известен смисъл, да. Реших да си отрежа косата.

СЕГА: ДЖЕЙН

Мислех, че нещата ще се променят, щом Едуард замина. Но той толкова се е сраснал с къщата, че присъствието му се усеща навсякъде, дори когато го няма.

Но пък е приятно да мога да си оставя книгата отворена, докато готвя, а после да чета, докато ям. И да се мотая по тениска и без сутиен, без да има нужда непрекъснато да поддържам и себе си, и къщата в безупречен ред.

Остави ми три комплекта прибори, за да ги пробвам — „Пиано 98“, дизайн на Ренцо Пиано; „Читеро 98“ от Антонио Читеро и „Кача“ — на Луиджи Кача Доминиони и братя Кастилиони. Чувствам се поласкана от оказаното доверие, но подозирам, че отново ме подлага на тест, за да разбере дали мненията ни съвпадат.

Постепенно си давам сметка, че нещо ме гложди отвътре. Както Едуард не може да търпи забравените на плота лъжички и неподравнените купчини книги, така и будната ми съвест иска да разплете обвитата в мистерия смърт на Ема Матюс.

Опитвам се да отхвърля тази мисъл. Все пак му обещах. Ала тя ме преследва, по-настойчиво от всякога. И ако някога наруша изтръгнатото обещание, ще го направя, защото тази мистерия пречи на интимния ни живот и нарушава тихата домашна идилия. Нима има смисъл да избирам съвършените вилици в момента клоня към тежките чувствени извивки на модела „Пиано“ — когато над нас е надвиснала чудовищната сянка на миналото.

Къщата иска да знам, сигурна съм. Ако стените можеха да говорят, щяха да ми разкрият какво се е случило.

Реших да задоволя любопитството си, макар и тайно. Разгадая ли мистерията, ще оставя призраците на мира. Едуард никога няма да узнае.

Според Керъл Янсън Едуард е нарцистичен социопат, затова решавам първо да разбере какво точно значи това. Според различните



психологически източници социопатът притежава следните качества:

- Повърхностен чар
- Чувство за принадлежност по право
- Патологична склонност към лъжа.

Социопатите са:

- Непостоянни
- Манипулативни
- Безмилостни
- Лишени от истински емоции.

Хората с нарцистично личностно разстройство:

- Вярват, че превъзхождат останалите.
- Винаги искат да получат най-доброто от всичко.
- Обичат да се самоизтъкват и са егоцентрични.
- Бързо се влюбват, поставят любимия на пиедестал, но лесно

му откриват недостатъци.

Тук нищо не съвпада. Да, Едуард е различен. Но не заради превъзходство, а защото неотклонно преследва целите си. Не обича да се хвали и не търси внимание. Не мисля, че би лъгал. Почтеността е много важна за него.

Първият списък го обрисова по-добре, но не напълно. Едуард е сдържан и не издава чувствата си. Може би наистина е лишен от истински емоции, но не мисля така. Откакто живеем заедно, макар и за кратко, той по-скоро...

Опитвам се да намеря най-точната дума.

По-скоро е затворен. Струва ми се, че наранената му в миналото душа го е накарала да издигне прегради, зад които да се оттегли от света в един свой свършен мир.

Дали е заради детството му?

Смъртта на най-близките му хора?

Или смъртта на Ема Матюс?

А може би е нещо напълно различно, нещо, за което още не съм се досетила?

Странно, че Керъл греши в преценката си за него. Разбира се, тя никога не го е виждала. Позовава се само на разказа на Ема.

Изваждам телефона си и набирам номер.

- Недвижими имоти „Хемпстед“ — чувам гласа на Камила.
- Камила, обажда се Джейн Кавендиш.

Сега се за мен след кратка пауза.

— Здравей, Джейн! Как си? Всичко наред ли е?

— Благодаря, добре съм — заявявам бодро. — На тавана намерих някои вещи, които сигурно са принадлежали на Ема Матюс. Имаш ли някакви координати на мъжа, с когото е живяла тук — Саймън Уейкфийлд?

— Аха — започва предпазливо Камила. — Навярно вече си разбрала за... нещастieto на Ема. Оттогава се занимаваме с имота — предишната агенция загуби права след прокурорското разследване. Не знам нищо за другите наематели.

— Кой е техният агент?

— Марк Хоуърт от „Хоуърт и Стъбс“. Мога да ти изпратя номера му.

— Благодаря. — Но все пак добавям: — Камила... Казваш, че агенцията ви е поела имота на Фолгейт Стрийт 1 преди три години. Колко наематели са живели оттогава?

— Освен теб? Двама.

— Но нали ми каза, че къщата е била свободна почти година?

— Точно така. Първата наемателка беше медицинска сестра — задържа се две седмици. Втората успя да изкара три месеца. Една сутрин намерих плик с наема. Беше пхнат във вратата заедно с бележка, в която пишеше, че ако остане още един ден там, ще полудее.

— И двете ли бяха жени? — изричам смутено.

— Да. Защо?

— Не ти ли се вижда странно?

— Не особено. Едва ли е по-странно от самата къща. Но се радвам, че *ти* си добре. — Камила прави пауза, сякаш чака да я опровергая. Не казвам нищо и тя добавя: — Всичко хубаво, Джейн!

ПРЕДИ: ЕМА

Тръгва с неохота. Докато закусваме, чантата от „Суейн Адени“ го чака на каменната маса.

— Няма да се бавя много — казва. — А когато мога, ще прескоча за една-две нощи.

Хвърля последен поглед на къщата — на светлите празни пространства.

— Ще си мисля за теб — посочва ме с ръка. — С тези дрехи. В тази къща. Точно така би трябвало да се живее тук.

Сложила съм една от белите му ризи „Ком де Гарсон“ и едни от черните му боксерки и хапвам препечена филийка. Подходящо е. Минималистичен интериор, минималистично облекло.

— Чувствам, че съм малко обсебен от теб, Ема — добавя.

— Само малко?

— Може би раздялата ще ни подейства добре.

— Защо? Не искаш ли да си обсебен от мен?

Погледът му се плъзва по шията ми и по новата прическа — толкова къса, че едва успява да сграбчи косата ми, докато ме чука.

— Обсебеностите ми никога не са здравословни — глухо казва той.

Щом оставам сама, веднага отварям компютъра.

Крайно време е да науча повече за мистериозния мистър Монкфорд.

Всъщност начинът, по който реагира на новата ми прическа, ми даде идея. Толкова налудничава, че умът ми едва я побира.

— Мистър Елис? — провиквам се зад гърба му. — Том Елис?

Дочул гласа ми, един мъж се обръща към мен. Носи костюм и жълта каска, а на лицето му е изписано неодобрение.

— Това е строителен обект — заявява той. — Влизането е забранено.

— Казвам се Ема Матюс. От службата ви ми съобщиха, че сте тук. Може ли да ви попитам нещо набързо?

— За какво става дума? Ще се видим по-късно, Бари — махва на събеседника си, който се отправя към една от недовършените сгради.

— Едуард Монкфорд.

— Какво по-точно ви интересува? — гласът му звучи стегнато.

— Опитвам се да разбера какво е станало с жена му — казвам. — Мисля, че може да се случи и с мен.

Думите ми го заинтригуват. Отиваме в заведение близо до обекта — поохвехтяла закусвалня, където строителни работници със светоотразителни облекла лакомо нагъват пържени яйца с боб.

Не беше лесно да открия четвъртия съдружник от първите години на „Монкфорд и Сие“. В крайна сметка случайно попаднах на стара изрезка от списание „Архитектура“, в която се обявява създаването. От бледата черно-бяла фотография гледаха самоуверено четирима току-що дипломирани архитекти. Личеше си, че дори по онова време Едуард е бил естественият лидер между тях. Скръстил ръце, той е застанал с безизразна физиономия между Елизабет и много по-стройния Дейвид Тийл, чиито коси са прибрани в конска опашка. Последен вдясно и малко встрани от останалите, единствено Том Елис се усмихва пред фотоапарата.

Носи две чаши чай и слага в своята две лъжици захар. Независимо че снимката в списанието е скорошна, изглежда доста по-различно — понатежал и с оредяла коса.

— Обикновено избягвам да говоря за Едуард Монкфорд — заявява. — Или за останалите съдружници.

— Знам — казвам. — Почти нищо не намерих в интернет. Затова се обадох в службата ви. Да си призная, не очаквах, че работите за компания като „Таунсайд Констръкшън“.

Работодателите на Том Елис застрояват цели квартали с почти еднотипни къщи за хора, които ежедневно пътуват до работните си места в центъра на града.

— Виждам, че Едуард добре ви е обучил — отбелязва сухо.

— Какво имате предвид?

— В „Таунсайд“ строим къщи за хора със средни доходи, които искат да създадат семейства. Затова ги разполагаме близо до добри транспортни връзки, училища, лекарски кабинети и барове. Може и да не печелим архитектурни награди, но правим хората щастливи. Какво лошо има в това?

— Значи сте на различно мнение с Едуард — казвам. — Затова ли напуснахте фирмата?

— Той ме принуди — поклаща глава Том Елис.

— Как?

— По безброй начини. Оспорваше всяко мое предложение. Присмиваше се на идеите ми. Нещата се бяха влошили, още преди да

почине Елизабет. Но след като се върна от дългия престой в Япония и нямаше вече кой да го обуздае, стана същинско чудовище.

— Навярно е бил съкрушен — добавям.

— Съкрушен — повтаря. — Да, разбира се. Това е големият мит за Едуард Монкфорд! Измъчен гений, който се превръща в заклет привърженик на архитектурния минимализъм, след като губи любовта на живота си.

— Мислите, че е лъжа?

— Сигурен съм, че е.

Том Елис ме наблюдава внимателно, сякаш се чуди дали да продължи разговора.

— Ако му бяхме позволили, Едуард щеше да започне с отшелническите килии от самото начало. С моя помощ, Елизабет непрекъснато го възпираше и той остана сам. Дейвид се грижеше само за техническата част. Двамата с Елизабет бяхме близки. Имахме еднакви възгледи. Това личи от първоначалните проекти на компанията.

— Колко близки бяхте?

— Достатъчно. Мисля, че бях влюбен в нея. — Том Елис ме поглежда. — Всъщност дори малко си приличате. Сигурно го знаете.

Кимам утвърдително.

— Никога не споделих любовта си с Елизабет. Поне докато не стана твърде късно. Не знаех дали чувствата ни са взаимни. Все пак работехме заедно. Това не спря Едуард, разбира се.

— Ако я е искал, би й го казал.

— Единствената причина да започне нещо с нея бе, за да я откъсне от мен — казва решително Том Елис. — Въпрос на власт и контрол. Типично за Едуард. Накара я да се влюби в него и спечели съюзник, а мен ме лиши от подкрепа.

— Мислите, че е било само заради *сградите*? Оженил се е за нея, за да е сигурен, че компанията ще строи точно такива къщи, каквито иска.

— Знам, че звучи откачено — казва Том Елис. — Но и Едуард Монкфорд в известен смисъл е откачен.

— Никой не може да е толкова безскрупулен.

Той глухо се изсмива.

— Дори не подозирате за какво става дума.

— Първоначалният проект на Фолгейт Стрийт 1 е бил съвсем различен — възразявам.

— Да, но само защото Елизабет забременя. Това съвсем не влизаше в сметките на Едуард. Изведнъж тя поиска семейна къща с две спални и градина. Врати на стайте за по-голямо уединение вместо преливащи се отворени пространства. Спореха за това — о, как спореха само! На пръв поглед Елизабет изглеждаше хрисима и нежна душа, но никога не отстъпваше. Беше изключителна жена.

Той спира за миг.

— Една вечер, преди да се роди Макс, я заварих да плаче в офиса. Каза ми, че не може повече да живее с него, че са нещастни заедно. „Не иска да чуе и за най-малкия компромис“, оплака се тя.

Погледът на Том Елис блуждае.

— Прегърнах я и я целунах. Но тя ме спря. Беше много почтена, никога не би направила нещо зад гърба на Едуард. Каза ми, че трябва да вземе решение.

— Да го напусне, така ли?

— На следващия ден ме помоли да забравя за разговора, че се е разстроила заради хормоните. Едуард наистина бил труден, но искала да запази брака си. Може би е успяла да постигне компромис, защото окончателните скици бяха много добри. Дори повече. Къщата беше разкошна. Всичко си беше на мястото. Едва ли щеше да получи награди, нито да донесе международна известност на фирмата. Стандартната, добре обмислена архитектура обикновено остава в сянка. Но тримата със сигурност щяха да са щастливи там.

Той спира за момент.

— Ала Едуард имаше други планове.

— Какви по-точно?

— Знаете ли как почина? — пита ме тихо.

Поклащам глава.

— Елизабет и Макс били убити, когато паркиран наблизо багер съборил купчина бетонни блокове близо до мястото, където били застанали. По време на следствието се изказа предположение, че блоковете не били подредени правилно и купчината не била стабилна. Допуснаха също, че багерът бил оставен на наклон, без да е включена ръчната спирачка. Говорих със строителния техник. Оставил всичко в

изправност, преди да си тръгне в петък следобед. Нещастieto се случило на следващия ден.

— Къде е бил Едуард?

— На проверка, в другия край на обекта. Поне така заяви в съда.

— Не разпитаха ли техника?

— Даде много неясни показания. Спомена за някакви хора, нахлули на обекта, които може да са влизали в багера. Все пак беше подчинен на Едуард.

— Как се казва?

— Джон Уотс, от „Уотс и синове“. Семейна фирма.

— Нека изясня нещо — добавям. — Значи смятате, че Едуард е убил семейството си само защото му е пречило да построи желаната сграда.

Изричам думите така, сякаш Том Елис е напълно луд, а идеята му — толкова абсурдна, че не е за вярване. Но всъщност му вярвам. Знам, че Едуард е способен на всичко.

— Казвате *само* — глухо изрича Елис. — При Едуард няма „само“. Не би се спрял пред нищо, за да постигне целта си. Не се съмнявам, че е обичал Елизабет, макар и по свой начин. Но едва ли се е грижил за нея. Има един вид акули, толкова жестоки, че ембрионите им се самоизяждат в утробата. Щом изникнат първите им зъби, те се нахвърлят помежду си, докато остане само най-големият. И точно той се ражда. Едуард е такъв. Не може да се промени. Унищожава всички, които го предизвикат.

— Разказахте ли това на полицията?

— Не — признава Том Елис, в очите му витае тревога.

— Защо не?

— След като приключи следствието, Едуард замина. По-късно научихме, че живеел в Япония. Дори не работел като архитект, а каквото му падне. Двамата с Дейвид мислехме, че няма да го видим никога повече.

— Но се е върнал.

— Да, накрая се прибра. Дойде в офиса, като че ли нищо не се е случило, и обяви, че компанията ще се развива в друга насока. Възложи на Дейвид работата по новите технологии и успя да го убеди, че му преча. Така си отмъсти, задето бях подкрепил Елизабет срещу него.

— Значи не сте искали скандали в негово отсъствие, защото сте се надявали компанията да остане ваша. Затова сте си мълчали.

— Въпрос на интерпретация — свива рамене Том Елис.

— Може би се опитвате да печелите от таланта му.

— Мислете каквото искате. Съгласих се да говоря с вас, защото казахте, че се страхувате.

— Не съм казала, че се страхувам. Просто съм любопитна да узная повече за него, това е всичко.

— Боже мой! И вие сте влюбена в него, нали? — язвително казва Том Елис, като ме гледа втрещено. — Не разбирам как, как омагьоса жени като вас? Казвам ви, че е убил жена си и детето си, а вие не изпитвате отвращение. Сякаш дори му се възхищавате. Смятате, че това го превръща в гений. А той всъщност е онази неродена акула в утробата.

СЕГА: ДЖЕЙН

Нужни са детективски умения, за да откриеш Саймън Уейкфийлд. Успявам да говоря с Марк — агента, който е предлагал имота на Фолгейт Стрийт 1 преди Камила, но и той не знае как да се свърже с бившия приятел на Ема.

— Ако все пак го намерите, поздравете го специално от мен. Той наистина преживя много.

— Смъртта на Ема ли имате предвид?

— Разбира се. Но преди това са нахлули в апартамента им.

— Обир ли е имало? Не знаех.

— Затова предпочетоха Фолгейт Стрийт 1, за по-голяма сигурност — прекъсва ме той. — Каква ирония на съдбата! Саймън би направил всичко за Ема. Не беше особено очарован от жилището, но се съгласи заради нея. От полицията ме попитаха дали се е проявил като насилник. Изключено. Той я обожаваше.

Отначало не вниквам в думите му.

— Почакайте! Да не би да твърдят, че Саймън я е убил?

— Не бяха категорични. След смъртта ѝ ме потърсиха от полицията. Трябваше да пусна съдебните лекари в къщата, тогава се сближих с инспектора, който ръководеше разследването. Той ме попита за него. Очевидно Ема се е оплакала, че я е нападал физически. — Марк снишава глас. — Честно казано, Ема не ми допадна.



Непрекъснато търсеше внимание, падаше си по драмите. А Саймън явно нямаше думата.

Марк нямаше телефона на Саймън, но си спомни къде работи и така успях да го открия чрез „ЛинкдИн“. Списание, за което пишел, беше закрито и личните му данни и автобиография, както на повечето журналисти на свободна практика, бяха достъпни в мрежата. Въпреки това се колебаех, преди да му се обадя. Да, наистина бе оставил цветя за Ема на прага на Фолгейт Стрийт 1, но е сред заподозрените за смъртта ѝ. Дали е разумно да го разпитвам за случилото се?

Решавам да подхожда внимателно, без да го притискам или заплашвам. Ще се опитам да се извиня, задето по погрешка съм прибираща цветята за Ема.

Каня го на среща с любезен имейл. Отговорът не закъснява. Предлага да пием кафе в „Коста“ в Хендън.

Подранила съм, той — също. Изтупал се е също като онзи път пред къщата на Фолгейт Стрийт 1: спортна риза, панталон от памучен габардин и модни обувки — небрежно-елегантния стил на журналист от лондонска медия. Лицето му е открито и симпатично, но погледът му издава тревога, сякаш предчувства трудния разговор.

— Значи проявявате любопитство? — казва той, след като сме се запознали официално. — Това не ме изненадва.

— По-скоро съм объркана. Всички, с които говоря, споделят различни версии за смъртта на Ема. Нейната психотерапевтка например смята, че се е самоубила, защото е страдала от депресия. — Изведнъж решавам да изплюя камъчето. — Чух също, че ченгетата са ви разпитвали заради някакво твърдение на Ема. Какво е то?

— Не знам. Нямам представа нито защо го е казала, нито дали наистина го е казала. Никога, никога не бих си позволил да я ударя. — Гледа ме право в очите, като подчертава всяка дума. — Боготворях земята, на която стъпваше.

Предварително си казах, че ще внимавам и няма да приемам всичко за чиста монета, но думите му звучат убедително.

— Разкажете ми за нея — предлагам.

Саймън бавно си поема дъх.

— Как да ви опиша жената, която обичах? Цяло щастие е, че я срещнах. Усетих го от самото начало. Беше образована: първо — частно училище, после колеж. И красива... много красива. Всички ѝ

предлагаха да стане модел. — Поглежда ме малко глуповато. — Всъщност малко си приличате.

— Така са ми казвали.

— Но ви липсва нейната... — Опитва се да намери подходящата дума. Вероятно иска да бъде тактичен. — *жизненост*. Точно тя ѝ създаде много проблеми. Ема беше винаги приятелски настроена и не се държеше надутото с мъжете. Обясних в полицията, че само веднъж си позволих грубост, когато някакъв идиот не я оставяше на мира. Потърси подкрепа от мен и начаса го разкарах.

— Тогава защо ще твърди, че сте я удряли?

— Не знам. Наистина. Тогава си мислех, че ченгетата са го измислили, за да ме притиснат, че разполагат с повече информация. Чест им прави, че се извиниха и ме освободиха бързо. Предполагам, просто са се движели по стандартния ред. Убийците често са близки на жертвата. Естествено е да заподозрат бившия ѝ приятел. — Той замълчава за миг. — Само че сбъркаха бившия. Трябваше да потърсят Едуард Монкфорд, не мен, опитах се да им обясня.

При тези думи косъмчетата на шията ми настръхват.

— Какво имате предвид?

— Монкфорд не се навърташе наоколо след трагедията с Ема. Хитър ход! Пак замина някъде — работеше по голям проект. Но винаги ще смятам, че той я е убил.

— Защо да го прави?

— Защото скъса с него. — Привежда се към мен, а очите му горят. — Седмица, преди да загине, Ема ми призна, че е направила ужасна грешка. Беше разбрала, че Едуард е манипулативен тиранин, ексцентричен психопат с мания за контрол. Сподели, че се отнасял с нея като с вещ — нежно бижу за украса на дома. А в същото време не допускал тя да притежава каквото и да било. Не понасял мисълта, че иска да е независима.

— Но никой не убива другия само заради подобни мисли.

— Ема сподели, че с времето се е променил напълно. Когато скъсала с него, направо се побъркал.

Опитвам се да си представя Едуард в подобно състояние. Понякога усещам, че изпод неестественото му спокойствие сякаш се крие вулкан от емоции. Помня как избухна пред продавача на риба, но

гневът му бързо утихна. Затова ми е трудно да възприема образа, обрисуван от Саймън.

— Има и още нещо — добавя Саймън. — Друга причина да пожелае смъртта на Ема.

— Каква е тя? — заинтригува ме той.

— Ема откри, че той е убил жена си и детето си.

— Какво? — възкликвам изумено. — Нима е възможно?

— Жена му винаги се е противопоставяла на идеите му. Накарала го да направи компромис с първоначалните планове за Фолгейт Стрийт 1. Проявила решителност и непокорство за пореден път. Незнайно защо, Едуард Монкфорд изпитва патологична ненавист и към двете.

— Разказахте ли това на полицията?

— Разбира се. Заявиха, че нямат достатъчно доказателства, за да възобновят разследването. Предупредиха ме да престана с обвиненията, иначе ще ме осъдят за клевета. С други думи, предпочетоха да си затворят очите. — Саймън неспокойно пригладжа косата си. — Оттогава се опитвам да събера доказателства сам. Но дори журналист не може да постигне много без подкрепата на полицията.

За миг ме обзема прилив на съчувствие към Саймън. Приятен и разумен млад мъж, доста скромен на вид, успял да спечели сърцето на много красиво момиче. След низ от неочаквани събития Ема трябвало да избира между него и Едуард Монкфорд. Предрешен избор между неравностойни съперници. Нищо чудно, че Саймън не е успял да преодолее смъртта ѝ. Нищо чудно, че подозира тайни конспирации.

— Ако не беше загинала, щяхме отново да се съберем — добавя той. — Сигурен съм. Раздялата ни беше толкова нелепа. Повика ме да подпиша някакви документи. Отидох в къщата, за да си я върна, но бях пийнал и не се получи. Още тогава я ревнувах от Монкфорд. Искях да ѝ докажа, че я обичам, но ми предстоеше много работа. Първата крачка беше да я убедя да напусне онази ужасна къща. Тя се съгласи, въпреки че трябваше да плати глоби за предсрочно прекъсване на договора. Ако беше успяла да се измъкне оттам, щеше още да е жива.

— Къщата не е ужасна. Съжалявам за загубата на Ема, но как може да обвинявате за това къщата.

— Един ден ще се уверите, че съм прав — поглежда ме открито Саймън. — Не се ли е опитал да *ви* прелъсти?

— За какво намекувате?

— Рано или късно Монкфорд ще поиска да спи с вас. Ако вече не го е сторил. После ще ви промие мозъка. Така постъпва.

Не си признавам, че сме любовници. Това само ще потвърди убеждението на Саймън, че жените лесно си губят ума по Едуард.

— Защо смятате, че ще се съглася?

— Чудесно! — кима той. — Дано с разказа си за Ема успея да спася поне един човек от лапите на онова копеле.

Кафенето се пълни с хора. На съседната маса мъж похапва хамбургер. Наоколо се разнася остра миризма на евтино клисаво тесто и прегорял лук.

— Боже мой, колко отвратително мирише — казвам.

— Не го усещам — свива вежди Саймън. — Е, какво ще правите сега?

— Възможно ли е Ема да е преувеличила нещата? Струва ми се, че обвиненията срещу Едуард Монкфорд пред вас и тези срещу вас пред полицията са скалпени. — Колебая се дали да продължа. — Според един човек, с когото говорих, тя е обичала да бъде център на внимание. Хора като нея си придават важност. Дори са склонни да си измислят.

— Вярно е, че Ема обичаше да се чувства специална — поклаща глава той. — Но тя наистина *беше* специална. Може би затова хареса Фолгейт Стрийт 1 — не само заради сигурността, а защото къщата беше толкова различна. Но не приемам твърдението ви, че си е фантазирала. Това е... абсурдно. — В гласа му прозвучава досада.

— Може и да греша — поправам се бързо. — Извинете ме.

— Свободно ли е мястото?

Жена с голям сандвич в ръка сочи към празния стол до нас. Саймън кима с неохота — имам чувството, че би могъл да говори за Ема цял ден. Когато жената сяда, ме лъхва миризма на пържени гъби, от която ми се повдига. Мирише на мокро куче и мръсни чаршафи.

— Храната тук наистина е отвратителна — казвам тихо. — Чудя се как я консумират.

Саймън ме поглежда раздразнено:

— Май трябваше да се срещнем на по-изискано място. Това сигурно не ти е в стила.

— Не става дума за това. — Отбелязвам си, че Саймън Уейкфийлд явно лесно се пали. — Обичам да ходя в „Коста“, но тук просто смърди.

— Не ме притеснява.

Ставам, за да изляза на чист въздух.

— Благодаря ти за разговора, Саймън.

Той също се изправя.

— Разбира се. Ето визитката ми. Ще се свържеш ли с мен, ако откриеш нещо друго? Дай ми и твоя номер. За всеки случай.

— Какво имаш предвид?

— Може би ще успее да докажа, че Едуард Монкфорд е убиец — спокойно казва той. — Тогава ще ти се обадя.

Щом се прибирам, влизам в банята и се събличам пред огледалото. Когато докосвам гърдите си, ги усещам болезнено напрегнати. Зърната ми са щръкнали и доста потъмнели.

Очаквам месечното си неразположение до седмица, тъй че тестът няма да помогне. Но едва ли имам нужда от него. Всички признаци са налице — повишена чувствителност към миризми, гадене, изпъкнали зърна — същото като при първата бременност.

---

[1] Monkton — игра на думи — monk от името на героя се превежда като „монах“ (англ.). — Б.пр. ↑

## 10.

*Разстройвам се, когато нещата не вървят  
по план.*

- *Подкрепям*
- *Не подкрепям*

ПРЕДИ: ЕМА

— Отдавна не съм те виждала, Ема — посреща ме Керъл.

— Бях много заета — казвам, като сядам по турски на кушетката.

— Последния път, когато беше при мен, току-що бе помолила Саймън да напусне къщата. Разговаряхме за това как преживелите сексуална травма често прибегват до сериозни промени в живота си като част от възстановителния процес. Как ти се отразяват тези промени?

Всъщност ме пита *дали съм размислила за Саймън*. Макар и да твърди, че не дава мнения и не налага конкретни изводи, Керъл често прави точно това.

— Ами... имам нова връзка.

— И как върви? — добавя след кратка пауза.

— Излизам с архитекта на къщата на Фолгейт Стрийт 1. Честно казано, след Саймън той е като глътка свеж въздух.

— А защо е така, как мислиш? — въпросително вдига вежди Керъл.

— Саймън е още момче, Едуард е мъж.

— И вече нямаш сексуални проблеми както преди?

Усмиввам се.

— Категорично не!

След кратка пауза добавям:

— Но искам да споделя нещо с теб. Нещо по-особено.

— Естествено — казва Керъл, после добавя: — Едва ли ще ми кажеш нещо, което още не съм чувала, Ема.

— Мисля си, че понякога се чувствам подчинена.

— Разбирам — допълва предпазливо. — Възбужда ли те?

— Така ми се струва.

— Но и те тревожи, така ли?

— Намирам го твърде... странно. След всичко, което се случи, не трябва ли да е обратното?

— Не забравяй, че трябва или не трябва не съществуват. Това, за което говориш, не е толкова необичайно. Около една трета от жените твърдят, че редовно участват в сценарии на сексуална фантазия, където се наблюдава пренос на власт. Но не бива да забравяме и физическата страна — добавя тя, — която понякога наричаме „пренос на възбуда“. Когато по време на секс нивото на адреналина се увеличи, мозъкът ни несъзнателно иска още. Няма от какво да се срамуваш. Това не означава, че изпитваш удоволствие в действителност. Разбира се, че не.

— Но аз не се срамувам — казвам. — И наистина изпитвам удоволствие.

— Да не би да отиграваш тези фантазии? — премигва Керъл.

Кимам утвърдително.

— С Едуард?

Отново кимам.

— Искаш ли да ми разкажеш?

Въпреки уверенията й, че е безпристрастна, Керъл очевидно се чувства толкова неловко, че решавам да поукрася нещата, за да я шокирам.

— Когато успея да го ядосам, се чувствам някак по-силна. Не е ли странно?

— Днес изглеждаш по-самоуверена, Ема. Много по-убедена в избора си. Питам се обаче дали този избор е здравословен за теб в този момент.

Преструвам се, че мисля.

— Така предполагам — изтърсвам след малко.

Керъл едва ли очаква такъв отговор на внимателно формулирания си въпрос.

— Когато експериментираш, изборът на партньор е много важен — заявява тя.

— Всъщност не бих ги нарекла експерименти. По-скоро открития.

— Но ако всичко е толкова прекрасно, Ема — пита тя тихо, — защо си тук тогава?

*Добър въпрос, мисля си.*

— Вече говорихме за това, че понякога жертвите на изнасилване погрешно обвиняват себе си — добавя тя. — Смятат, че заслужават наказание или че не струват нищо в сравнение с другите. Чудя се дали отчасти това не се случва и с теб.

Изрича го толкова искрено, че за миг ме обезоръжава.

— Ами ако никога не съм била изнасилена? Ако всичко е плод на фантазия?

— Не те разбирам, Ема — повдига въпросително вежди.

— Не, нищо. Нека предположим, че съм открила данни за някого — за извършено престъпление. Ако го споделя с теб, ще уведомиш ли полицията?

— Ако престъплението не е разкрито или пък ако е разкрито, но показанията ти биха могли да променят разследването, тогава положението е доста сложно — казва тя. — Както знаеш, психотерапевтите спазват етичен кодекс, който гарантира конфиденциалност. Но сме длъжни и да спазваме закона. Когато етиката е в противоречие със закона, правото надделява.

Мълчаливо обмислям последиците.

— Какво те тревожи, Ема? — деликатно пита тя.

Усмивам се.

— Нищо, няма нищо.

СЕГА: ДЖЕЙН

Кръвният тест при личния лекар потвърждава новината. Казвам я само на Миа, Бет и Теса. Разбира се, Миа веднага ме пита:

— Планирахте ли го?

— Едуард малко се... разсея една нощ.

— Мистър Контрол — разсеян? Не знам дали трябва да се тревожа, или да се радвам, че е станал по-човечен.

— Беше изключение. После говорихме за това, разбира се.

Миа навярно си мисли, че става дума за предпазните средства. Затова не навлизам в подробности.



— Той знае ли?

— Още не.

Истината е, че не знам как ще реагира Едуард.

— Поправи ме, ако греша — изпреварва ме Миа, — но май правилникът изключва децата.

— Така е. Но случаят е различен.

— Нима? — повдига въпросително вежди. — Всички знаем как се отнасят мъжете към нежеланите бременности.

Предпочитам да замълча.

— А ти? Как се чувстваш, Джей?

— Уплашена — признавам. — Ужасена. — Независимо от водовъртежа от емоции — недоверие, радост, безпокойство, еуфория, изумление, болка по Изабел, щастие — когато спра да помисля, остава само гол панически страх. — Как ще преживея всичко отново? Ами ако нещо се случи и с това дете? *Агонията...* Не, не мога да го понеса. Ще ме прекърши.

— Няма причина следващото ти бебе да не е здраво. Нали така ти казаха — припомня ми тя.

— И предния път нямаше причина, но се случи.

— Но ще го запазиш, нали?

Малцина могат да ми зададат този въпрос, още по-малко са онези, на които бих отговорила честно. Някаква част от мен ме възпира: *Недей!* Дълго време прекара в мрак и самота. Сега живееш отново. Защо да предизвикваш съдбата? Това е същата част от съзнанието ми, която оглежда Фолгейт Стрийт 1 и си мисли: *Защо да рискуваш всичко това?*

Но в мен има и друга част — частта, която бе държала мъртвата Изабел, без да откъсва поглед от застиналото ѝ лице, и която въпреки всичко бе изпитала възторга от майчинството — и тази част никога не би помислила да абортира здрав зародиш само от малодушие.

— Да, ще го запазя — казвам. — Ще родя това дете. Детето на Едуард. Знам, че отначало идеята няма да му хареса, но се надявам да свикне.

ПРЕДИ: ЕМА

Едуард не се е обаждал от две седмици, затова му пускам селфи.

Направих си татуировка, татенце. Харесва ли ти?  
КАКВО СИ НАПРАВИЛА? — реагира светкавично.  
Знам, че първо трябваше да ти искам разрешение. Но  
исках да видя какво ще последва, ако наистина съм много,  
много лоша...

Всъщност татуировката е малка, приятна и незабележима под  
дрехите — стилизирано изображение на криле на морска чайка, малко  
над дупето. Но знам, че Едуард ненавижда татуировките.

PS Доста болеше.

Реакцията не закъснява.

И ще заболи още повече. Довечера. Прибирам се в  
Лондон. Бесен.

За пръв път ми изпраща толкова дълъг есемес. Усмивам се и  
пиша.

Отивам да се подготвя.

След освежителния душ си пръсвам дискретно парфюм. Слагам  
си официалната рокля и перленото колие, но оставам боса. Усещам как  
кожата ми настръхва. Изпитвам сладостно очакване, примесено с  
нервна възбуда. Дали не го раздразних прекалено? Ще понеса ли  
онова, което ще ми стори?

Разполагам се на дивана, но не чакам дълго. Чувам лекото  
писукане на Иконом, който ми съобщава, че някой влиза. Едуард бързо  
се насочва към мен, с потъмняло от гняв лице.

— Покажи я! — изръмжава той.

Преди да успея да се обърна, той ме сграбчва за китките и ме просва върху дивана. После дърпа роклята нагоре и едва не я скъсва.

Вцепенява се от изненада.

— Какво, по...

Избухвам в неудържим смях, а той яростно ме разтърсва.

— Какви игрички играеш, за Бога?

— Татуировката беше на Аманда — казвам задъхано. — Реши да отпразнува раздялата с мъжа си. Аз само я придружих до ателието.

— Значи си ми изпратила снимка на чужд задник? — бавно изрича той.

Кимам, но още се треса от смях.

— Отложих вечерята с кмета и местната градоустройствена комисия, за да се върна тази вечер — проехтява гласът му.

— Е, нима щеше да е по-забавно от това? — добавям, извивайки съблазнително ханша си.

Той все още не ме пуска.

— Много съм ти ядосан — казва с недоумение. — Нарочно ме вбеси. Затова заслужаваш всичко, което ще ти се случи.

Опитвам се да се освободя, но Едуард ме стиска здраво.

— Добре дошъл у дома, татенце — въздъхвам блажено.

По-късно, много по-късно, преди да си тръгне, му давам писмо.

— Не го чети сега, а когато си сам. И помисли повече върху него. Няма нужда да ми отговаряш. Искях просто да обясня.

СЕГА: ДЖЕЙН

Отивам на първия преглед. Доктор Гифърд ме посреща зад неугледно бюро.

Преди няколко дни получих автоматично генерирано писмо. Въпреки че няма нищо тревожно, предишната ми анамнеза поражда опасения за висок риск на бременността. Затова ми препоръчват да остана под наблюдението на специалист, по-точно доктор Гифърд.

Очевидно осъзнали грешката, по-късно същия ден ми се обаждат от клиниката. Напълно биха подкрепили желанието ми да посетя друг лекар. Доктор Гифърд вече бил подал оставка.

Казват, че бременността обърква мисленето. Според мен е точно обратното. Или може би сега е много по-лесно да взема решение. Най-после знам какво да правя.

— Всъщност — подхващам разговора — не мисля, че трябва да подавате оставка заради чужда грешка. Заместникът ви няма да бъде по-малко натоварен.

Той ме слуша внимателно.

— Ето какво ви предлагам — нека обединим усилия, за да притиснем болницата. Ще ги уведомя, че няма да подам официално оплакване заради смъртния случай, но искам да увеличат персонала и да въведат доплерова ехография. Ако поставите същите условия, за да оттеглите оставката си, има голяма вероятност да се споразумеем. Какво мислите по въпроса?

Идеята не въодушеви Теса, която би предпочела официално разследване и промяна в системата, но аз не отстъпих и успях да я убедя.

— Винаги ли се държи така? — попита тя Миа.

— Такава си беше, преди да изгуби Изабел — усмихна се насърчително Миа. — Не познавам друга като нея. Организирана, упорита и обмисля всичко до най-малката подробност. Мисля, че старата Джейн най-после се върна.

И доктор Гифърд не е много убеден отначало.

— Средствата са ограничени... — подема предпазливо.

— Тъкмо затова е много важно да отстояваме позициите си — прекъсвам го аз. — Ако има достатъчно лекари и задължителни ехографии, ще спасим повече хора, отколкото с поредното скъпо лекарство срещу рака. Правя го, за да помогна на отдела ви да реши проблемите си.

— Благодаря — сърдечно кима той.

— А сега по-добре ме прегледайте — казвам. — И без това съм изцяло под ваше наблюдение.

Доктор Гифърд ми прави пълен преглед. Много по-обстоен, отколкото при бременността с Изабел. Знам, че се старае повече заради това, през което преминахме заедно, но няма проблем. Вече не се считам за една от тълпата.

Матката е с нормална големина и разположение. Прави ми цитонамазка, за да се изключи рак на маточната шийка, и взема тъканна проба за диагностика на венерически болести. Това не ме тревожи. Изключено е вискателният до фанатизъм Едуард да не се е изследвал досега. Кръвното ми налягане е перфектно. Всичко е наред. Доктор Гифърд е доволен.

— Винаги съм била отличничка — шегувам се.

Докато лежа в кабинета, му разказвам как съм искала да родя Изабел — в басейн със свещи и музика.

— Няма причини да не стане така — уверява ме той.

После говорим за добавките. Препоръчва ми фолиева киселина — осемстотин микрограма. И витамин D. Добре е да избягвам мултивитамици, които съдържат витамин А. По-скоро са ми нужни витамин С, калций и желязо.

Ще ги купя, разбира се. Не съм от хората, които не спазват препоръки или пропускат наглед дребни, но полезни неща. По пътя към къщи набавям всичко необходимо, като проверявам да не съм взела по погрешка витамин А. Закачам си палтото и веднага се отправям към лаптопа, за да науча повече за храната на бременните.

Джейн, моля, оцени следните твърдения от 1 до 5, където 1 е „Напълно подкрепям“, а 5 — „Изобщо не подкрепям“.

Някои функционалности в къщата са преустановени до изпълнение на задачата.

Направо изтръпвам. Мисля, че в отсъствието на Едуард тестовите зачестяват. Сякаш непрекъснато ме проверява. За да се увери, че съм спокойна и живея по правилата на къщата.

Без да се замислям, щях да потърся в Иконом препоръки за хранене при бременност. Но и той е изключен. По-добре за всичко да ползвам безжичния интернет на съседите. Поне докато не съобща новината на Едуард.

Или докато не разбере какво точно се е случило с Ема. Защото и двете неща — да посветя Едуард в тайната и да разбуля собствените

му мистерии — са тясно свързани и не търпят отлагане. Трябва да узная истината заради детето, което очаквам.

ПРЕДИ: ЕМА

Инспектор Кларк ме вика в управлението за поредния разговор. Правната процедура очевидно набира скорост, защото този път не ме въвежда в тясната си стаичка, а в добре осветена приемна. Покрай масата са се подредили петима души. Единият от тях е с униформа. Предполагам, че е високо в йерархията. До него се е разположила дребна жена с тъмно сако и панталони. Следва Джон Бруум от Кралската прокурорска служба, който ръководи изслушването за пускане под гаранция. Сержант Уилън, отговаряща за моя случай, стои на разстояние от останалите, като по-низша по ранг.

Инспектор Кларк, винаги приветлив досега, ми отрежда място срещу дребната жена, а самият той се оттегля в по-далечния край до сержант Уилън. Пред мен има чаша и кана с вода. Този път без кафе и бисквити. Липсват дори чашите с веселия Гарфийлд.

— Благодаря, че дойде, Ема — казва жената. — Аз съм прокурор Патриша Шаптън, а това е директорът на полицията Питър Робъртсън. Аха, тежката артилерия.

— Здравейте! — махам с ръка. — Казвам се Ема.

Патриша Шаптън се усмихва учтиво и продължава:

— Тук сме, за да разгледаме защитата на Дион Уилсън срещу вашите твърдения за изнасилване и грабеж. Както вероятно знаете, защитата и прокуратурата днес предварително обменят информация, за да се избегнат ненужните дела в съда.

Кимам, макар че не ми е известно.

— Дион Нелсън смята, че го припознавате — продължава тя. Вади документ от купчината отпред и си слага очила. После се взира в мен над очилата, сякаш очаква отговор.

— Не съм го видяла на изслушването за пускане под гаранция — изстрелвам бързо.

— Има неколцина свидетели, които твърдят обратното. Но не за това сме се събрали тук.

Не знам защо, но новината не ме успокоява. Тонът, с който я изрича, както и мълчаливите зорки лица наоколо, ме карат да се

чувствам неловко. Във въздуха витае напрежение, сякаш се задава буря.

— Дион Нелсън е предоставил *интимно* медицинско доказателство, от което личи, че не е мъжът, заснел оралния секс с вас — казва Шаптън. — Доказателството е убедително. Дори бих го нарекла неопровержимо.

Изведнъж ми се завива свят и започва да ми се гади.

— Не разбирам — казвам плахо.

— От правна гледна точка, разбира се, този факт е достатъчен защитата да поиска оправдателна присъда — продължава тя, все едно не ме е чула, и взема други документи. — Всъщност разследването не спира дотук. Разполагаме с клетвени показания от някои ваши колеги във „Флоу Уотър“. Най-релевантни в случая са тези на Саул Аксой, който твърди, че двамата неотдавна сте имали сексуален контакт, по време на който по ваше искане е заснето видео, напълно покриващо се с онова, което инспектор Кларк е намерил в телефона ви.

*Да потънеш в земята от срам* е меко описание на това, което се случва, когато усетиш как целият ти свят избухва и кулите от лъжи, които си изрекъл, се сгромолясват отгоре ти. Настава дълга, кошмарна пауза. В очите ми напират парещи сълзи. Опитвам се да ги преглътна. Иначе Патриша Шаптън ще си помисли, че търся съчувствие.

— Намерили сте и други телефони, нали? — изричам с мъка. — Дион Нелсън е стар познайник на полицията. Едва ли е невинен.

Този път отговаря директор Робъртсън:

— Навремето се считаше, че има връзка между обирите и гледането на порнография. Крадците често притежават внушителни колекции от подобни видеозаписи. Оказа се, че те просто прибират порнографските материали, намерени при обир. Така е постъпил и Нелсън. Запазил е телефоните със сексуални изображения. Това е всичко.

Патриша Шаптън сваля очилата си.

— Дион Нелсън принуди ли ви към орален секс, Ема?

— *Не* — прошепвам след тягостно мълчание.

— Тогава защо го обвинихте в полицията?

— Попитахте ме пред Саймън! — избухвам неудържимо. Сълзите бликват от очите ми — сълзи на самосъжаление и гняв, но продължавам да говоря. Отчаяно се мъча да им обясня, че вината не е

само моя, а и тяхна. — Сержант Уилън и инспектор Кларк ми казаха, че мъжът от видеото прилича на Нелсън. Казаха, че на записа не се вижда лицето му, нито ножът. Какво ми оставаше? Да призная на Саймън, че съм правила секс с друг?

— Но вие обвинихте мъжа в изнасилване. Заявихте, че ви е заплашил да изпрати неприличните снимки на семейството и приятелите ви. Продължихте наглата си лъжа, когато историята беше оспорена. Дори прочетохте изявление като жертва в съда.

— Инспектор Кларк ме накара — казвам. — Опитах се да откажа, но той ме разубеди. Нелсън заслужава наказание. Той открадна нещата ми.

Думите ми, патетични и нищожни, увисват във въздуха. За миг съзирам лицето на инспектор Кларк. В него бушува океан от чувства. Презрение. Жал. И гняв. Гняв — за това, че съм го измамила и съм злоупотребила с желанието му да ме защити, трупайки лъжа след лъжа.

Отново настъпва ужасна тишина. Патриша Шаптън се споглежда с полицейския шеф Робъртсън. Вероятно са се разбрали предварително, защото той пита:

— Имате ли адвокат, Ема?

Поклащам отрицателно глава. Познавам единствено мъжа, съставил анекса към договора, когато Саймън напусна жилището, но той едва ли може да ми помогне.

— Ема, длъжен съм да ви арестувам. По време на официалното следствие ще ви бъде назначен служебен защитник.

— Какво означава това? — гледам го изумено.

— Отнасяме се изключително сериозно към всички дела за изнасилване. Приемаме, че всяка жена, която заявява, че е изнасилена, казва истината. Разглеждаме със същата сериозност и лъжливите твърдения за изнасилване. Въз основа на чутото днес, имаме достатъчно доказателства да ви арестуваме заради това, че губите времето на полицията и опорочавате процесуалните действия.

— Нима ще ме арестувате? — не вярвам на ушите си. — Ами Нелсън? Той е престъпник.

— Ще бъдем принудени да свалим обвиненията срещу Дион Нелсън — добавя Патриша Шаптън. — Всички, без изключение. С показанията си напълно дискредитирахте следствието.



— Но той ми открадна нещата. Безспорно е, нали?

— Всъщност — казва Робъртсън — Дион Нелсън твърди, че е купил телефоните от някакъв човек в бара. Дори и да не му вярваме, липсват убедителни доказателства, че случаят е свързан с вас.

— Наистина ли мислите...

— Ема Матюс, арестувам ви по подозрение, че опитвате да опорочите процесуалните действия и губите времето на полицията в противоречие с раздел пети, член втори на Наказателния кодекс от 1967 година. Не сте длъжна да говорите, но в случай че ви питат и не споменете нещо, което по-късно би ви помогнало в съда, това може да навреди на защитата ви.

Мълча.

— Ема, настоявам да отговорите. Разбирате ли характера на обвиненията срещу вас?

— Да — прошепвам едва чуто.

Изведнъж сякаш пропадам като Алиса в Огледалния свят. Вече не съм жертвата, към която всички се отнасят с нежно съчувствие. Озовавам се в друга част на управлението, където лампите имат метални решетки, а подът вони на белина и повърнато. Един надзирател ме стрелва с поглед иззад бюро на издигната платформа и ми прочита правата. Изпразвам джобовете си. Връчват ми екземпляр от *Правилника* и ми обясняват, че ще получа топла храна, ако до обяд съм още тук. После ми прибират обувките и ме отвеждат в килия. Вътре има легло и малка полица на отсрещната стена. Иначе стаята е почти празна. Стените са бели, килимът — сивкав, а единствената светлина се процежда от тавана. Хрумва ми, че Едуард би се чувствал като у дома си тук, но идеята е абсурдна. Отвсякъде лъха на смрад и мизерия.

Цели три часа чакам дежурния защитник. По някое време надзирателят ми носи екземпляр от обвинителния акт. На хартия положението изглежда още по-безнадеждно.

Опитвам се да забравя как ме изгледа инспектор Кларк, когато напуснах стаята. В очите му вече нямаше гняв, само презрение. Беше ми повярвал, а аз го предадох.

Най-после се появява пълничък млад мъж с гел на косата и огромен възел на вратовръзката. Застава на прага и се здрависва с мен, нарамил цял куп папки.

— Ъъ... Греъм Кийтинг — представя се той. — Страхувам се, че всички стаи са заети. Ще поговорим тук.

Сядаме на твърдото легло един до друг, като двама стеснителни студенти, които не знаят как да завържат разговор. Искане да му разкажа с мои думи какво се е случило, но историята ми звучи неубедително.

— Какво ще стане с мен? — питам накрая.

— Зависи от насоката, която ще поеме следствието — загубено време на полицията или опорочени процесуални действия — казва той. — Ако е първото и се признаете за виновна, ще се разминете само с условна присъда или полагане на общественополезен труд. За второто — съдията има право да наложи неограничена присъда. Максималният срок е до живот. Това се прилага само в изключителни случаи. Но трябва да ви предупредя, че съдиите се отнасят много сериозно към тези престъпления.

Разплаквам се отново. Греъм бърка в чантата си и вади пакет носни кърпички. Този жест ми напомня за Керъл, а покрай нея — за един друг проблем.

— Няма да разпитват терапевтката ми, нали?

— За какво става дума?

— Ходя на психотерапия, откакто ме обраха. Предложиха ми от полицията.

— Тя знае ли истината?

— Не — признавам съкрушено.

— Разбирам — казва, макар че е напълно объркан. — Ако не се позоваваме на психическото ви състояние, не виждам смисъл да я намесваме. — Той спира за миг. — По-добре да помислим за защитата. Или по-скоро за смекчаващи вината обстоятелства. Полицията вече знае какво се е случило, но няма обяснение за постъпката ви.

— Какво имате предвид?

— При ИССП — изнасилване и сериозни сексуални посегателства, обстоятелствата са много важни. И понеже обвиненията произтичат от невярно твърдение за изнасилване, те ще бъдат третираны според правилата на ИССП. Представлявал съм жени, които

са били подложени на натиск или сплашване, за да дадат или оттеглят показанията си. Това е успешна стратегия.

— Това означава ли... — започвам. — Значи ли това, че има шанс да се измъкна, ако съм била уплашена от някого?

— Не напълно, ала може значително да намалим присъдата.

— Но аз се *страхувах* — добавям. — Страхувах се да кажа на Саймън. Понякога прибегва до насилие.

— Добре — подхваща Греъм. Разтваря енергично жълтия си бележник и се приготвя да пише. — За какво насилие става дума?

СЕГА: ДЖЕЙН

— Инспектор Кларк?

Мъжът с кафявото яке, който бавно отпива от бирата си, вдига глава.

— Същият. Макар че вече не съм инспектор. Просто господин Кларк. Или Джеймс, ако предпочитате.

Става и ми подава ръка. На земята до него има голяма чанта, пълна с плодове и зеленчуци.

— Да ви поръчам ли питие?

— Благодаря, сама ще си взема. Много мило, че приехте да се видим.

— Няма нищо. Всяка сряда пазарувам в града.

Поръчвам си джинджифилова лимонада и сядам при него.

Удивително е колко лесно се откриват хората днес. Съобщението на Скотланд Ярд, че инспектор Кларк се е пенсионирал, отначало попари надеждите ми, но щом написах в търсачката — не в тази на Иконом, разбира се: — „Как мога да намеря пенсиониран полицай?“ — на помощ ми се притече НАППС — Национална асоциация на пенсионираните полицейски служители. Изпратих им заявка и много скоро получих отговор. Обещаха да придвижат въпроса.

Мъжът отсреща не прилича на пенсионер. Може би прочита мислите ми, защото добавя:

— Бях двадесет и пет години в играта. Достатъчно дълго, за да напусна полицията. Но все пак не съм се откъснал напълно. Заедно с друг бивш инспектор се заловихме с монтаж на алармени системи. Работата не е толкова напрегната, но за сметка на това е добре платена. Разбирам, че искате да говорим за Ема Матюс?

— Ще ви бъде благодарна — кимам.

— Роднини ли сте?

Очевидно е забелязал приликата.

— Не бих казала. Живея под наем на Фолгейт Стрийт 1 — там, където е починала.

— Хмм. — На пръв поглед Джеймс Кларк прилича на обикновен мъж от средната класа, от онези, които биха си купили малка вила в Португалия и обичат да играят голф. Но сега забелязвам, че погледът му е необичайно проникателен и уверен. — Какво точно искате да знаете?

— Разбрах, че Ема е повдигнала някакво обвинение срещу бившия си приятел Саймън. Скоро след това е починала. Има доста противоречиви обяснения за това кой или какво е причинило смъртта — депресия, Саймън, дори мъжът, с когото е имала връзка. — Нарочно не споменавам името на Едуард, за да не би Кларк да долови интереса ми към него. — Опитвам се да си изясня нещата. Трудно е да останеш безучастен, когато живееш в същата къща.

— Ема Матюс успя ме заблуди — сухо казва инспектор Кларк. — Рядко ми се е случвало. Всъщност, почти никога. Но тази млада жена спечели доверието ми, когато каза, че се страхувала да подаде жалба за отвратителното сексуално нападение, тъй като нападателят го заснел и заплашил да го изпрати на всичките номера в телефона ѝ. Искях да направя нещо за нея. Освен това тогава ни притискаха да разкриваме повече изнасилвания. Смятах, че с наличните доказателства, от една страна, ще угодя на шефовете си, от друга — жертвата ще получи справедливост. А и онзи боклук Дион Нелсън ще остане задълго зад решетките. С един куршум — три заека. Но сгреших. Тя ни разказа куп лъжи от самото начало.

— Излиза, че е била добра лъжкиня?

— По-скоро аз бях наивник — унило свива рамене. — Наскоро бях загубил моята Сю. Ема можеше да ми е дъщеря... Показах се прекалено доверчив. Или поне така го определи вътрешното разследване. Полицай пред пенсия губи ясната си преценка пред красива млада жена. Имаше известна истина. Достатъчна, че да приема да се оттегля по-рано, както ми предложиха.

Отпива голяма глътка от бирата. Аз бавно се наслаждавам на лимонадата. Безалкохолното питие направо крещи *бременна съм*, но

дори и да е забелязал, инспектор Кларк тактично мълчи.

— Трябваше да забележа някои неща. Ема разпозна Нелсън твърде лесно, макар че е бил маскиран по време на нападението. Що се отнася до обвинението срещу бившия ѝ приятел... — Той свива рамене.

— Сега вече не вярвате и в тази история, така ли?

— Дори тогава не ѝ повярвахме. „Бях уплашена, не съзнавах какво говоря.“ Хитър ход на адвокатата, който проработи. Освен това така не се налагаше кралската прокуратура да признава как ни направи на глупаци пред всички. Ема получи официално предупреждение, че е загубила ценното време на полицията, но това си беше просто размахване на пръст, нищо повече.

— Но въпреки това арестувахте Саймън Уейкфийлд след смъртта ѝ.

— Да. Беше по-скоро *застраховка*. Изведнъж се оказа, че може да сме преценили ситуацията погрешно. Млада жена твърди, че е била изнасилена, после си признава лъжата, но представя приятеля си като някакъв Джекил и Хайд, склонен към насилие. Скоро след това я откриват мъртва. Ако Саймън наистина я е убил, това хвърля петно върху нас. Но дори да е самоубийство, пак ще ни обвинят за нехуманно отношение, нали? И в двата случая беше по-добре да арестуваме някого.

— Значи просто сте отбили номера?

— О, не ме разбирайте погрешно. Може арестът да е станал под натиска на големите шефове, но по време на разпита си свършихме работата. Не открихме никакво доказателство, че Саймън Уейкфийлд има нещо общо със смъртта на Ема. Единствената му грешка бе, че се е забъркал с нея. Но едва ли мога да го виня. Тя умееше да пленява и много по-опитни мъже с чара си — намръщва се инспекторът. — При нея имаше и още нещо странно. Повечето хора, хванати в лъжа от полицията, обикновено бързо се предават. Ема беше готова да измисли нова лъжа. Дори идеята да е дошла от адвокатата, все пак е необичайна реакция.

— Според вас каква е причината за смъртта ѝ?

— Имам две предположения. Първото е, че е самоубийство. Дали е заради тежка депресия? — Той поклаща глава. — Малко вероятно. По-скоро е посегнала на живота си, когато лъжите ѝ са били разкрити.

— А второто?

— То е съвсем очевидно.

— Как така?

— Изглежда пропускате възможността да я е убил Дион Нелсън.

Беше прав — повече мислех за Едуард и Саймън. Мисълта за трети извършител изобщо не ми беше хрумнала.

— Нелсън е мръсник — продължава той. — Още на дванадесет е обвинен в насилие. След като Ема едва не го осъди със скалъпена история, нищо чудно да е потърсил отмъщение. — Той замълчава. — Всъщност Ема го потвърди. Каза ни, че Нелсън ѝ е отправял заплахи.

— Проучихте ли ги?

— По-скоро ги регистрирахме.

— Какво имате предвид?

— Беше арестувана заради това, че губи времето на полицията. Нима трябваше да проверяваме всяко нейно твърдение след толкова лъжи? Оказа се, че сме действали прибързано, обвинявайки Нелсън в изнасилване. След като адвокатката му ни обвини в тормоз на расова основа, беше невъзможно да продължим да го притискаме без сериозни доказателства.

— Разкажете ми за онова видео — от телефона на Ема. Защо сте го приели за изнасилване?

— Беше много брутално — отсече той. — Може би съм старомоден. Не разбирам как подобни неща доставят удоволствие. Но от дългия си полицейски опит съм научил едно — невъзможно е да разбереш сексуалния живот на хората. Днешните младежи гледат агресивна порнография в интернет, смятат, че е забавно да правят подобни записи с телефоните си. Мъже, които третират жените като вещи, а те го приемат доброволно. Защо? За мен си остава загадка. Но Ема е направила точно това, и то с най-добрия приятел на Саймън.

— Кой е той?

— Саул Аксой. Работели в една компания. Адвокатката на Нелсън нае частен детектив, който го откри и го накара да даде показания. Аксой, естествено, не беше нарушил никой закон, но... Невероятна каша!

— Ако приемем, че Дион Нелсън я е убил — теорията на Кларк все още ме занимава, — как е влязъл в къщата?

— Не знам — Кларк допива бирата си и оставя чашата. — Автобусът ми идва след десет минути. Трябва да вървя.

— Фолгейт Стрийт 1 има съвършена система за сигурност. Едно от нещата, заради които Ема го е наела.

— Съвършена? — изсмива се Кларк. — Може би преди петнадесетина години. Днешната техника не гарантира сигурност. Всеки би могъл да проникне в мрежата.

Изведнъж чувам гласа на Едуард. *Когато са я открили, душът работел. Сигурно е тичала надолу по стълбите с мокри крака.*

— Защо е работел душът?

— Моля? — смутено ме поглежда Кларк.

— Душът се задейства с гривна като тази — показвам му ръката си. — Разпознава те, когато влезеш в банята, и наглася водата според личните ти предпочитания. Когато излезеш, сам се изключва.

— Сигурно е така — свива рамене.

— Не проучихте ли камерата на входа и останалите устройства?

Поклаща отрицателно глава.

— Намерихме Ема едва след две денонощия. Информацията на диска се беше изтрила. Много от алармените системи го правят, за да пестят място. Безобразие, но факт.

— Нещо се е случило с къщата. И това е част от загадката. Сигурна съм.

— Може би никога няма да разберам.

Той става и се пресяга за покупките си. Аз също се изправям. Преди да му подам ръка, се навежда да ме целуне по бузата. Лъхва ме миризма на бира.

— Радвам се, че се срещнахме, Джейн. Желая ти късмет! Честно казано, не вярвам да откриеш нещо, което не знаем. Но ако все пак попаднеш на следа, нали ще ми се обадиш? Случаят с Ема все още не ми дава мира. Не ми се случва често.

ПРЕДИ: ЕМА

Преди Фолгейт Стрийт 1 приличаше на тихо, спокойно убежище. Вече не е. Сега всичко ужасно ме потиска. Сякаш къщата ми е ядосана.

Разбира се, само си внушавам. Ядосани са ми хората, а не къщата.

Сещам се за Едуард и ме обзема паника заради писмото, което му дадох. Какво направих? Изпращам му есемес. *Моля те, не го чети. Просто го изхвърли!* За повечето хора подобно съобщение само би събудило любопитство, но Едуард не е като повечето хора. Това обаче не променя факта, че рано или късно трябва да му разкажа за Саймън и Саул, за Нелсън и ченгетата. И няма как да не призная, че съм го излъгала. Само при тази мисъл съм готова да се разплача.

Чувам гласа на майка ми и онова, което ми повтаряше всеки път, щом ме хване в лъжа. *На лъжата краката са къси.*

Казваше ми също стихчето за малката Матилда, която толкова често викала пожарната, че не ѝ повярвали за истинския пожар.

*Всеки път, щом викала: „Гори!“,  
отвърждали: „Лъжи не говори!“  
Когато леля ѝ се върнала у тях,  
заварила Матилда, с къщата, на прах.*

Върнах ѝ го тъпкано. Когато станах на четиринадесет, престанах да ям. Поставиха ми диагноза анорексия, но всъщност никога не съм имала хранително разстройство. Просто исках да докажа, че имам по-силна воля от нея. Много скоро всички у дома бяха ужасно разтревожени за мен — за храната и теглото ми, за поетите калории, как се чувствам и дали не ми е спряла менструацията. Всяко хранене се точеше с часове, а родителите ми непрекъснато се опитваха да ме придумат, подкупят или заплашат да изям още една хапка. Дори ми позволиха да пробвам всякакви чуждоземни вкуснотии, та ако нещо ми допадне, да започна да се храня. В продължение на седмица не ядяхме нищо друго, освен супа от авокадо, поръсена с резенчета пържена ябълка. После преминахме на салата от круши и кресон, три пъти дневно. Баща ми винаги е бил страничен наблюдател, но щом се разболях, здравето ми стана по-важно от всичко. Изпращаха ме в частни клиники, където обсъждаха ниското ми самочувствие и нуждата да правя нещо успешно. Вече имах собствено постижение — не се хранех. Научих се да се усмихвам измъчено, но ангелски. Казвах им, че са прави, и обещавах да мисля по-положително за себе си.



Гладуването приключи, когато една корава психоложка ме погледна право в очите и заяви, че ѝ е ясно, че манипулирам хората и че ако не престана скоро, ще стане късно. Анорексията се отразявала на работата на мозъка. Появяват се натрапливи мисли, когато най-малко ги очакваш. И ако продължиш така, те преследват цял живот. Като в ония бабини деветини — спри да се кривиш, че така ще си останеш.

Вече не бях анорексичка, но си останах слаба. Другите ме харесваха така, забелязах го. Мъжете дори се отнасяха покровителствено към мен, сякаш бях крехко създание. А истината е, че имам желязна воля.

Но понякога — когато нещата излязат извън контрол, както сега — си спомням удоволствието от глада. Чудесно е да знаеш, че съдбата е в твои ръце.

Засега устоявам на изкушението. Но при мисълта за случилото се в стомаха ми се надига извратено чувство на празнота. *Има клетвени декларации от някои ваши колеги.* Колко са?

Кои други, освен Саул? Всъщност е без значение. Скоро всички в службата ще узнаят.

Тогава и Аманда — една от най-добрите ми приятелки — ще научи, че мъжът ѝ е правил секс с мен.

Изпращам имейл на личен състав. Обявявам, че съм болна. Трябва да остана у дома, докато измисля как да се измъкна от нелепата история.

За да не мисля повече, се залавям за работа. И без това къщата се нуждае от чистене. Докато изхвърлям боклука, оставям предната врата отворена. Чувам шум зад себе си и се сепвам.

Дребна измършавяла муцунка с широко отворени очи любопитно се визира в мен. Малко сиамско котенце. Когато ме вижда, застива на място, все едно очаква да намеря собственика му.

*Откъде идваш?* — питам. То само измяуква в отговор. Позволява ми да го вдигна. Цялото е кожа и кости, но има мека кадифена козина и започва да мърка веднага щом се озовава в ръцете ми.

*И какво да правя с теб?* — казвам.

Тръгвам от къща в къща заедно с котето.

На тази улица обикновено и двамата работят, за да изплащат ипотеката или наема, и в повечето от къщите не отваря никой. Когато звъня на номер три, на вратата се показва жена с къдрава рижа коса и лунички, която се бърше в престилката.

— Здравейте! — казва приветливо. Тогава съзира котенцето, което продължава нежно да мърка в ръцете ми. — Ах, колко си сладичко.

— Знаете ли на кого е? — питам. — Преди малко влезе вкъщи.

— Не съм чувала никой да има коте наоколо — поклаща глава. — Къде живеете?

— На номер 1 — отговарям. — Съседи сме.

— Аха, в бункера на фюрера! Е, все някой трябва да живее там. Аз съм Маги Евънс. Няма ли да влезете? Ще се обадя и на другите майки.

Децата вече са се скупчили около котенцето и едно през друго искат да го погалят. Майка им ги кара първо да си измият ръцете. В това време се обажда на съседите. Трима строители с каски се появяват от мазето и оставят празните си чаши в мивката.

— Добре дошла в лудницата! — казва Маги Евънс, щом приключва с разговорите.

Всъщност съвсем не е чак толкова зле. И децата, и строителите са изключително добре възпитани.

— Май нищо не свърших — добавя тя. — Клоуи, Тим, ще направите ли няколко обяви за намерено коте?

Децата приемат идеята възторжено. Клоуи пита дали могат да задържат котенцето, ако никой не го потърси.

— Скоро ще стане голяма котка и тогава ще изяде Хектор — отсича Маги.

Кой е Хектор, така и не разбирам. Докато децата пишат обявите, Маги прави чай и се интересува откога съм в къщата.

— Не бяхме съгласни с този строеж — споделя тя. — Съвсем не му е мястото тук. А и архитектът се държа толкова грубо. Свикахме общо събрание, на което изразихме тревогите си. През цялото време стоя, без да каже дума. После си тръгна, но не промени нищо. Абсолютно нищо! Бас държа, че е ужасно да живееш в нея.

— Напротив, харесва ми — казвам.

— Предишната наемателка не можа да издържи. Остана само няколко седмици. Казваше, че къщата сякаш се е настроила срещу нея. Имало някакви странни правила...

— Не са много. И всъщност са доста разумни — добавям.

— Както и да е, не бих могла да живея там. Тими! — подвиква му тя. — Не слагай боя в порцелановите чинийки! С какво се занимавате? — обръща се отново към мен.

— С маркетинг. Но в момента съм в болнични.

— Така ли? — поглежда ме доста объркано. Наистина не изглеждам болна. После загрижено хвърля поглед към децата.

— Не се безпокойте. Нищо заразно. — Сnižавам гласа си. — Провеждам курс химиотерапия. Просто ме изцежда, това е всичко.

По лицето ѝ тутакси се изписва съчувствие.

— О, милата! Много съжалявам.

— Не се безпокойте! Добре съм, наистина. Скоро ще се оправя — изричам храбро.

Тръгвам си, стиснала куп обяви ВАШЕ ЛИ Е ТОВА КОТЕ?, заедно с малката животинка. Двете с Маги Евънс вече сме добри приятелки.

Котенцето разучава Фолгейт Стрийт 1 с нарастващо любопитство и изкачва стълбите с безпогрешна тигърска походка. Когато го откривам, вече е дълбоко заспало на леглото ми, разперило лапичка във въздуха.

Хрумва ми гениална идея. Посягам към телефона и набирам оператора.

— „Флоу Уотър“. Мога ли да ви помогна? — пита ме учтив глас.

— Свържете ме с Хелън от „Личен състав“, ако обичате!

— Здравейте! — обажда се шефката на отдела след малко.

— Хелън, на телефона е Ема. Ема Матюс. Искam да подам официално оплакване срещу Саул Аксой.

СЕГА: ДЖЕЙН

След като сравнително бързо открих инспектор Кларк, електронната поща на Саул Аксой се оказа още по-лесна задача. Написах името му и „Флоу Уотър“ в Гугъл и разбрах, че е напуснал

компанията преди три години. Сега е основател и главен изпълнителен директор на „Волкен-О“<sup>[1]</sup> — нов вид минерална вода, която се добива — както ме уверява лъскав уебсайт — изпод спящ вулкан във Фиджи. На снимката се вижда приятен тъмнокож мъж с бръсната глава, ослепително бели зъби и диамантена обичка на едното ухо. Изпращам му стандартен имейл. *Драги Саул, пиша Ви това писмо без предупреждение. Надявам се, че нямате нищо против. Правя проучване за бивша наемателка на къщата, в която живея — Фолгейт Стрийт 1...*

Вече сме свързани, мисля си, докато му изпращам съобщението в киберпространството. За първи път удрям на камък. Отговорът не закъснява, но е отрицателен.

*Благодаря за имейла. Не обсъждам Ема Матюс. С никого. Саул.*  
Правя нов опит.

*Утре вечер ще съм близо до офиса Ви. Може да се срещнем за бързо питие.*

Този път прилагам линк към профила си в „Месинджър“. От малкото, което знам за Саул Аксой, съм сигурна, че ще ме провери във Фейсбук. И се надявам, макар и нескромно, че ще ме покани на питие.

Този път отговорът е по-благосклонен.

*ОК. Ще ви отделя половин час. Да се срещнем в бар „Зебра“ на Дътън Стрийт в 8.* Отивам там по-рано и си поръчвам сода с лимон. Гърдите ми са наедрили и се отбивам по-често в тоалетната. Иначе почти не личи, че съм бременна. Миа твърди, че изглеждам невероятно. Сияеща, казва тя. Ако можеше да ме види как повръщам сутрин...

Бижутата на Саул Аксой са първото нещо, което се набива на очи. Носи диамантена обичка на ухото, а под разкопчаната му яка се вижда тънка златна верижка. Има луксозни копчета за ръкавели, пръстен с монограм на дясната ръка и скъп часовник на лявата. Не му харесва, че вече съм си поръчала нещо за пиене, и то безалкохолно. Настоява да се чукнем с шампанско, но накрая се отказва и поръчва само за себе си.

Както изглежда, Саул не прилича на Саймън Уейкфийлд. А Едуард Монкфорд е коренно различен от двамата. Чудя се как Ема е имала връзка с тримата. Докато Саймън обича да угажда, но лесно се засяга и е несигурен, а Едуард е спокоен и прекалено самоуверен, Саул

е арогантен фукльо. Има досадния навик да завършва изреченията с „Нали така?“, сякаш иска да ме принуди да се съглася с него.

— Благодаря ви, че дойдохте. Може би желанието ми е странно, след като не познавам Ема. Изглежда, почти никой не я е познавал достатъчно добре. Всички, с които говорих, я описват по различен начин.

— Не се срещнах с теб за това, нали така? — Свива рамене. — Не понасям да говоря за нея.

— Защо?

— Защото беше същинска откачалка — безцеремонно отсича той. — Заради нея си загубих работата. Не че толкова ми липсва — беше тъпа, но Ема ме zlepостави и няма да ѝ го простя.

— Какво е направила?

— Оплакала се в „Личен състав“, че съм я напил и съм я принудил да правим секс. Освен всичко друго каза, че съм предложил да я преместя в отдела по маркетинг, ако спи с мен. Не искала, но не съм приел отказа. Всъщност наистина говорих с директора по маркетинг и се опирах да ѝ направя услуга, но това беше преди, а не след като преспахме. Побърза да ме очерни, преди всички да са разбрали, че е излъгала за изнасилването, нали така? Историята се отрази на няколко момичета от компанията, както и на вече *бившата* ми жена, която и без това търсеше повод да ме разкара. Така че бях прецакан. В крайна сметка се оказа най-доброто, което е можело да ми се случи, но по онова време тя нямаше как да го знае.

— Значи двамата с Ема сте се позабавлявали?

На бара има купичка солени ядки, които ме съблазняват, затова ги отмествам.

— Правихме секс няколко пъти, нищо повече. Бяхме на обучение с преспиване в хотел. Нещата излязоха извън контрол покрай безплатната пиячка. — Лицето му се свива в гримаса. — Виж, не се гордея с този факт. Саймън ми е приятел или поне беше преди. Поначало трудно отказвам, а тя непрекъснато ми се слагаше, не те лъжа. Дори когато ѝ предложих да приключим, продължаваше да ми досажда. Рискът я зареждаше. Приятно ѝ беше да го вършим зад гърба на Саймън. И на Аманда. Мисля, че направих услуга на Саймън, макар че го изтълкува погрешно.

— Поддържате ли връзка с него?

Той поклаща глава.

— Не си говорим от години.

— Искам да ви попитам нещо... Казаха ми, че снимките на телефона на Ема са били доста груби.

Въпросът ми не го смущава.

— Мда... на нея ѝ харесваше. Както и на повечето жени. — Поглежда ме право в очите. — Обичам жени, които знаят какво искат.

По гърба ми пробягват тръпки, но се старая да не го показвам.

— Но защо изобщо сте го записали?

— За майтап. Всички го правят, нали? По-късно ми каза, че го е изтрила, но явно го е запазила. Такава си беше Ема. Може би това е било тайното ѝ оръжие — да разсипе и моя, и своя живот. Трябваше сам да проверя, но ѝ се доверих.

— Лъгала ли е друг път? Твърдят, че невинаги е казвала истината.

— Та кой не го прави днес? — Обляга се назад, вече поуспокоен. — Хващал съм я в дребни лъжи понякога. От Саймън знам, че са я харесали за модел. Отказала договор на известна агенция, защото решила, че работата не е за нея. Друго си е да си пиар, нали така? Сподели ми, че местен фотограф я спрял на улицата, но се държал откачено и го отрязала. И това ме накара да се замисля. Винаги съм се питал коя е истинската Ема. Понякога просто преувеличаваше за по-голям ефект, друг път изграждаше кули от лъжи. Но пък знаеш ли — добавя той, — обикновено разговарям с търговците на дребно така, сякаш имам милион лири оборот. Ако се преструваш достатъчно дълго, накрая преструвката се превръща в истина. Не съм ли прав? — Допива си шампанското. — Хайде да не говорим повече за нея, а? Нека си поръчаме бутилка и да поговорим за теб. Казвал ли ти е някой, че имаш наистина хубави очи?

— Благодаря! — казвам и слизам от високия стол. — Имам друг ангажимент, но се радвам, че се видяхме.

— Какво? — прави се на изненадан. — Вече си тръгваш? С кого имаш среща? С гаджето? Току-що се запознахме. Седни, моля те! Да си поръчаме коктейли, а?

— Съжалявам...

— Това е най-малкото, което можеш да направиш. Отделих ти време, сега е твой ред. Нека да пийнем като хората. — Усмива се, но

очите му издават неотстъпчивост и отчаяние. Застаряващ Дон Жуан, който се опитва да освежи повехналото си самочувствие със сексуални подвизи.

— Не мога, наистина — повтарям твърдо. Когато напускам бара, забелязвам, че вече оглежда залата за поредното завоевание.

ПРЕДИ: ЕМА

Казват, че при алкохолиците настъпвал момент, когато накрая стигаш дъното. Никой не може да ти каже кога да престанеш, никой не може да ти повлияе. Сам трябва да стигнеш дотам и да осъзнаеш какво се случва. Едва тогава можеш да промениш нещо.

Аз вече стигнах дотам. Оплакването срещу Саул в най-добрия случай е само временно решение. Той си го заслужава, без съмнение — отдавна сваля мацките в службата зад гърба на Аманда; всички го знаят и е крайно време някой да го спре. От друга страна, *самата* аз му позволих да ме напие и да направи това с мен. След обсебващата привързаност на Саймън и вечното му досадно обожание бях зажадняла за освежителен необвързващ секс. Но онова, което сторих, беше глупаво.

Трябва да се променя. Да виждам ясно нещата, а не да бъда жертва.

Керъл веднъж ми каза, че повечето хора влагат цялата си енергия в опити да променят другите, а всъщност човек може да промени единствено себе си и дори това е изключително трудно. Сега я разбирам. Мисля, че съм готова да бъда друга и да не позволявам да ми се струпват всички гадости на света.

Оглеждам се за визитката на Керъл, за да ѝ се обадя, ала не мога да я намеря. Умът ми не побира как нещо може да се загуби на Фолгейт Стрийт 1, но се случва непрекъснато. Всичко изчезва — от прането до шишенцето с парфюм, за което мога да се закълна, че беше в банята. Вече нямам сили да ги търся.

Но котенцето не мога да изоставя. Независимо от обявите на децата, никой досега не го е потърсил. Мъжкарят се разхожда из къщата със самочувствието на господар. Трябва да му измисля име. Решавам да го нарека Котарак като безпризорното коте от филма „Закуска в Тифани“, но може и нещо по-сполучливо. *Приличам на този котарак, мърльото без име. Не принадлежим на никого и никой*

не ни принадлежи.<sup>[2]</sup> Ами да! Мърльо! Отивам до магазина на ъгъла, за да му взема котешка храна.

Когато се връщам, виждам момче на колело, което обикаля пред къщата. Може би е тук заради Мърльо. Изведнъж се сещам, че това е същото хлапе, което ме наруга след изслушването за пускане под гаранция. Щом ме вижда, се ухилва злобно и сваля кофа от кормилото на велосипеда. Не, не е кофа, а отворена кутия с боя. Стъпва на земята, без да слиза от колелото, и лисва съдържанието право върху къщата. Едва успявам да се отдръпна. По светлия камък на фасадата сякаш зейва гигантска кървяща рана. Кутията се търкулва шумно, оставяйки червена диря след себе си.

— Вече знам къде живееш, мръснице — крещи хлапакът в лицето ми, докато отпрашва напред.

С треперещи ръце намирам номера, който ми даде инспектор Кларк.

— Ема е на телефона — почти заеквам от уплаха. — Казахте да ви се обадя, ако момчето се появи отново. Този път заля с боя фасадата на къщата...

— Ема Матюс — инспекторът произнася отчетливо името ми, като че ли иска да го чуят и останалите. — Защо ме търсите на този номер, госпожица Матюс?

— Вие ми го дадохте, не помните ли? Казахте да ви позвъня, ако пак се опитат да ме сплашат.

— Това е личният ми телефон. Ако искате да съобщите нещо, обадете се на централата. Ще ви продиктувам номера. Записвате ли?

— Обещахте ми закрила... — изричам едва-едва.

— Да, но обстоятелствата се промениха. Ще ви изпратя есемес с точния номер, на който да се обадите — добавя той.

Връзката прекъсва.

*Копеле*, процеждам гневно. В очите ми отново избиват сълзи от безсилие и срам. Взирам се в огромното червено петно. Изобщо не знам как да го почистя. Трябва да говоря с Едуард. На всяка цена.

---

[1] Volcauneau — игра на думи с англ. произношение [vol-key-noh] — вулкан и eau — вода на фр. — Б.пр. ↑

[2] Реплика от филма „Закуска в Тифани“. — Б.р. ↑



## 11.

*Нова приятелка споделя с вас, че е била в затвора заради кражба от магазин.*

*Оттогава животът ѝ се е преобърнал.*

*Каква е вашата реакция?*

- *Смятате, че случаят няма значение — всеки заслужава втори шанс.*

- *Оценявате искреността ѝ за това, че е споделила с вас.*

- *Вие също признавате своя грешка.*

- *Съжалявате, че е попаднала в такава ситуация.*

- *Решавате, че е неподходяща за ваша приятелка.*

СЕГА: ДЖЕЙН

След срещата със Саул Аксой вземам метрото и съжалявам, че не мога да си позволя такси. От противната миризма на потни и мръсни тела направо ми се повдига. Никой не ми предлага да седна; не че съм го очаквала, но на Кингс Крос се качва жена с издут корем и значка „Очаквам бебе“ и веднага ѝ отстъпват място. Тя се отпуска в седалката с дълбока въздишка. *Така ще изглеждам след няколко месеца, мисля си.*

Фолгейт Стрийт 1 ми предлага убежище и закрила. Все още отлагам разговора с Едуард за бременността. Ами ако Миа се окаже права и той ме изхвърли? А може би ще реагира различно, щом се отнася до собственото му дете. Надявам се, че връзката ни е по-силна от безценните му правила, че ще свикне с бебешките принадлежности и променения ритъм на живот. Децата на дисциплинирани родители тип А като нас двамата могат спокойно да се научат да спят през

цялата нощ на три месеца, да проходим на годинка и да ползват гърнето на шест месеца. Едва ли е толкова трудно да се изтърпи малко безредие.

Ала съмненията ми надделяват и не смея да му се обадя.

Независимо от спокойствието, което ме обгражда, все още ме преследват кошмари. Изабел се роди мъртва, застинала в тишина. Този път ще бъде различно, слава Богу. Опитвам се да си представя мига на раждането: очакването, първата глътка въздух, ликуващия възглас на проплакването. Какво ли ще изпитам? Триумф? Или някаква смесица от чувства? Понякога мислено се извинявам на Изабел. *Обещавам, че няма да те забравя. Никой няма да те измести от сърцето ми. Ти ще си останеш моето първородно дете, обичаната ми безценна дъщеря. Винаги ще скърбя за теб. Но сега ще обичам и още някого.* Дали сърцето ми ще побере толкова обич, че чувствата към Изабел да не избледнеят?

Опитвам се да се съсредоточа върху предстоящия разговор с Едуард. Искам да му кажа истината, но тъничко гласче вътре в мен ми припомня, че изобщо не познавам този мъж, бащата на детето ми. Знам само, че е забележителен, което ще рече странен и вманиачен. Все още не мога да разбера какво точно се е случило между него и Ема и каква отговорност, морална или друга, би могъл да носи за смъртта ѝ. А може би и Саймън, и Керъл му приписват несъществуваща вина.

Заемам се със задачата, методично както винаги. Купувам три блокчета със самозалепващи се бележки в различни ярки цветове и превръщам една от стените на магерницата в гигантска мисловна карта. От едната страна слагам бележка с надпис НЕЩАСТЕН СЛУЧАЙ, до него САМОУБИЙСТВО, а после УБИТА — САЙМЪН УЕЙКФИЙЛД, УБИТА — ДИОН НЕЛСЪН и УБИТА — НЕИЗВЕСТЕН ИЗВЪРШИТЕЛ. Накрая с неохота добавям: УБИТА — ЕДУАРД МОНКФОРД. Под всяка бележка залепвам още листчета за евентуални доказателства. Там, където липсват, слагам въпросителни.

С радост установявам, че под името на Едуард има само две листчета. И тези на Саймън са доста по-малко от останалите, макар че след разговора със Саул пиша допълнителна бележка. ОТМЪЩЕНИЕ ЗА СЕКС С НАЙ-ДОБРИЯ МУ ПРИЯТЕЛ???

След известно колебание прибавям още едно листче: УБИТА — ИНСПЕКТОР КЛАРК. Полицаят също има мотив. Ема го е измамила и

заради нея е изгубил работата си. Разбира се, изобщо не вярвам да го е извършил, още по-малко би го направил Едуард. Но инспекторът явно е бил увлечен по Ема, затова не искам да изключа нито една възможност предварително.

Докато се вирам в стената, изведнъж ми хрумва, че не стигам доникъде. Както казва инспектор Кларк, едно е да предполагаш, друго — да намериш доказателства. А аз разполагам единствено с предположения. Нищо чудно, че следователят е обявил смъртта за нещастен случай.

Ярките цветове на листчетата наподобяват провокативна арт инсталация върху безупречната каменна стена на Фолгейт Стрийт 1. Отлепям ги с въздишка и ги хвърлям в кофата.

Тя е вече препълнена и затова я изнасям навън. Големите контейнери на Фолгейт Стрийт се намират отстрани на къщата, до съседната сграда, номер три. Изсипвам боклука в обратен ред. Виждам вчерашната опаковка от храна, последния брой на Сънди Таймс, празното шише шампоан от миналата седмица. Най-отгоре остава една рисунка.

Вдигам я. Това е скицата, която Едуард ми направи, преди да замине. Каза, че е хубава, но не пожела да я запази. Като че ли ме е нарисувал два пъти. На основната рисунка съм обърнала глава надясно. Изображението е толкова подробно, че се виждат напрегнатите мускули на шията, както и изпъкналата ключица. Но отгоре или отдолу на този образ се появява друга рисунка, нахвърляна с няколко едри щриха, с изненадващо брутален размах. На нея главата ми е извита на другата страна, със зинала уста, сякаш готова да изръмжи. Двете глави гледат в противоположни посоки, което придава на портрета тревожно чувство на движение.

Коя от двете е пентименто и коя — завършена рисунка? Защо Едуард ми каза, че работата е сполучлива? И какво ли се крие под двойния образ?

— Здравейте!

Подскачам от уплаха. Една жена на около четиридесет с рижа къдрава коса също си хвърля боклука.

— Здравейте! Извинете, не ви видях.

— Вие сте новата наемателка, нали? — сочи тя към Фолгейт Стрийт 1. — Казвам се Маги.

— Джейн Кавендиш, приятно ми е! — подавам ѝ ръка над оградата.

— И аз се стреснах — споделя тя. — За миг си помислих, че ми се привижда предишното момиче. Клетото създание!

— Познавахте ли Ема? — Усещам как по гърба ми пробягват тръпки.

— Говорила съм с нея, нищо повече. Беше прекрасна. И толкова сладка. Веднъж се отби у нас — беше намерила изоставено коте. Тогава си побъбрихме.

— Кога се случи това?

Лицето на Маги се изкривява от болка.

— Само няколко седмици, преди да... сигурно знаете.

Маги Евънс... Сега си спомням. След смъртта на Ема беше заявила пред местния вестник, че съседите ненавиждали Фолгейт Стрийт 1.

— Много ми е мъчно за нея — допълва Маги. — Сподели, че не е на работа, защото се лекува от рак. Когато я открих, се запитах дали не е свързано със заболяването. Възможно е да е посегнала на живота си, ако химиотерапията е била неуспешна. Макар че информацията беше поверителна, реших да известя полицията. Но оттам ми съобщиха, че пълната аутопсия не е установила рак. Ужасно е да умреш по този начин, след като си победил коварната болест.

— Така е — съгласявам се с нея, но си мисля: *Рак ли?* Може би това е поредната лъжа, но защо?

— Знаете ли — добавя тя, — предупредих я да скрие котенцето от собственика. Когато си построил подобно жилище...

След многозначителна пауза жената отново се връща на любимата си тема — къщата. Независимо че е настроена срещу архитекта, очевидно се блазни от мисълта, че живее до сграда с лоша слава.

— Е, ще тръгвам — казва накрая. — Трябва да приготвя чая на децата.

Чудя се как ще се справям с новата си роля на майка, която се лишава от собствен живот, за да прави чай на децата и да бъбри със съседите. Е, има и по-лоши неща, предполагам.

Поглеждам рисунката в ръката си. Сещам се за нещо от часовете по история на изкуството. Двумикият Янус. Богът на измамата.

Дали вторият образ изобщо е моят? Или — хрумва ми изведнъж — на Ема Матюс?

Изчаквам Маги да се прибере и предпазливо претърсвам боклука, докато намеря листчетата. Те са залепнали едно към друго, досущ като хилядолистно тесто с ярки цветове — зелено, червено и жълто. Внасям ги отново вътре. Все още не съм приключила с тях.

ПРЕДИ: ЕМА

Отлагам появата си в службата колкото се може по-дълго. В петък вече решавам, че трябва да сложа край на всичко. Оставям на Мърльо малко храна и сандъче с пясък и излизам.

В офиса колегите ме следят мълчаливо, докато вървя към бюрото си. Единственият човек, който разговаря с мен, е Брайън.

— О, Ема! Оправи ли се? — казва той. — Чудесно. Можеш да дойдеш на месечното съвещание в десет.

По поведението му съдя, че не е узнал новината, но жените се държат различно. Всички са навели глави към мониторите и упорито избягват погледа ми.

Виждам как Аманда решително се отправя към мен. Бързо ставам и тръгвам по посока на тоалетните. Знам, че ме очаква сблъсък с нея, но е по-добре да се уединим някъде, отколкото да ни зяпат останалите. Едва съм прекрачила прага и Аманда отваря с трясък вратата.

— Върви на майната си! — провиква се тя.

— Аманда, почакай!

— Я не ме баламосвай! — продължава да крещи. — Много съжаляваш, нали? Уж сме приятелки, а чукаш мъжа ми. Запазила си в телефона си дори клип как му правиш свирка. И на всичко отгоре си подала жалба срещу *него*. Лъжлива зловна кучка!

Тя размахва ръце току под носа ми, сякаш иска да ме удари.

— Ами Саймън — продължава. — Излъга и него, и мен, и ченгетата...

— Не лъжа за Саул — казвам.

— Знам, че не е светец, но когато му се навират жени като теб...

— Саул ме изнасили.

Това я спира.

— *Какво?*

— Сигурно звучи откачено — добавям настойчиво. — Но ти обещавам, че този път ще ти кажа цялата истина. Аз също имам вина. Саул ме напи толкова, че не можех да се държа на краката си. Не биваше да му позволявам — знаех защо го прави, но не мислех, че ще стигне дотам. Може да ми е сипал нещо в чашата. Предложи да ме изпрати до стаята. И ме насили. Опитах се да го спра, но не искаше и да чуе.

— Лъжеш — пресича ме тя.

— Повярвай ми! Казвала съм много лъжи, признавам. Но се кълна, че това е самата истина.

— Не би го направил. Често кръшка, но не е изнасилвач.

Ала думите ѝ не звучат убедително.

— *Едва ли* е смятал, че ме изнасилва — казвам. — После все разправяше, че било страхотно. А аз бях така объркана, дори се чудех дали наистина е вярно. Тогава ми изпрати видеото. Нямах представа, че е снимал — не бях на себе си. Каза ми, че гледа записа с удоволствие. Беше предупреждение, че може да ме издаде на Саймън. Не знаех какво да правя, паникьосах се.

— Защо не сподели с никого? — пита ме подозрително.

— На кого можех да кажа? Тогава ти сияеше от щастие. Не исках да разбия брака ти. Освен това Саймън дълбоко уважава Саул. Не бях сигурна, че ще ми повярва, още по-малко дали ще понесе онова, което е направил най-близкият му приятел.

— И все пак си запазила снимките. Защо?

— Като доказателство — добавям. — Опитах се да набера смелост и да съобщя на полицията. Или на „Личен състав“. Но колкото повече време минаваше, толкова по-трудно ставаше. Сама се убеждавах, че видеото е доста съмнително. Срамувах се да го покажа и си казвах, че може би за всичко съм си виновна аз. После ченгетата го откриха на телефона. Предположиха пред Саймън, че е Дион Нелсън, и се забърка ужасна каша.

— Господи, Ема! — възкликва недоверчиво. — Как си измисляш само!

— Не лъжа, кълна ти се. — И добавям: — Саул е кучи син, Аманда. Сигурно го знаеш не по-зле от мен. Около него винаги е имало момичета — в офиса, в клубовете... Ако ме подкрепиш, най-

сетне ще си получи заслуженото. Наказанието може и да не е достатъчно, но поне ще си загуби работата.

— Ами ченгетата? — казва тя, почти склонна да ми повярва.

— Те се намесват едва когато има сериозни доказателства за извършено престъпление. Саул няма да влезе в затвора, само ще бъде принуден да напусне компанията. Не мислиш ли, че е честно, след всичко, което ти е сторил?

— Знам поне две момичета от компанията, с които е спал — кима тя. — Мишел от счетоводството и Леона от отдела по маркетинг. Ще ти дам имената.

— Благодаря ти.

— Разказала ли си нещо на Саймън?

Поклащам отрицателно глава.

— Направи го!

При мисълта за Саймън — милият, влюбен, доверчив Саймън — изпитвам странно чувство. Вече не го мразя толкова. Преди го ненавиждах, задето е приятел на Саул и се възхищава на този жалък егоист и кретен. Но сега всичко се промени. Част от мен си спомня колко е приятно да ти простят.

Ненадейно се разплаквам и попивам сълзите си с хартиена кърпичка.

— Не мога да се върна — казвам. — Приключих със Саймън. Когато нещата са стигнали дотук, е невъзможно да ги поправиш.

СЕГА: ДЖЕЙН

— След малко ще усетите хлад — обяснява внимателно сестрата. Най-напред изстиска гел от тубата, после плъзва ултразвуковото устройство по корема ми. Връщам се към първия преглед с ехограф на Изабел. През целия ден кожата ми лепнеше, сякаш криех тайна под дрехите. Помня и навитата на руло разпечатка, на която се виждаха неясните очертания на зародиш, извит като папратова клонка.

Поемам дълбоко въздух, за да се справя с внезапния изблик на чувства.

— Отпуснете се — прошепва сестрата, неправилно изтълкувала реакцията ми. Притиска устройството към корема ми и го движи напред-назад. — Вижте.

Силуетът, който изплува от тъмния екран, ме кара да възкликна.

— Колко деца имате? — усмихнато пита сестрата.

Тъй като се бавя с отговора, сестрата поглежда документите.

— Съжалявам — добавя тихо. — Виждам, че имате мъртво раждане.

Кимам притеснено. Не е нужно да говоря.

— Искате ли да узнаете пола на бебето?

— Да, ако обичате.

— Ще имате момченце.

*Ще имате момченце.* Простичката увереност на изречението, очакването, че този път всичко ще бъде наред, ме преизпълват с вълнение. Избухвам в сълзи, обзета от радост и скръб.

— Ето, вземете — тя ми подава кутията с кърпички и продължава работата си. След малко добавя: — Ще повикам лекаря да погледне.

— Защо? Нещо не е наред ли?

— Бих искала да обсъди резултатите с вас — успокоява ме и изчезва. Не се тревожа особено. Знам, че съм пациентка с висок риск. Проблемите с Изабел започнаха през последната седмица от бременността — едва ли има нещо нередно сега.

Минава цяла вечност, преди доктор Гифърд да влезе.

— Привет, Джейн.

— Здравейте! — посрещам го като стар приятел.

— Джейн, искам да ви обясня защо това изследване се прави в дванадесетата седмица от бременността. Така можем да открием навреме някои от по-честите аномалии на зародиша.

*О, не!* — мисля си. *Не може да бъде...*

— Изследването не дава категорична преценка, но ни ориентира в случаи на повишен риск. Длъжни сме да проверим за проблеми с плацентата или пъпната връв. За щастие, при тях всичко е нормално.

Хващам се за думите му. *Слава Богу! Слава Богу!*

— Измерваме също нухалната транслуценция. Това е дебелината на натрупаното количество течност в тилната област на плода. Установихме, че във вашия случай има леко завишен риск от синдром на Даун. Считаме, че рискът е много висок при вероятност едно на сто и петдесет. При вас говорим за едно на сто. Това означава, че една жена на всеки сто майки с рисков профил ражда бебе със синдрома на Даун. Разбирате ли?



— Да — отвърщам. Разумът ми проумява всичко. Добре съм с числата. По-трудно ми е да се преборя с чувствата. Залива ме порой от емоции, толкова интензивни, че почти се самоизключват. Главата ми е напълно празна, но съм в ступор.

*Всичките ми грижливи планове се разпадат...*

— Има още едно изследване, което дава сигурни резултати. С игла се изтегля малко течност от матката — казва доктор Гифърд. — При него обаче съществува малък риск от спонтанен аборт.

— Колко малък?

— Около едно на сто. — Той се усмихва извинително, сякаш разбира иронията на случая. Рискът от аборт при изследването е същият като вероятността да родя дете със синдром на Даун, ако не го направя.

— Има и ново, неинвазивно изследване, което дава относително точен резултат — добавя той. — Измерват се малки фрагменти от ДНК на бебето в кръвта ви. За съжаление, разходите по изследването не се поемат от Националната служба по здравеопазване.

Хващам се за думите му като спасителен пояс.

— Но може да се направи на частно, така ли?

— Струва около четиристотин лири — кима той.

— Трябва да го направя — изричам бързо. — Все ще намеря пари.

— Веднага ще ви дам направление. Както и няколко брошури по темата. Днес много деца със синдрома на Даун живеят дълго и относително нормално. Но няма никакви гаранции. Всеки родител сам взема решение.

*Решение за или против аборт, това недоизказва той.*

Все още не съм на себе си, когато напускам болницата. Ще родя бебе. Малко момченце. Още една възможност да изпитам майчинството.

Или не.

Дали наистина ще се справя с увредено дете? Защото напълно осъзнавам какво означава синдромът на Даун. Да, днес възможностите им за живот може да са по-добри, но те все още се нуждаят от значителни родителски грижи, помощ и отдаденост, от по-голяма обич

и подкрепя. Срещала съм майки с такива деца на улицата — безкрайно търпеливи и изтощени — и съм се възхищавала на предаността им. И аз ли ще бъда една от тях?

Когато се връщам на Фолгейт Стрийт 1, решавам да не отлагам повече разговора с Едуард. Едно е да избира подходящия момент, за да му съобщя, че ще стане баща, съвсем друго — да скрия подобен проблем от него. Двамата партньори трябва внимателно да обсъдят всичко. Това се подчертава и в брошурите.

Първото, което правя обаче, е да потърся в интернет информация за синдрома на Даун. Направо ми прилошава.

... тризомия 21, известна като синдром на Даун, се свързва с проблеми на щитовидната жлеза, разстройство на съня, стомашно-чревни усложнения, нарушено зрение, сърдечни аномалии, нестабилност на гръбначния стълб или на тазобедрената става, понижен мускулен тонус, проблеми при обучението...

... какви предпазни мерки може да се вземат, за да се намали склонността към бягство? Осигурете надеждно заключване на всички вътрешни врати, сложете знак СТОП на външните врати и оградете двора от всички страни...

... приучването на гърне при деца с понижен мускулен тонус изисква невероятни усилия! След тригодишно ходене по мъките все пак успяхме...

... наложи се да ядем кисело мляко пред огледалото, за да разбере дъщеря ни защо го разсипва — направо чудо! Но координацията ръце-очи си остава сериозно предизвикателство...

После с още по-големи угризения пиша в Гугъл: Даун + аборт.

При диагноза синдром на Даун, поставена преди раждане, деветдесет и два процента от семействата в Обединеното кралство предпочитат аборт. Според Закона

за абортите прекъсването на бременността на плод с този синдром е легално до самия момент на раждане.

... двамата със съпруга ми стигнахме до извода, че е по-добре да понесем болката и разкаянието след предприетия аборт, отколкото дъщеря ни да страда цял живот...

О, Боже! О, Боже! О, Боже!

Ако беше жива, Изабел вече щеше да спи спокойно през цялата нощ. Щеше да сяда, да хваща неща и да ги пъха в устата си. Щеше да пълзи, а може би дори да е проходила. Можеше да стане умна, атлетична и способна, също като майка си. А сега съм изправена пред решението дали да...

Не, не бива да мисля така. Доктор Гифърд ми уреди час в центъра за изследвания още на другата сутрин. „До няколко дни ще ви съобщят резултатите по телефона“, увери ме той. Дано дотогава се отърся от мрачните мисли. Все пак вероятността за благоприятен изход е много голяма. Хиляди бъдещи майки изпитват подобен страх, докато научат, че е бил просто *напразен*.

Обаждам се на Миа и дълго изплаквам мъката си.

ПРЕДИ: ЕМА

Пътувам с влака и се чудя какво ще му кажа. Отвън се нижат поля и електроцентрали. Редуват се предградия и малки селски гари.

Премислям думите си отново и отново, но нищо не се получава. И колкото повече ги повтарям, толкова по-неискрено ми звучат. По-добре да съм откровена с него. Дано да ме изслуша.

Изпращам му есемес едва когато слизам от влака и поръчвам такси. *Дойдох да те видя. Трябва да поговорим.*

Шофьорът не може да повярва, че подобно място съществува. „Там няма нищо, душко, най-близката къща е в Трегъри, на около десетина километра оттук.“ Накрая свиваме по селски път и наскоро калта изникват бунгала и химически тоалетни. Наоколо се виждат само

открити поля и гори, но из долината непрекъснато сноват камиони. Личи си, че тук един ден ще се издигне цял нов град.

Едуард крачи бързо към мен. Лицето му е потъмняло от загриженост.

— Какво има, Ема? Защо си дошла?

— Има нещо, което искам да ти обясня — поемам си дълбоко дъх. — Много е объркано. Трябва да поговорим насаме.

Бунгалата са пълни с техници и проектанти, затова се отправяме към гората. Споделям онова, което казах на Аманда — как един от приятелите на Саймън ме дрогира и ме принуди да правим секс, а после ми изпрати заснетото видео, за да ме сплаши. Как телефонът ми попадна при ченгетата, които обвиниха Дион Нелсън, и как получих официално предупреждение, че губя времето на полицията, но че всъщност не съм виновна за нищо.

Изслушва ме сдържано. После хладнокръвно заявява, че между нас всичко е свършило. Независимо дали му казвам истината или не, съм го лъгала през цялото време. Припомня ми уговорката, че ще останем заедно, докато връзката ни е свършена.

Казва, че връзката ни прилича на сграда. Ако основите не са добре положени, тя се срутва. Разчитал на почтени отношения, а те били изградени върху измама.

Решил — сочи към полята — да построи селището, защото съм му разказала, че Дион Нелсън ме е нападнал в собствения ми дом. Сега и този град ще бъде издигнат върху лъжа. Желанието му било да създаде общност, където хората се грижат един за друг, уважават се и си помагат. Но за целта е необходимо доверие, а сега идеята е опорочена.

Казва ми сбогом без капка емоция.

Знам, че ме обича. Знам, че се нуждае от игрите ни. Те задоволяват някакви дълбоки негови потребности.

— Сгреших — изричам в отчаяние. — Но помисли какво си сторил ти. Нима провинението ти не е по-тежко?

— За какво говориш? — намръщва се той.

— Убил си жена си — казвам. — И сина си. Убил си ги, защото не си искал да направиш компромис за сградата.

Взира се в мен и отрича.

— Говорих с Том Елис — настоявам.

— Той е жалко, завистливо създание — маха досадно с ръка.

— Не виждаш ли — добавям, — че изобщо не ми пука. Не ме интересува какво си направил и колко лош си бил. Ние си принадлежим, Едуард. И двамата го знаем. Научих най-лошите ти тайни, както и ти — моите. Нали това си искал винаги? Да бъдем напълно почтени един към друг?

Усещам, че се раздира от противоречия. Навярно се чуди какво решение да вземе, за да не загуби онова, което имаме.

— Ти напълно си се побъркала, Ема — добавя накрая. — Болни фантазии! Нищо подобно не се е случило. По-добре се връщай в Лондон!

СЕГА: ДЖЕЙН

Имам основателни причини да потърся Керъл Янсън отново.

— Ема, изглежда, е споделила страховете си по отношение на Едуард Монкфорд само с вас и Саймън. Разполагам със сериозно доказателство, че поне веднъж ви е излъгала. Но тъй като единствено вие имате психологическо образование, бихте могли да хвърлите повече светлина върху нейната личност.

Все още не ѝ разкривам другата причина за посещението.

— За каква лъжа става дума? — свива вежди тя.

Разказвам ѝ какво съм научила — за Саул и за оралния секс, който Ема е правила с него, след като се е напила.

— Ако наистина ви е излъгала, че е била изнасилена от Дион Нелсън, нима не си съчинява лъжи и за Едуард?

Не ми отговаря веднага.

— Има случаи, когато хората лъжат психотерапевтите си. Поради отказ да приемат действителността или от чисто неудобство. Но сте напълно права. Ема не каза само една лъжа, а сътвори цял измислен свят — алтернативна реалност.

— Какво значи това?

— Е, тук навлизаме в друга област. Клиничният термин за този патологичен модел е „псевдология фантастика“. Свързана е с ниско самочувствие, търсене на внимание и неутолима жажда да се представиш в по-благоприятна светлина.

— Нима изнасилването е благоприятно?

— Не, но те прави специален. Мъжете настояват, че са кралски особи или бивши командоси. Жените по-скоро се представят като преживели тежка болест или злополука. Само преди няколко години нашумя случаят с една жена, която твърдеше, че е оцеляла при атентатите от 11 септември. Историята ѝ беше толкова убедителна, че започна да ръководи група за подпомагане на оцелелите. Накрая се оказа, че дори не е била в Ню Йорк по това време. — Керъл се замисля за миг. — Странно наистина, Ема веднъж сподели нещо от рода на: *Как ще реагираш, ако ти кажа, че съм си измислила всичко?* Сякаш си играеше с идеята за пълни самопризнания.

— Дали не се е самоубила, когато лъжите ѝ са били разкрити?

— Възможно е. Ако не е успяла да съчини нова версия, която да я представи като жертва — поне в собствените ѝ очи — може да е изпитала тъй нареченото нарцистично саморазрушение. Или другояче казано, може дотолкова да се е срамувала от себе си, че да е предпочела смъртта.

— И в този случай Едуард ще е невинен.

— Може би... — добавя предпазливо.

— Защо „може би“?

— Не мога да поставя на Ема диагноза „патологична лъжкиня“ посмъртно само за да натъквим фактите към удобна за нас теория. Напълно възможно е и да ни е поднесла просто една логически издържана лъжа, после за прикритие да е съчинила и втора, и трета. Същото важи за Едуард Монкфорд. Сега съм по-склонна да мисля, че не той, а Ема е нарцистичната личност, но без съмнение Едуард страда от силна мания за контрол. Какво се случва, когато маниакът на тема контрол се сблъсква с човек, чиито действия са изцяло извън контрол? Комбинацията може да е експлозивна.

— И други хора биха искали да си разчистят сметките с Ема — отбелязвам. — Дион Нелсън едва е избегнал затвора. Саул Аксой си е загубил работата. Инспектор Кларк е бил принуден да се пенсионира по-рано.

— Възможно е — казва Керъл, но като че ли не е напълно убедена. — Струва ми се, че има и друга причина за лъжата на Ема.

— Каква е тя?

— Може да ме е използвала за своеобразен резонатор. Нещо като генерална репетиция, преди да сподели историята с друг слушател.

— Кой? — Досещам се веднага. — Споделила е историята за Едуард единствено със Саймън.

— Но защо ще го прави, ако наистина е искала да бъде с архитекта?

— Защото Едуард я е отхвърлил. — Усещам прилив на задоволство — не само съм разгадала какво се крие зад странните обвинения на Ема към Едуард, но и по някакъв начин вървя по петите ѝ и я настигам, следвайки плътно криволиците в поведението ѝ. — Няма друг смислен отговор. Саймън е бил всичко, което ѝ е останало. Затова му е казала, че е скъсала с Едуард, а всъщност е било обратното. Мога ли да използвам тоалетната ви?

Керъл ме поглежда учудено, но ме упътва.

— Има и още една причина, поради която съм тук — казвам, когато се връщам. — Най-важната. Бременна съм. От Едуард.

Признанието я сварва неподготвена.

— И съществува вероятност — много малка, разбира се — детето да се роди със синдрома на Даун. Очаквам резултатите от едно изследване.

Съвзема се бързо.

— И как се чувстваш, Джейн?

— Объркана — признавам. — От една страна, щастлива, че съм бременна, а от друга — ужасена. Освен това не съм сигурна кога и какво да кажа на Едуард.

— Добре, нека започнем едно по едно. Само щастие ли ти носи бременността? Или е задълбочила мъката ти по Изабел?

— И двете. Имам чувството, че с появата на друго дете всичко ще стане някак... окончателно. Сякаш по някакъв начин ще я оставя зад гърба си.

— Безпокоиш се, че новороденото ще заеме нейното място в мислите ти — добавя благо тя. — И тъй като мислите ти са единственото място, на което Изабел продължава да живее, ти се струва така, сякаш отново я убиваш.

— Точно така — поглеждам я. Керъл Янсън наистина е добър психолог.

— При последната ни среща разговаряхме за принудата към повторение. Някои хора не могат да се освободят от миналото, като отиграват една и съща психодрама отново и отново. Но все пак

съществува възможност да се измъкнем от тази спирала и да продължим напред — усмихва се Керъл. — Обикновено казваме, че започваме на чисто. Но чиста е само новата страница. По другите има остатъци от стария живот. Може би това е твоят шанс за съвсем ново начало, Джейн.

— Боя се, че няма да обичам толкова това дете — признавам.

— Разбирам те. Обикновено мъртвите изглеждат свършени — непостижим идеал. Трудно е да се отърсим от тази представа, но не и невъзможно.

Премислям думите ѝ. Важат не само за мен, а и за Едуард. Елизабет е неговата Изабел — свършената, изгубена предшественица, от която не може да се освободи.

Разговарям още дълго с Керъл — за бременността и синдрома на Даун, за ужасното и мъчително решение за аборта. В края на срещата вече съм наясно със себе си.

При положителен резултат — ще направя аборт. Решението не е никак лесно и ще нося вината за него цял живот, но вече е взето.

Ако се случи така, няма да спомена нищо на Едуард. Дори няма да знае, че съм била бременна. За някои хора това може и да е постъпка на страхливец, но аз просто не виждам смисъл да му казвам, че е имало бебе, когато вече няма.

Ако резултатът е отрицателен и всичко с бебето е наред, което е много по-вероятно по думите на доктор Гифърд и Керъл, веднага ще отида в Корнуол, за да съобщя лично на Едуард, че ще става баща.

Тъкмо се сбогувам с Керъл, когато мобилният ми телефон звъни.

— Търся Джейн Кавендиш?

— Да, моля.

— Обажда се Керън Пауърс от Центъра за ембрионални изследвания.

Опитвам се да отговоря, но главата ми се върти.

— Разполагам с резултатите от неинвазивния тест на ДНК добавя тя. — Удобно ли е да ги обсъдим?

Развълнувана, сядам отново.

— Да, разбира се. Продължете!

— Може ли да посочите началото на адреса си.

Нетърпеливо споделям поверителните данни. Керъл вече е разбрала с кого говоря и също сяда.



— Много се радвам, че мога да ви съобщя... — започва Керън Пауърс и сърцето ми сякаш ще изхвъркне. *Добри новини! Най-сетне добри новини!*

Разплаквам се и тя повтаря всичко отначало. Резултатите са отрицателни. Макар амниоцентезата да се счита за диагностична гаранция, при неинвазивния тест на ДНК сигурността е над 99 процента. Няма причини да се съмнявам, че ще родя здраво дете. Всичко е наред. Сега просто трябва да съобщя новината на Едуард.

ПРЕДИ: ЕМА

След раздялата изпадам в пълно вцепенение. Сякаш е починал близък човек. Не само защото загубих Едуард, а и заради хладното бездушие, с което сложи край. Миналата седмица бях съвършената жена, тази всичко свърши. Обожанието за миг прерасна в презрение. Част от мен си мисли, че той просто отказва да признае колко много ме обича. Че всеки миг ще се обади, за да каже, че е направил непростима грешка. Но после си спомням, че Едуард не е Саймън. Гледам чистите, безупречни стени на Фолгейт Стрийт 1 и виждам силната му воля и безумна упоритост, отразени във всеки сантиметър.

Спирам да ям. Така се чувствам по-добре — гладът ми е стар приятел, а леката замаяност притъпява загубата.

Стискам здраво Мърльо, който ми служи за кърпичка и плюшено мече. Дори и за утеха. Смутен от толкова ласки, той се отскубва и изчезва нагоре по стълбите. Зажадняла за топлата му мека козина, го намирам по-късно в леглото.

Когато изчезва, полудявам от тревога. Виждам, че вратата към килера е откrehната. Крие се от мен в тъмното, сгушен върху кутия с лак.

Тази вечер, докато съм под душа, осветлението внезапно угасва и потича студена вода. Трае няколко секунди, но е достатъчно дълго, за да изпищя от уплаха. Хрумва ми, че Мърльо по някакъв начин е дръпнал някой от кабелите в килера.

После решавам, че това е дело на къщата. Фолгейт Стрийт 1 ми обръща гръб подобно на Едуард, като че ли издава гнева на господаря си.

В този миг топлата вода идва. Вероятно малка повреда. Нищо сериозно.

Опирам се на гладката стена на банята, по бузите ми се търкалят сълзи и изтичат в канала заедно с водата.

СЕГА: ДЖЕЙН

Връщам се от срещата с Керъл щастлива и пълна с енергия. Най-страшното мина. Не ме очаква лесно бъдеще, но поне съм наясно със себе си.

Влизам вкъщи и се заковавам от изненада. До стълбите виждам кожената чанта от „Суейн Адени“.

— Едуард? — подвиквам колебливо.

Той е в магерницата и не откъсва поглед от мисловната ми карта — пъстрата смесица от бележки върху стената. По средата съм сложила рисунката, двойния портрет на мен и Ема, който спасих от унищожение.

Обръща глава, вперил леден поглед в мен.

— Нека ти обясня — добавям припряно. — Трябваше да проумея нещата.

— *Убита* — Едуард Монкфорд — казва меко. — Утешавам се, че съм само един от заподозрените, Джейн.

— Знам, че не си го извършил ти. Бях при психотерапевтката на Ема. Тя я е излъгала. Мисля, че знам причината. Разбрах и защо е посегнала на живота си... Последен драматичен жест за отмъщение. Искала е да страдаш заради това, че си скъсал с нея. И предполагам, че е успяла... след всичко, което си преживял.

— Обичах Ема. — Думите, изречени с категорична твърдост, избухват във въздуха. — Но тя ме излъга. Мислех, че мога да намеря любов без лъжи. С теб, например. Помниш ли заявлението, което попълни? Как говореше за почтеност, честност и доверие? Повярвах, че връзката ни е възможна, че този път ще бъде по-добре. Но никога не съм те обичал така, както обичах нея.

Гледам го изумена.

— Защо си тук? — успявам да кажа. Знам, че подобен въпрос е несъстоятелен, но ми трябва време, за да осмисля всичко.

— Дойдох в Лондон, за да се срещна с адвокатите си. Първите наематели на Ню Остел вече се нанесоха, но се оказаха доста твърдоглави. Смятат, че ако се съюзят, ще ме принудят да променя

правилата. Ще ги изгоня със заповед. Всички до един. — После свива рамене. — Донесох нещо за вечеря.

На кухненския плот са наредени пет-шест хартиени торби от старите квартални бакалии, които Едуард предпочита.

— Радвам се, че си тук — добавям спокойно. — Трябва да поговорим.

— Разбира се — погледът му отново се насочва към мисловната карта.

— Едуард, бременна съм — казвам уверено на мъжа, току-що заявил, че не ме обича. Не съм си представяла разговора така, дори в най-тежкия си кошмар. — Имаш право да го знаеш.

— Да — обажда се най-накрая. — Откога го криеш от мен?

Искушавам се да излъжа, но решавам да играя с открити карти.

— Бременна съм от около три месеца.

— Ще го оставиш ли?

— Лекарите се опасяваха от синдрома на Даун. — При тези думи Едуард ужасено закрива лице. — Слава Богу, резултатите са отрицателни. Да, ще го оставя. Ще задържа *момченцето*. Знам, че не го желаеш, но така съм решила.

Той притваря очи, сякаш го пронизва болка.

— От това, което каза, предполагам, че не желаеш да поемеш отговорност за него — продължавам. — Няма проблем. Не искам нищо от теб, Едуард. Ако знаех, че още обичаш Ема...

— Не разбираш — прекъсва ме той. — Беше като болест. Мразех се всеки миг, когато бях с нея.

Не знам какво да отговоря.

— Психотерапевтката, с която се видях днес... разказваше как понякога не можем да се освободим от миналото и отново отиграваме предишните си преживявания. Мисля, че все още си потънал в историята на Ема. Не мога да ти помогна да се измъкнеш оттам. И не искам да потънем заедно.

Той вдига поглед към съвършените, стерилни пространства, които е сътворил. Изглежда черпи сили от тях. После се изправя.

— Сбогом, Джейн!

Взема кожената чанта и напуска къщата.

## 12.

*Кой е най-сериозният проблем в една връзка?*

- *Скуката*
- *Усещането, че може да е по-добре*
- *Отчуждението*
- *Партньорът ви става зависим от вас*
- *Измамата*

ПРЕДИ: ЕМА

Понякога ми се струва, че мога да се смая, докато изчезна напълно. Друг път се чувствам чиста и свършена като дух. Единствените реални неща, които усещам, са глад, главоболие и замаяност.

Това, че се справям добре с неяденето, доказва, че все още имам сила. Понякога не съм чак толкова добра и поглъщам цял самун хляб или кофичка салата колсло, но после пъхам пръсти в гърлото си и повръщам. Започвам отначало. Без никакви калории.

Не мога да спя. Така се случи и последния път, когато хранителното ми разстройство се влоши. Но сега е много по-зле. Будя се рязко през нощта, убедена, че осветлението светва и угасва или че някой е влязъл в къщата. След това е невъзможно да заспя отново.

Отивам при Керъл и ѝ разказвам, че Едуард е контролиращ его маниак, който ме заплашва. Поведението му е грубо и обсебващо, затова съм го напуснала. Но въпреки че се старая да повярвам на измислената история, копнея по него с всяка частица от тялото си.

Когато се връщам от Керъл, забелязвам в градината нещо, което прилича на парцал или захвърлена играчка. Бързо се досещам какво е и хуквам навън по чакълената пътека.

Мърльо. Стъпил е на предните лапички, но задната му половина е легнала, извита настрани. Мъртъв е. Лявата му страна е премазана, пихтия от окървавена козина. Изглежда, се е довякъл дотук, далеч от къщата, преди да се предаде. Оглеждам се. Нищо не подсказва как е загинал. Блъснала го е кола? Някой го е стъпкал и после го е хвърлил през оградата? А може би са го пребили с тухла?

— *Клета душичка!* — изричам на глас и клякам, за да го погаля там, където още е цял. Сълзите ми капят върху кадифената козина на застиналото телце. *Клета, клета душичка!* Говоря на него, но всъщност оплаквам себе си.

Внезапно ми хрумва, че това е предупреждение. *Ти си следващата!* Онзи, който го е сторил, иска да ме сплаши и да ме убие. А сега съм сама и не знам как да го спра.

Остава ми единствено Саймън. Все още мога да се обърна към него. Нямам си никой друг.

СЕГА: ДЖЕЙН

Ето че пак започвам отначало. С издут корем и без мъж. Миа не подхвърля: *Казах ти.* Но знам, че си го мисли.

Има още нещо, за което трябва да се погрижа. Едуард може и да не се интересува от разкритията ми за Ема, но Саймън заслужава да ги чуе. Каня и Миа на срещата, за да не би той да приеме зле новината.

Той пристига точно навреме, с бутилка вино и дебела синя папка.

— Не съм бил тук, откакто се случи — казва, като оглежда къщата с неодобрение. — Никога не ми е харесвало. Съгласих се с Ема, защото виждах желанието ѝ да живее тук. Дори техническите джаджи не се оказаха толкова уникални, колкото изглеждаха. И все се разваляха.

— Нима? — възкликвам. — Не съм имала никакви проблеми.

— Донесох ти нещо — слага папката върху плота. — Копие от проучването ми за Едуард Монкфорд.

— Благодаря, но не ми е нужно сега.

— Мислех, че искаш да знаеш как е починала Ема — намръщва се той.

— Саймън... — Давам знак на Миа, която тактично отнася бутилката, за да я отвори. — Ема е излъгала за Едуард. Не знам защо, както не съм сигурна за точните обстоятелства около смъртта ѝ. Но без

съмнение, не ти е казала истината. — Тактично замълчавам. — Хванали са я и в друга, по-голяма лъжа. На видеото, което полицаите са открили на нейния телефон, не е крадецът, а Саул Аксой.

— Знам — отвърща ядосано. — Това няма нищо общо.

Странно как е научил.

— О, Аманда ти е казала.

— Не, Ема ми каза — поклаща глава. — Разказа ми всичко, след като скъса с Едуард.

— Каза ли ти как се е случило?

— Да. Саул я дрогирал и изнасилил. — Вижда изражението ми. — Какво? Играеш си на детектив, а не го знаеш?

— Говорих със Саул — изричам бавно. — Заяви, че Ема е започнала всичко.

Саймън изсумтява презрително.

— Напълно в негов стил. Харесвах го, но още преди Ема да ми разкаже какво е направил, знаех, че има и друго лице. След като се разделихме с нея, често се почерпвахме заедно. Беше казал на Аманда, че се нуждае от компания, но всъщност беше само повод да си търси мацки. Винаги използваше един и същ трик. „Напий ги така, че едва да се държат на краката си — казваше. — И без това ти трябва легнали.“

Навярно изглеждам шокирана, защото допълва:

— Шегата си я бива, нали? Дори тогава се чудех как някои мацки се напиват толкова само от една-две чаши. Купуваше им шампанско. Така изглеждаше щедър в очите им, но бях прочел, че мехурчетата прикриват вкуса на дрогата.

Поглеждам го изумено. Спомням си, че Саул Аксой настоя да ме почерпи с шампанско. Държа се досадно, но едва ли бих се усъмнила в думите му.

Реших, че сме изяснили случая, но нещо ми се изплъзваше. Ако Саул е изнасилил Ема, значи не си е фантазирала. Може да е лъгала, и то неведнъж, но тази история не е измислена. Просто е сменила имената на героите — остава да отгатна защо.

Сякаш прочел мислите ми, Саймън казва:

— Ема се опитваше да ме предпази. Смятала е, че няма да понеса онова, което най-добрият ми приятел ѝ е сторил. Но още преди кражбата нещо не беше наред. Сърдеше ми се без причина и ме избягваше всеки път, когато се държах мило с нея. Отново имаше

проблеми с храненето. Всъщност те така и не отзвучаха, макар че избягваше да говори за тях.

— Значи си говорил с нея тук?

— Нали ти казах — кима той. — Беше разбрала колко глупаво е постъпила и искаше да оправи нещата. Тогава се чувстваше много зле. Страдаше за котенцето, което прибрала от улицата. Някой го беше убил.

— Имала е котенце? — не вярвам на ушите си. — Тук? На Фолгейт Стрийт 1? — Маги Евънс ми беше споменала, но не знаех, че Ема го е задържала.

— Точно така. Защо?

*Защото е против правилата, мисля си. Никакви домашни любимци. И никакви деца, за да бъдем точни.*

Саймън отваря папката и изважда документ отвътре.

— Дал ѝ го е някакъв адвокат. Според тази скица Монкфорд е погребал жена си и сина си тук, точно под къщата. Погледни! — Виждам „X“ и бележка, написана на ръка: *Последно убежище на мисис Елизабет Джорджина Монкфорд и Максимилиан Монкфорд.* — Кой ненормалник би го направил?

— Добре си се отървала, Джей — обажда се Миа, която току-що се е върнала. Очевидно е дочула разговора. Саймън любопитно ме стрелва с поглед, но предпочитам да замълча.

— Ема твърдеше, че това е суеверен ритуал — продължава той. — Все едно жертвоприношение. Тогава не се замислих върху думите ѝ, но след като загина, потърсих информация и за други негови сгради. Оказа се, че е права. Преди компанията да завърши даден строеж, някой умира при съмнителни обстоятелства.

Слага изрезки от вестници на масата, за да ги погледна. Към всяка е прикрепена карта, от която личи, че местоположението на сградата съвпада с това на смъртния случай. Млада шотландка е убита от безотговорен шофьор близо до къщата в Инвърнес, построена от Едуард Монкфорд. В Менорка са отвлели дете, недалеч от ваканционната къща по негов проект. В Брюж жена се е хвърлила от железопътен мост, само на няколко метра от известния му параклис. При монтажа на Кошера открили помощник електротехника мъртъв в шахтата на стълбището.

— Липсва пряко доказателство, че той е отговорен за смъртните случаи — добавям спокойно. — Всяка година изчезват хиляди хора и стават безброй фатални злополуки. Това, че някои от нещастията са се случили в близост до неговите сгради, не означава нищо. Търсиш умисъл и връзка там, където ги няма.

— А може би има връзка, но ти не желаеш да я видиш — лицето на Саймън гневно потъмнява.

— Саймън, така доказваш единствено, че много си обичал Ема. Факт, достоен за уважение. Но те прави пристрастен...

— Два пъти ми отнеха Ема — прекъсва ме той. — Първия път, когато Едуард Монкфорд насила разруши връзката ни точно когато тя беше най-уязвима. И после, когато я убиха. Сигурен съм, че по този начин искаха да ме лишат от нея. Търся справедливост за Ема. И няма да спра, докато не я получа.

Скоро след това си тръгва, а Миа доизпива виното му.

— Изглежда приятен — отбелязва тя.

— Не ти ли се струва вманиачен?

— Безспорно я е обичал. Не иска да заличи спомена за нея, преди да разбере какво ѝ се е случило. Доста героично, нали?

И всички тези мъже са обичали Ема, мисля си. Привличала ги е като магнит, независимо от проблемите си. Дали някой ще изпитва същото чувство към мен?

— Не че любовта ѝ е донесла нещо в крайна сметка — добавя Миа. — Но мен ако питаш, по-добре остани с него, отколкото с твоя смахнат архитект.

— Аз... със Саймън? — изсумтявам. — Абсурд!

— Защо не? Мъжът е сериозен и лоялен. На него може да се разчита. Не го зачерквай прибързано.

Не казвам нищо. Чувствата ми към Едуард са още толкова объркани, че едва ли бих могла да ги изложа набързо пред Миа. Студеният му гняв ме кара да се срамувам от себе си, задето търся истината за смъртта на Ема зад гърба му. Но дали ако можеше да се освободи от нея, няма да погледне на ситуацията с мен някак по-ясно?

Поклащам глава, сякаш за да се отърся от подобни мисли. *Не бива да храня напразни надежди.*



— Е, тогава довиждане, Ем.

— Довиждане, Сай.

Макар че се сбогува, Саймън се бави на вратата на Фолгейт Стрийт 1.

— Приятно ми беше, че си поговорихме — добавя той.

— И на мен — отвърщам. Това е самата истина. Има прекалено много неща, които никога не му разкрих, прекалено много неща, които държах заключени в себе си. Може би ако разговаряхме повече, докато бяхме заедно, нямаше да се разделим. Преди част от мен винаги е искала да отблъсне Саймън и да го тласне надалеч, вече не изпитвам подобно желание. Сега съм просто признателна, че има някой, който не ме съди.

— Мога да остана при теб — предлага кротко. — Ако така ще се почувстваш по-сигурна. Появи ли се онзи кучи син Дион или друг мръсник, ще се погрижа за него.

— Не се и съмнявам — казвам. — Но не се тревожи. Къщата е истинска крепост. А и нека да не избързваме...

— Добре — съгласява се той. Накланя се към мен и ме целува по бузата, малко официално. После ме прегръща. Прегръдката е сърдечна.

Когато си отива, къщата отново притихва. Обещах му да хапна нещо. Слагам вода да си сваря яйце и махвам с ръка над печката.

Нищо не се случва.

Опитвам още веднъж. Пак същото. Надниквам под плота, за да видя да не би да се е изключил сензорът за движение. Всичко е наред.

Саймън ще знае как да го поправи. Пресягам се за телефона да го повикам, но бързо се отказвам. Докога ще бъда крехка жена, която разчита на мъжете да разрешават проблемите ѝ. Нали точно това ме докара дотук.

В хладилника има няколко ябълки. Вземам една от тях вместо яйцето. Тъкмо я захапвам, когато усещам миризма на газ. Въпреки че котлонът не се запалва, очевидно подава газ и изхвърля взривоопасни пари в къщата. Мъча се да изключи печката, като размахвам панически ръце над кухненския плот. Изведнъж нещо *щраква* и във въздуха лумва огнено кълбо в синьо и жълто, което близва ръката ми. Изпускам ябълката. След шока не усещам болка, но знам какво ме очаква. Бързо

слагам ръка под студения кран. И той не работи. Тичам нагоре към банята. Там, слава Богу, водата потича и охлажда изгорената ми кожа. Оставам така за няколко минути, после оглеждам пораженията. Кожата е силно зачервена, но не се е изприщила.

Не, не си фантазирам. Не може да бъде. Като че ли къщата не иска Саймън да идва тук и така ме наказва.

*Къщата е истинска крепост* — така успокоих Саймън. Ами ако самата къща реши да не ме пази повече? Дали наистина съм в безопасност?

Внезапно ме обзема страх.

Пъхвам се в килера и затварям вратата зад себе си. Бих могла да се барикадирам при нужда — ще залостя отвътре с четки и метли. Никой няма да разбере, че съм там. Мястото е тясно и наблъскано с кутии и принадлежности, но по-сигурно убежище не мога да намеря.

## 13.

*В добре уреденото общество трябва да има последствия за онези, които нарушават правилата.*

- *Подкрепям*
- *Не подкрепям*

СЕГА: ДЖЕЙН

Още не съм се разсънила, когато го усещам. Плахо и колебливо, като почукване по вратата; все едно нещо трепка в корема ми. Чувството ми е познато от Изабел. Първото пърхане... като криле на пеперуда. Красиво.

Лежа и се наслаждавам на магията на първите движения. След няколко леки удара усещам нещо, което прилича на премятане през глава. Изпълва ме майчина гордост и изумление. Как може да ми хрумне идеята за аборта? Сега ми изглежда толкова нелепа и безплодна. Усмивам се през сълзи на шегата.

Вече съм напълно будна, сядам в леглото и оглеждам промененото си тяло. Все още не чувам подмятания зад гърба си — според една диаграма сега плодът е не по-голям от круша — но ми личи, когато съм гола. Гърдите ми са наедрили, а коремът — приятно закръглен.

Тръгвам към банята и с усмивка забелязвам, че съм започнала да се клатушкам. Изглежда, мускулите са съхранили паметта за майчинството, което ме обгръща с топлината на старо, удобно палто. Нещо не е наред с душа — топлата вода изведнъж става студена, ала ми действа освежително. Чудя се дали къщата не може да ме разпознае, защото нося и друг живот в себе си. Едва ли технологията е толкова свършена, но кой знае.

Докато се бърша, внезапно ми се повдига. Сядам на тоалетната и дишам дълбоко, но отново усещам пристъп, този път по-силен. Нямам време за друго, освен да се наведе и да насоча уста към душа. По стъклените стени остават пръски вода. Клякам, за да ги изтрия, след това се заемам с пода на кабината. Докато почиствам процепа в основата на стената, виждам как нещо проблясва на светлината. Не мога да стигна с пръсти дотам, затова внимателно го изваждам с клечка за уши.

Може би е някакъв боклук или метално топче. После забелязвам, че в него е пробита малка дупчица. Оказва се миниатюрна перла с необичаен бледожълт цвят. Сигурно съм я изгубила.

Проверявам в спалнята. Колието си е в кутийката. Падналата перла прилича на останалите, но огърлицата е непокътната.

Не разбирам как е възможно перлата да се откъсне, а колието да е цяло. Необяснимо е — като някакъв логически пъзел, загадка.

Срещу сградата на „Стил Хоуп“ има бижутерски магазин. Още утре ще ги попитам за перлата.

ПРЕДИ: ЕМА

Изпращам имейл до „Монкфорд и Сие“, за да се оплача от проблемите в къщата. Мълчание. Свързвам се с агента Марк, но той ми обяснява, че техническите въпроси се обсъждат направо с фирмата. В края на разговора му крещя по телефона, но това само влошава нещата. Пиша дори есемес на Едуард, но и той остава без отговор.

Убедена съм, че има промяна и в начина на осветление. Когато се нанесохме, Марк ни каза, че къщата автоматично добавя светлина срещу зимната депресия. Не може ли да стане обратното? Не само изгубих съня си, но и се будя изтощена — със сухота и сърбеж в очите.

Саймън ми се обажда и пак предлага да намине. Колко е лесно да кажа „да“. Обещавам, че ще си помисля. В гласа му се долавя въодушевление, макар че умело го прикрива. Милият Саймън — той ми е истинска опора. Пристан в бурята.

И тогава Едуард Монкфорд ми изпраща съобщение.

СЕГА: ДЖЕЙН

— Изключително качество — произнася се бижутерът. Върти перлата между пръстите си и я наблюдава под лупа. — Ако предположението ми се окаже вярно, това е голяма рядкост.

— Може ли да е оттук? — подавам му кутийката с колието.

Той я поема и кима одобрително към японските йероглифи.

— „Кокичи Микимото“. Не се срещат често. — Повдига колието към светлината и го съпоставя с падналата перла. — Да, напълно съвпадат. Познах, че са перли кеши.

— Какво означава това?

— Соленоводните кеши са най-редките от всички, особено когато са почти кръгли като тези. Получават се от миди, които имат повече от една перла — все едно близнаци. Поради липса на ядро, придобиват този необичаен блясък. Срещат се изключително рядко, както ви казах. Моето предположение е, че в някакъв момент колието се е скъсало и перлите са се пръснали. Собственикът ги е дал да ги нанижат отново, но вероятно е изпуснал една от тях.

— Разбирам. — Обяснението на бижутера звучи правдоподобно. Но трудно мога да проумея мисълта, че Едуард ми е дал колие, което преди е подарил на друга.

Когато напускам магазина, се обаждам по телефона.

— Саймън, да знаеш случайно дали Едуард Монкфорд е дал на Ема колие? И ако е така, дали е било скъсано?

ПРЕДИ: ЕМА

*Трябва да те видя. Едуард.*

*Премислям внимателно отговора.*

*Още ли ми се сърдиш, татенце?*

*Реакцията е светкавична:*

*Не повече, отколкото заслужаваш.*

*Добре. Това означава ли, че пак ме искаш?*

*Довечера ще видим.*

*Тогава ще се държа прилично.*

*Докато пиша тези думи, краката ми омекват.*

*7 вечерта. Сложи си перлите. Друго не е нужно.*

*Разбира се.*

Цели два часа — да се приготвя и да го изчакам търпеливо. Събличам се и се залавям за работа.

— Не разбираш ли? — казва припряно Саймън. — Това доказва, че е бил там, когато Ема е починала.

Срещаме се в кафенето, близо до „Стил Хоуп“, в което Едуард за пръв път ми направи предложение. *Двама души се срещат без други планове, освен настоящия момент.* Каква чудовищна лъжа! Може да е бил искрен тогава — искал е да запази само онези части от връзката с Ема, които му харесват. Но според Керъл една и съща история не може да има различен край.

Саймън усилено ми обяснява нещо.

— Не те чух, извинявай. Какво каза?

— Тя знаеше, че мразя колието. Носеше го единствено заради Едуард. Тогава трябваше да се видим. Почти се бяхме уговорили. Но Ема отложи срещата. Извини се, че е неразположена. Вероятно е очаквала Монкфорд.

— Наивно е да правиш подобни заключения. Изгубената перла не доказва нищо.

— Помисли само — продължава той, вече по-търпеливо. — Как се е озовало колието в ръцете на Монкфорд, за да ти го даде по-късно? Трябва да е бил там, когато се е скъсало. Знаел е, че ако остави перлите, пръснати по пода, смъртта ще изглежда насилствена, а не самоубийство или нещастен случай. Затова преди да си тръгне, старателно ги е прибрал. Всички, с изключение на една — тази, която си намерила.

— Но Ема не е починала в банята — възразявам. — Намерили са я в основата на стълбите.

— Банята е много близо до стълбището. Лесно може да я довлече дотам и после да я бутне надолу.

Макар и да намирам конспиративните твърдения на Саймън за пресилени, съзнавам, че перлата би могла да е сериозна улика.

— Добре. Ще се свържа с Джеймс Кларк — в сряда обикновено идва до града. Ако искаш, ела и ти. Сам ще чуеш как ще обори теориите ти.

— Джейн... би ли ме приела на Фолгейт Стрийт 1 за няколко дни? — Сигурно изумлението ми е пълно, защото добавя: — Предложих на Ема да остана с нея. Тя не пожела и не исках да се

натрапвам. И досега съжалявам, че не бях по-настойчив. Ако тогава бях там... — Той не довършва изречението.

— Благодаря ти, Саймън. Но още не сме сигурни, че Ема е била убита.

— И най-малката улика води към Монкфорд и никой друг. Виждам, че упорито отказваш да приемеш фактите. По лични съображения. И двамата знаем какви са.

Погледът му се плъзва по издутия ми корем. Лицето ми пламва.

— А *ти* имаш емоционални причини да го изкараш виновен — не му оставам длъжна. — Държа да отбележа, че с Едуард имахме кратка връзка, нищо повече. Вече не сме заедно.

— Така ти се струва — добавя с малко тъжна усмивка. — Нарушила си най-важното правило. Не забравяй какво се е случило с котето.

ПРЕДИ: ЕМА

Разкрасявам се дълго — маски, търкане, епилация. Накрая си слагам перленото колие, което обвива плътно шията ми като ръка на любовник. Сърцето ми ликува. Тръпна в очакване.

Остава още един час. Наливам си голяма чаша вино и почти я изпивам. После, без да махам колието, се отправям към банята.

Долавям шум отдолу. Сякаш някой ходи. Скръц-скръц. Заковавам се на място.

— Ехо! Кой е там?

Няма отговор. Грабвам хавлията и отивам до стълбите.

— Едуард?

Тишината се проточва, напрегната и многозначителна. Косъмчетата на тила ми щръкват.

— Ехо?! — подвиквам отново.

Слизам на пръсти до средата на стълбите. Оттам мога да огледам всички ъгли на къщата. Не виждам никого.

Освен ако е точно зад мен, скрит зад каменните стъпала. Обръщам се и се качвам полека, като се вирам през пролуките.

Никой.

Тогава чувам нещо подобно на ръмжене. Този път като чели идва отгоре. Когато вдигам глава, се разнася пронизителен звук. Едва го

понасям. Засилва се — още и още. Сякаш пици комар. Запушвам си ушите, но звукът нахлува в главата ми.

Гръмва електрическа крушка и по пода се посипват парченца стъкло. Шумът спира. Вероятно техническа повреда. Лаптопът ми се рестартира в дневната. Осветлението бавно гасне, после отново се включва. На екрана на компютъра се появява началната страница на Иконом. Като че ли цялата къща се рестартира.

Но каквото и да беше, вече всичко е наред. И няма никого. С олекнало сърце, се отправям нагоре към банята.

СЕГА: ДЖЕЙН

— Изумително — казва Джеймс Кларк, като оглежда внимателно колието. — Наистина изумително.

— Не можем да решим загадката — обяснявам. Саймън ме стрелва с поглед и добавям: — Двамата не сме единомисленици. Според Саймън това е доказателство, че Едуард я е убил. Но аз не виждам какво променят перлите.

— Ще ви кажа какво променят — замислено казва пенсионираният полицаи. — Подозренията срещу Дион Нелсън. Едва ли би оставил перлено колие, дори и скъсано. Щеше да го открадне. Тогава мистър Монкфорд нямаше да го занесе на поправка, за да ви го подари. Това е скромното ми мнение, макар и вече ненужно.

— При последната ни среща — допълва Саймън — заявихте, че Монкфорд има алиби.

— Да, в известен смисъл. Честно казано, тогава не бяхте на себе си. Току-що беше приключило шестмесечното ни полицейско разследване и не можехме да допуснем съкрушеният бивш приятел на жертвата да оспори присъдата. Може би съм искал да бъда по-убедителен. Мистър Монкфорд ни каза, че е бил на обект в Корнуол, когато Ема е починала. Видели са го в хотела сутринта и отново привечер. Нямаше как да докажем, че междувременно се е върнал в Лондон, затова приехме твърдението му за истина.

— От думите ви излиза, че може и да го е направил — поглежда го втрещено Саймън.

— Всеки би могъл да го стори — добавя спокойно Кларк. — Полицията не работи така. Винаги търсим доказателства за извършителя.



— Монкфорд е ненормален — казва задъхано Саймън. — Боже мой, вижте само сградите му. Той е побъркан перфекционист. Ако нещо не му хареса, разваля го и започва отново. Казал е на Ема: *Ще останем заедно само докато връзката ни е свършена*. Що за безумец дрънка подобни глупости!

Кларк търпеливо обяснява на Саймън, че любителската психология и полицейската работа са две различни неща. Но аз почти не го слушам.

Едуард ми беше казал същото. *Стремя се към съвършенство... Някои от най-перфектните ми отношения са траели не повече от седмица, други — няколко години. Цениш партньора си повече, когато знаеш, че няма да е задълго.*

Усещам как бебето ме рита точно над пъпа. Потръпвам. *В опасност ли сме?*

— Джейн?

Двамата ме гледат недоумяващо. Разбирам, че ме питат нещо.

— Моля?

Джеймс Кларк ми подава колието.

— Би ли го сложила за малко?

Трудно се справям сама и Саймън скача да ми помогне. Вдигам косата си на тила, за да го улесня. Докосва ме доста несръчно и — за моя изненада — усещам, че се притеснява, може би защото го привличам.

Когато колието е закопчано, Кларк го оглежда внимателно.

— Може ли? — пита любезно. Кимвам и той се опитва да пхне пръст между перлите и шията ми. Няма никакво място.

— Хмм — учудва се и сядва отново. — Не бих желал да наливам масло в огъня, но се сещам за нещо важно.

— Какво? — наостря уши Саймън.

— Когато намерили Ема, полицаят забелязал на шията ѝ белег. Трябвало да го изследват, но белегът избледнял до пристигането на съдебния лекар. Имаше само леки драскотини, ето тук. — И той показва мястото, където не можа да вкара пръста си. — Не беше нищо особено — едва ли можехме да говорим за убийство. Съдейки по раните ѝ, решихме, че е полетяла надолу по стълбите.

— Може би някой наистина ѝ е скъсал колието — нетърпеливо добавя Саймън.

— Това е само твое предположение — казва Кларк.  
— Има и друга възможност — обаждам се и аз.  
— Каква? — пита Кларк.  
— Едуард... — изричам с известно неудобство. — Подозирам, че двамата с Ема са харесвали грубия секс.  
Саймън ме поглежда вторачено. Кларк само поклаща глава.  
— Напълно възможно.  
— Ако Едуард е бил с нея онази вечер — твърдение, което не приемам изцяло — може да са скъсали колието случайно.  
— Много вероятно. Но никога няма да узнаем — казва Кларк.  
Хрумва ми още нещо.  
— Последния път ми казахте, че не може да се разбере кой е влизал в къщата непосредствено след смъртта на Ема.  
— Така е. Защо?  
— Изглежда твърде необичайно. Къщата е програмирана да улавя и записва данни.  
— Можете да обискирате офисите им — казва Саймън. — Вземете им компютрите и ги проверете.  
Кларк вдига предупредително ръка.  
— По-кратко! *Не* мога да направя нищо. Пенсионирах ме. Освен това подобна операция ще струва десетки хиляди лири. Едва ли някой ще възобнови делото след толкова време. Не и без много сериозни доказателства.  
— Безнадеждно е! — удря с юмрук по масата Саймън.  
— Моят съвет е да забравиш миналото — добавя кротко Кларк, а после се обръща към мен: — *А ти* си намери друго жилище. Със сигурна охранителна система. За всеки случай.

ПРЕДИ: ЕМА

Влизам под душа. Отначало водата не тръгва. После ме облива като порой. Вдигам лице и се отдавам на истинска наслада.

Всичко ще се оправи.

Измивам старателно всички интимни части на тялото си, които Едуард може би ще иска да проучи. Изведнъж водата става ледена. Изпищявам от ужас и отскачам встрани.

— Ема — чувам зад себе си глас.

Обръщам се светкавично.

— Какво правиш тук? — успявам да изрека. Грабвам хавлията и се завивам. — И как влезе?

СЕГА: ДЖЕЙН

— Колко е бюджетът ти? — пита Камила. Не ми се подиграва, но сигурно си мисли, че съм откачила. — Откакто се нанесе на Фолгейт Стрийт 1, пазарът направо се побърка. Няма достатъчно къщи, а и чужденците купуват имоти в Лондон като сигурна инвестиция за парите си. Сега трябва да платиш двойно повече за двустаен. — Сочи убедително обявите на агенцията. — Погледни!

На връщане реших да си потърся апартамент, както ме посъветва Джеймс Кларк. Вече почти съжалявам.

— Стига ми и голям едностаен. Поне засега.

— Дори за *такъв* нямаш достатъчно пари. Освен ако не се нанесеш в плаваща къща?

— Очаквам дете, което скоро ще проходи. Не мисля, че домът на лодка е най-доброто решение. — След кратко колебание питам: — Има ли други собственици, които предлагат същите условия като Едуард? Например да отдават евтино къщи под наем на хора, които да се грижат за имота?

— Договорът на Едуард Монкфорд е уникален — поклаща глава тя.

— Докато си плащам наема, не може да ме изхвърли. Освен това няма да напусна, преди да съм си намерила друга квартира. — Нещо в изражението на Камила ме смущава. — Какво има.

— Подписала си договор с над двеста правила — припомня ми тя. — Надявам се, че не си нарушила нито едно от тях. Иначе договорът ще бъде прекратен.

Избухвам в неудържим гняв.

— Майната им на правилата. Майната му на Едуард Монкфорд.

Толкова съм бясна, че буквално тропвам с крак. Хормоните на майка тигрица.

Но въпреки дръзките си думи знам, че няма да преборя Едуард по този въпрос. А след разговора със Саймън и Джеймс Кларк вече изпитвам към Фолгейт Стрийт 1 чувство, което не съм усещала досега. Чувството на страх.

— Запазих кода — признава той.

После пристъпва към мен. Очите му са зачервени и сякаш обезумели. Личи, че е плакал.

— Излъгах Марк, че съм го изтрил, когато напуснах къщата. После го използвах, за да проникна в системата. Стана много лесно. И дете би се справило.

— Нима? — не знам какво друго да му кажа.

— Често оставах горе — добавя той. — На тавана. Понякога идвах, след като си заспала, и ношувах там. За да съм близо до теб.

Внезапно посочва шията ми и аз се дръпвам назад, уплашена.

— Това е колието, което ти е дал, нали? *Едуард*.

— Да. Върви си, Саймън. Очаквам друг.

— Знам — вади непознат телефон. — Едуард Монкфорд. Само че няма да дойде. Аз ти изпратих съобщението.

— Какво? — добавям плахо.

— Взех ти телефона миналата седмица и добавих този номер под неговото име — казва той, изпълнен с гордост. — Тъй че когато ти пиша, все едно е той. Разбира се, вече изтрих всички съобщения. А това е предплатен телефон, затова не може да се проследи.

— Но... *защо*?

— Защо ли? — повтаря той. — Защо? И аз все това се питам, Ем. Защо предпочете Монкфорд? И Саул? Какво намери в тях? Никой от тях не те е обичал като мен. Помня, че и ти ме обичаше. Бяхме *щастливи* заедно.

— Не. Не, Саймън — казвам решително. — Щастieto ни нямаше да трае дълго. Аз не съм за теб. Имаш нужда от някое мило момиче. Не ти трябва някоя като мен.

— Не говори така, Ем. — По бузите му се стичат сълзи. — Недей! — повтаря. — Няма да те пусна.

Опитвам се да овладеея положението.

— Върви си, Саймън! Веднага. Иначе ще извикам полицията.

— Не мога да го направя, Ем — поклаща глава. — Не мога!

— Какво не можеш?

— Не мога да оставя нещата така — прошепва той. — Няма да позволя да обичаш тях вместо мен.

По лицето му е изписано отчаяние и внезапно разбирам, че е замислил нещо ужасно. Хуквам и се опитвам да мина покрай него. Той ме сграбчва за китката, но гривната ми пада и се освобождавам. Грубо ми препречва пътя и ме сграбчва за шията, за колието. Нанизът се скъсва и перлите заподскачат като ледени зърна по пода на банята. Преметнал една ръка през врата ми, Саймън ме изтегля от банята. Все едно спасява живота на удавник. Цялата съм скована от страх, но не ми остава друго, освен да му се подчиня.

— Саймън — опитвам се да кажа, но той притиска шията ми твърде силно. Когато стигаме до стълбата, ме завърта с лице към празното пространство.

— Обичам те, Ем — мълви в ухото ми. — Обичам те! — Но го изрича с такава ярост, сякаш *обичам* означава *мразя*. Целува ме и ме отблъсква едновременно. Тогава разбирам, че го е решил: иска да умра. После започвам да се премятам надолу, главата ми се удря в камъка, стъпало след стъпало. Болка и страх пронизват всяка частица от тялото ми, докато то набира скорост. Излигам от стълбата — миг на блажено успокоение и ужас, после бледият каменен под ме посреща и главата ми експлодира.

СЕГА: ДЖЕЙН

Звъня на Саймън.

— Нямам навик да каня почти непознати мъже на вечеря — казвам. — Но ако все още си държиш на думата, компанията ти ще ми бъде приятна.

— Разбира се. Да донеса ли нещо?

— Може. И без това виното свърши. Аз няма да пия, по-скоро за теб. Ще приготвя пържоли. Не са от нискокачествените, дето ги продават в супермаркета, а от прочут месарски магазин на Хай Стрийт. Но те предупреждавам... закъснееш ли, ще изям и твоите. В момента имам вълчи апетит.

— Чудесно — казва, видимо заинтригуван. — Идвам в седем. Обещавам ти да не спорим повече дали Монкфорд е убил приятелката ми, съгласна ли си?

— Благодаря. — Тъкмо се чудех как по-тактично да му го предложа. — И без това съм достатъчно напласена.

Все повече се убеждавам, че Саймън е много внимателен. Припомням си думите на Миа: *Мен ако питаш, по-добре остани с него, отколкото с твоя смахнат архитект.*

Веднага отхвърлям тази мисъл. Дори да не бях заченала от друг, идеята е абсурдна.

\* \* \*

Когато пристига, Саймън носи цветя и бутилка вино.

— За теб — подава ми букета. — Още се чувствам зле, задето се държах грубо при първата ни среща. Не беше виновна за това, че не знаеше за кого са цветята.

Той ме целува по бузата и не бърза да се отдръпне. *Харесва* ме, почти съм сигурна. Но едва ли някога и аз ще го харесам, каквото и да смята Миа.

— Прекрасни са — поемам розите. — Веднага ще ги натопя във вода.

— А аз ще отворя бутилката. Пино гри — любимото бяло вино на Ема. Няма ли да го опиташ? Казват, че около петнадесетата седмица малко алкохол не вреди.

— Може би по-късно. Но ти се почерпи.

Подреждам розите във ваза и ги слагам на масата.

— Ем, къде си прибрала тирбушона? — подвиква той.

— В шкафа. Този отдясно. — Обръщението ме сепва. — Ем ли ме нарече току-що?

— Нима? — размива се. — Извинявай. Почувствах се като у дома — тук, с теб, на бутилка вино. Очевидно... не с *теб*. С нея. Няма да се повтори, обещавам. А къде държиш чашите?

СЕГА: ДЖЕЙН

Странно е усещането, че готвя за който и да е мъж на Фолгейт Стрийт 1. Едуард никога не би ми позволил. Обикновено се заема сам — запасва престилка, бързо намира нужните тигани, мазнини и всевъзможни кухненски принадлежности и през цялото време ми обяснява как се приготвят пържолите в Тоскана или Токио. За Саймън

е достатъчно, че ме наблюдава и си бърборим — за пазара на имоти... как да си намеря евтин апартамент... за новата му квартира.

— Едно от най-хубавите неща, когато напуснах тази къща, бе, че вече не се налага да спазвам тъпите ѝ правила — заявява той, докато аз автоматично измивам тигана и го прибирам, преди да седнем на масата. — Просто не мога да повярвам, че съм живял така.

— Хмм — казвам. Знам, че скоро появата на бебето ще внесе безредие в живота ми, но строгата, дисциплинираща красота на Фолгейт Стрийт 1 винаги ще ми липсва.

Отпивам малко от виното, но сякаш съм отвикнала от вкуса.

— Как върви бременността? — пита ме той. Неусетно споделям страховете си за синдрома на Даун, които връщат разговора назад — към Изабел. Накрая се разплаквам и дори не си доизяждам пържолата.

— Съжалявам — казва тихо, щом свършвам. — Преживяла си ужасни неща.

Свивам рамене и изтривам сълзите си.

— Всеки има проблеми, нали? Може би е от хормоните — карат ме да плача и за най-дребните неща.

— Искях да създам семейство с Ема — замълчава за миг. — Щях да ѝ предложа. Не съм го казвал на никого досега. Странно, взех решение точно когато се преместихме тук — най-сетне бяхме намерили сигурен дом. Знаех, че ѝ е много тежко, но го отдавах на обира.

— А защо... защо не ѝ предложи?

— Ооо... — свива рамене. — Искях да ѝ направя най-невероятното предложение. Като в онези видеоклипове, където мъжът пее пред уж случайно събрана публика любимата песен на момичето или изписва думите *Ще се омъжиш ли за мен?* с фойерверки, или нещо подобно. Търсех оригинален начин да ѝ грабна ума. Тогава тя сложи край на всичко — дойде ми като гръм от ясно небе.

Винаги съм намирала тези бомбастични предложения за доста странни, дори противни, но предпочитам да замълча.

— Ще си намериш друга, Саймън. Убедена съм.

— Смяташ ли? — хвърля ми многозначителен поглед. — Доста рядко срещам някого, с когото си допадам истински.

Решавам, че е време да изясня всичко.

— Саймън... Надявам се, че няма да ми се обидиш. Харесвам те, но в момента не желая да се обвързвам. Затънала съм до гуша в проблеми.

— Разбира се — светкавично реагира той. — Дори не съм си го помислял... Но и така ни е добре, нали? Да си останем приятели.

— Да — с усмивка оценявам тактичността му.

— Макар че вероятно ще си промениш мнението за връзките, ако Монкфорд ти щракне с пръсти — добавя той.

— Не мисля — намръщвам се.

— Само се шегувам. Всъщност има едно момиче, с което се виждам понякога. Живее в Париж. Мисля да се преместя, за да сме заедно.

Заговаряме за други неща — леко и непринудено. Усещам, че това ми е липсвало. Оживената размяна на мнения, толкова различна от доминиращото присъствие на Едуард.

По-късно Саймън ме пита:

— Искаш ли да остана довечера, Джейн? Ще спя на дивана, естествено. Но ако ще се почувстваш по-сигурна.

— Много мило, но ще се оправим — потупвам корема си. — Двамата с него.

— Не се съмнявам. Може би друг път.



## 14.

*Често целите, които си поставям,  
значително се разминават с резултатите.*

- *Подкрепям*
- *Не подкрепям*

СЕГА: ДЖЕЙН

Събуждам се уморена и доста сънлива. Може би се дължи на малкото количество алкохол, което си позволих предната вечер. Вече съм отвикнала да пия. Пак ми се гади и повръщам в тоалетната. И точно когато изпитвам ужасна нужда от освежителен душ, Иконом решава да изключи всичко.

Джейн, моля, оцени следните твърдения от 1 до 5, където 1 е „Напълно подкрепям“, а 5 — „Изобщо не подкрепям“.

Някои функционалности в къщата са преустановени до изпълнение на задачата.

— По дяволите! — казвам изтощено. Дори нямам сили за това. Но толкова искам да се изкъпя, че се залавям с въпросите.

Ако децата ми не се справят добре в училище, с право ще ме нарекат лош родител.

- Подкрепям
- Не подкрепям

Сепвам се, когато отговарям с „Донякъде подкрепям“. Почти съм сигурна, че преди нямаше въпроси, свързани с родителските задължения.

Дали въпросите се подбират случайно? Или има нещо друго — някакъв таен код на Иконом?

Докато преглеждам въпросника, забелязвам нещо. Чувствам се различна. Покрай въпросите си припомням, че малцина избраници имат привилегията да живеят тук. Напусна ли къщата, ще изпитам огромна болка, все едно отново съм изгубила Изабел.

Сега се за думите на мъжа, който развеждаше група студенти. *Едва ли разбирате, че в момента сте потопени в сложен ултразвуков бульон. Вълни с различна честота, които подобряват настроението...*

Да не би въпросите на Иконом да са част от загадъчното управление на Фолгейт Стрийт 1?

Свързвам се с безжичната мрежа на съседите и пиша някои от въпросите в Гугъл. Веднага откривам подходящ материал. Научен доклад в медицинско списание със странно заглавие *Журнал по клинична психология*.

Въпросите от скалата за оценка на перфекционизма отчитат различните прояви на маладаптивен свръх перфекционизъм, които включват личен перфекционизъм; високи стандарти към другите; нужда от одобрение; методично планиране (натраплива потребност за чистота и организираност); руминация (натрапливо мислене); компулсивно поведение и липса на морална гъвкавост...

Хвърлям им бегъл поглед, опитвайки се да проумея специализираната терминология. Изглежда, първоначално въпросите са изготвени от психолози като начин да се определи нездравословния, патологичен перфекционизъм, за да се предложи лечение. Чудя се дали това не се случва и тук — възможно ли е къщата да следи психологическото ми състояние, точно както проверява съня, теглото и другите ми показатели.

Изведнъж ми хрумва, че има друго обяснение.

Едуард не използва въпросника, за да лекува перфекционизма на наемателите си, а за да го стимулира. Опитва се да контролира не само околната среда и начина, по който живеем в нея, но и най-съкровените ни мисли и чувства.

*Ще останем заедно, докато връзката ни е свършена.*

Потръпвам. Дали лоша оценка от психометричния тест не е решила съдбата на Ема?

Попълвам въпросника до края, като посочвам отговорите, за които предполагам, че носят най-висока оценка. Щом приключвам, лаптопът се рестартира. В къщата отново светва.

С облекчение се отправям към банята. Но докато се качвам по стълбите, лампите премигват и компютърът спира. Всичко замръзва за миг. И тогава...

... забелязвам нещо на екрана. Прилича на филмова лента, макар че не е.

Връщам се озадачена, за да го огледам отблизо. Това е моето изображение — на живо, в същата тази стая. Когато се приближавам, фигурата на екрана се премества.

Камерата е зад мен.

Вземам лаптопа и се обръщам. Сега на екрана се показва лицето ми. Изучавам внимателно стената отпред, докато разбирам, че гледам точно в камерата.

Там няма нищо. Може би малка точица в бледия камък, нищо повече.

Оставям лаптопа и щраквам с мишката да затворя прозореца. Зад него се появява друг, с ново изображение. После второ, и трето. Всички представят различни части от Фолгейт Стрийт 1. Затварям прозорците, но не преди да открия къде са разположени камерите.

Едната снима каменната маса от различен ъгъл. Втората е насочена към предната врата. Следващата показва банята...

*Банята.* В открит план — накърнено е дори личното ми пространство под душа. Ако това са сензорите на Фолгейт Стрийт 1, кой ли още има достъп до тях?

Призлява ми. През цялото време се чувствах наблюдавана, защото наистина са ме наблюдавали.

И не само в леглото. Когато Едуард ме облада на кухненския плот, пак сме били в обсега на камерите.

Потръпвам от отвращение. Внезапен прилив на хормони го превръща в ярост.

Едуард го е направил. Вградил е камерите в самата структура на Фолгейт Стрийт 1. Защо? От чисто воайорство? Или поради някакво странно желание да притежава всеки миг от живота ми? Почти съм сигурна, че е забранено от закона — не влезе ли наскоро някой в затвора за подобно престъпление?

Тогава осъзнавам, че това едва ли е случайно хрумване на Едуард. Откривам стар имейл от Камила, към който са приложени условията по договора за Фолгейт Стрийт 1. Накрая намирам търсената клауза, добре замаскирана в ситния шрифт.

*... включително, но не само, снимки и видеоизображения...*

Идва ми наум още нещо. Едуард е проектирал сградата, но технологиите са дело на партньора му, Дейвид Тийл. Трудно ми е да си представя Едуард като някакъв хайтек воайор. Тийл е съвсем различен.

Вземам палтото си, преди гневът да се е изпарил.

СЕГА: ДЖЕЙН

Дори не уговарям час за срещата. Просто изчаквам асансьора във фойето на Кошера и влизам заедно с група служители на „Монкфорд и Сие“, стиснали кафета и закуски в ръце. На четиринадесетия етаж всички слизаме.

— Едуард не е тук — отсича безупречната брюнетка в приемната, щом се свързва от изненадата.

— Искам да говоря с Дейвид Тийл.

По лицето ѝ се изписва още по-голямо изумление.

— Ще проверя дали е свободен. — Търси вътрешния му номер в айпада си. Оставам с впечатлението, че специалистът по технологиите няма много посетители.

Ругая Дейвид Тийл дълго и шумно, без да спестявам цветисти изрази. Накрая оставам почти без дъх, но той търпеливо ме изчаква да свърша. Припомних си как Едуард слушаше онзи клиент, когато за първи път се озовах тук. Беше му позволил спокойно да излее гнева си.

— Това е абсурдно — казва Тийл, щом приключвам. — Мисля, че си малко поизнервена заради състоянието си.

Едва ли би могъл да каже нещо по-преднамерено, за да ме накара да избухна отново.

— Първо, не съм болна, *кретен* такъв! Второ, не се дръж снизходително с мен! Не говоря празни приказки. Шпионирал си ме и не можеш да го отречеш. Отразено е дори в шибаните условия на договора.

Той поклаща глава.

— Наемателите подписват документ, че не носим отговорност за действията на трети лица. Своеобразна гаранция за нас. Никой няма достъп до записите на камерите. Предвиден е само софтуер за автоматично разпознаване на лицата. Така къщата следи кой се движи в нея, нищо повече.

— Ами водата на душа? — настоявам за отговор. — Тече ту топла, ту студена, опитва се да ме побърка! Само не казвай, че и това е свързано с разпознаването на лицата.

— Не знаех, че има проблеми с душа — намръщва се той.

— И още нещо много важно. Какво са правили камерите, когато Ема е била убита? Трябва да има записи на случилото се.

Той прави гримаса.

— В онзи ден системата беше офлайн. Технически проблем. Нелепо съвпадение, това е всичко.

— Нали не очакваш... — тъкмо започвам, когато вратата широко се отваря и Едуард Монкфорд енергично влиза в стаята.

— Какво правиш тук? — провиква се той. Никога не съм го виждала толкова ядосан.

— Търси данните от Фолгейт Стрийт 1, свързани с онази Матюс — обяснява Тийл.

Едуард изпада в ярост.

— Вече премина всички граници! Напусни, чуваш ли? — За миг не осъзнавам дали ме гони от офиса или от Фолгейт Стрийт 1, но той добавя: — Ще приложим наказателното предупреждение. До пет дни трябва да освободиш къщата!

— Не можеш да ме изхвърлиш.

— Ще намерим начин, бъди сигурна. Нарушила си поне десетина ограничителни клаузи.

— Едуард... от какво се страхуваш? Какво се опитваш да скриеш?

— *Не се страхувам.* Писна ми да престъпваш желанията ми. Честно казано, наистина е забавно да ме обвиняваш, че съм обсебен от Ема Матюс, когато ти самата постоянно мислиш за нея. Защо не я оставиш на мира? Какво толкова те интересува?

— Подарил си ми нейното колие — изтърсвам, не по-малко разярена. — Ако си невинен, защо си дал да го поправят, преди да ми го подариш?

Поглежда ме, сякаш съм полудяла.

— Купих ви подобни колиета, понеже ми харесва цветът на перлите, това е всичко.

— Ти ли я уби, Едуард? — стряскам се от думите си. — Всички следи водят към теб.

— Откъде го *измисли*? — пита недоумяващо. — Кой ти пълни главата с тези налудничави идеи?

— Чакам отговор — опитвам се да запазя самообладание, но гласът ми трепери.

— Няма да го получиш. А сега се измитай оттук!

Тийл мълчи. Преди да си тръгна, Едуард вбесено поглежда издутия ми корем.

СЕГА: ДЖЕЙН

Нямам къде да отида, освен на Фолгейт Стрийт 1. Но сега влизам разтреперана, като окървавен боксьор, който се връща на ринга за поредния рунд.

Вече усещам, че ме наблюдават отвсякъде. Имам чувството, че си играят с мен. В къщата току се повреждат дребни неща. Електрическите фасунги прекъсват. Светлината се засилва или постепенно изчезва. Когато напиша „едностаен апартамент“ в търсачката на Иконом, попадам на сайт за жени, които лъжат партньорите си. Когато пусна музикалната уредба, звучи погребалният марш на Шопен. Алармената система се включва и ми изкарва ума.

— Стига с тия тъпи номера! — крещя на тавана.

Тишината на празните помещения сякаш ми се присмива.

Посягам към телефона.

— Саймън — казвам, когато чувам гласа му. — Ако предложението все още е в сила, бих искала да наминеш довечера.

— Какво има, Джейн? — пита, внезапно разтревожен. — Звучиш изплашено.

— Не точно — лъжа го. — Просто мястото малко ме побърква. Сигурна съм, че няма за какво да се тревожа. Но все пак ще се радвам да те видя.

СЕГА: ДЖЕЙН

— Дойдох по най-бързия начин — казва Саймън и тръсва чантата си до вратата. — Чудесно е да си на свободна практика. Можеш да работиш навсякъде — и у дома, и в кафенето. — В този миг ме поглежда и спира. — Добре ли си, Джейн? Изглеждаш ужасно.

— Саймън... Трябва да ти се извиня. През цялото време ме убеждаваше, че Едуард е убил Ема, а аз не ти вярвах. Но започвам да мисля... — дори не смея да го изрека, — че вероятно си бил прав.

— Няма нищо, Джейн! Какво те накара да промениш мнението си?

Разказвам му за камерите и за сблъсъка си с Тийл.

— Тогава направо обвиних Едуард, че ми е дал колието на Ема. В погледа на Саймън се долавя напрежение.

— Как го прие?

— Каза, че били две отделни колиета.

— Може ли да го докаже?

— Дори не се опита. Просто ме изхвърли — свивам примирено рамене. — До пет дни трябва да си намеря друго жилище.

— Ако искаш, остани при мен за известно време.

— Благодаря. Вече ти дотегнах достатъчно.

— Но ще си останем приятели, нали, Джейн? Дори да напуснеш къщата, няма да ме забравиш, надявам се.

— Разбира се — добавям, притеснена от прекаленото му внимание. — Както и да е, изправена съм пред морална дилема. — Посочвам кутийката с форма на раковина, където грижливо е скътано колието. — Направих си труда да проверя колко струва огърлицата. Оказа се, че е около три хиляди лири.

— Добра сумичка за предплата на апартамент — повдига вежди той.

— Така е. Все пак мисля да върна колието на Едуард.

— Защо? Ако е решил да ти направи скъп подарък, си е негова работа.

— Да, но... — мъча се да обясня. — Не искам да смята, че ме вълнува само материалната страна. Проблемът е, че... наистина имам нужда от пари. — *И не желая да ме презира още повече*, мисля си, но не го изричам гласно.

— Това, че изобщо се колебаеш, е толкова показателно, Джейн. Повечето хора не биха се замислили и за миг — усмихва се Саймън.

Няма и следа от напрежението, с което слушаше историята за Едуард и перлите. Защо беше толкова напрегнат? Какво ли очакваше да кажа?

Изведнъж ми хрумва нещо — дребен, но очевиден факт.

Ако Саймън е прав и колието е същото, което Едуард е подарил на Ема, на единия ред трябва да има една перла по-малко от другите. На пръв поглед трите реда са напълно еднакви.

Бързо прехвърлям перлите между пръстите си и ги броя. На горния ред се оказват двадесет и четири.

Толкова са и на втория.

И на третия.

Едуард говори истината. Подарил ми е друго колие. Сценарият на Саймън, според който Едуард убива Ема, а после събира перлите — без една от тях, — изобщо не се е състоял.

*Освен ако убиецът не е Саймън.*

Мисълта изплува в съзнанието ми напълно оформена. Ами ако се е случило, както го описва Саймън... но не с Едуард, а с него?

*Нямаш доказателства*, казвам си.

Но изведнъж вече не се чувствам толкова щастлива, че този мъж ще прекара нощта тук.

Хрумва ми и нещо друго. Докато Саймън е в къщата, всичко е наред. Водата тече, печката работи, дори Иконом не блокира. Защо ли?

Освен ако сам не предизвиква повредите...

Тийл изглеждаше смутен, когато му се карах, но и озадачен. Спомена за някакъв проблем. Дали не е бил притеснен, защото е разбрал, че още някой има достъп до системите на Фолгейт Стрийт 1?

Да не би досега да съм грешала за всичко?



## 15.

*Старая се другите да не разбират какви са истинските ми мисли.*

- *Подкрепям*
- *Не подкрепям*

СЕГА: ДЖЕЙН

— Джейн? Добре ли си? — наблюдава ме Саймън отблизо.

— Да — отърсвам се от мислите и пускам тънка усмивчица. — Много мило, че дойде. Но нямаше нужда да носиш багаж. Миа току-що ми писа есемес. Ще остане да спи при мен.

— Тя няма ли деца? И съпруг? — пита загрижено той.

— Да, но...

— Така си и мислех. Те имат нужда от нея. А аз съм на разположение. Освен това ще бъде като в доброто старо време.

— Какво искаш да кажеш?

— Ти и аз. Тук... заедно... — прави знак с ръка.

— Това не е доброто старо време, Саймън.

— Почти. Поне за мен — добавя с подкупваща усмивка.

— Саймън... — чудя се как да го кажа. — Аз не съм Ема! Изобщо не си приличаме.

— Разбира се. Дори си по-добра от нея.

Вземам телефона си от масата.

— Какво правиш? — пита той.

— Трябва да прибера колието горе — лъжа невинно.

— Дай да ти помогна — пресяга се той. — Пази се — бременна си!

— Не съм чак толкова бременна.

Внезапно ми хрумва нещо. *Казват, че около петнадесетата седмица малко алкохол не вреди.* Откъде знае в коя седмица съм?

Решавам да мина покрай него. Протяга ми ръка, но не я поемам.

— Внимавай по стълбите! — подвиква ми отдолу. Забавям крачка, като махвам небрежно с ръка.

С изключение на коридора, на Фолгейт Стрийт 1 единствено килерът има врата. Вмъквам се вътре и я залоствам с четки и метли.

Първо звъня на Миа. *Разговорът не може да бъде осъществен.*

— По дяволите! — изругавам гласно.

Едуард Монкфорд. *Разговорът не може да бъде осъществен.*

999.

*Разговорът не може да бъде осъществен.*

Поглеждам към екрана — наистина няма сигнал. С усилие се надигам в пространството под покрива и държа телефона колкото се може по-високо. И там няма сигнал.

— Джейн? — чувам гласа на Саймън, който ми вика отдолу. — Джейн, добре ли си?

— По-добре си върви, Саймън — провиквам се на свой ред. — Не се чувствам добре.

— Съжалявам. Ще повикам лекар.

— Недей! Просто трябва да си почина.

Качва се по стълбите и гласът му се чува все по-близо.

— Джейн? Къде си? В банята ли си?

Не отговарям.

— Чук-чук... Не, не си в банята. На криеница ли играем?

Вратата на килера проскърцва, когато я натиска отвън.

— Открих те — заявява щастливо. — Хайде, скъпа, излизай!

СЕГА: ДЖЕЙН

— Няма да изляза — казвам през вратата.

— Тъпо е. Не мога да ти говоря там вътре.

— Саймън, върви си! Или ще извикам полицията.

— Как? Имам джаджа, която блокира сигнала на мобилните телефони. И на безжичната мрежа.

Мълча. Бавно осъзнавам, че положението е по-лошо, отколкото предполагах. Предвидил е всичко.

— Искях само да бъда с теб — добавя. — Но ти все още предпочиташ Монкфорд пред мен, нали?

— Какво общо има той?

— Не те заслужава. Както не заслужаваше и нея. Но готините пичове не печелят готини мацки. Отнемат им ги кретени като него.

— Саймън, получих сигнал. Обаждам се на полицията — вдигам телефона и изричам припряно: — Свържете ме с полицията. Адресът е Фолгейт Стрийт 1, Хендън. Вкъщи има мъж, който ме заплашва.

— Не е точно така, скъпа. Никого не съм заплашвал.

— Да, чудесно! Идвате до пет минути. Но моля ви, побързайте.

— Много убедително. Добра лъжкия си, Джейн! Като всяка друга, с която съм си имал работа.

Стрясвам се, когато по вратата внезапно се изсипва дъжд от ритници. Четките и метлите удържат на атаката. Изтръпвам от ужас.

— Все ми е едно, Джейн — казва задъхано той. — Нямам бърза работа. — После слиза по стълбите. Минава цяла вечност. Долавям миризма на пържен бекон. Абсурдно е, но ми потичат лигите.

Озъртам се наоколо и се чудя какво да направя. Погледът ми попада на кабелите по стената — вените и артериите на Фолгейт Стрийт 1. Започвам да ги дърпам напосоки. Очевидно има някакъв ефект, защото го чувам да се връща.

— Много хитро, Джейн. Но вече прекали. Хайде, излизай! Пригответи нещо за ядене.

— Махай се, Саймън! Не разбра ли? Трябва да си тръгнеш. Незабавно!

— Когато си ядосана, говориш като Ема. — Чувам как ножът стърже по чинията. Сигурно си хапва от приготвеното, седнал по турски пред килера. — Трябваше по-често да й отказвам. И да бъда потвърд. Все от това си патя. Прекалено съм сговорчив и мил. — Чувам как тапата излиза от бутилката вино. — Надявах се, че ти също си мила... че този път ще бъде различно. Уви!

— ДЕЙВИД ТИЙЛ — викам. — ЕДУАРД. ПОМОЩ!

Продължавам да крещя, докато гласът ми пресипва.

— Няма да те чуят — обажда се накрая.

— Напротив. Наблюдават всичко.

— Така ли помисли? Не се бой! Аз те следях. Толкова ми напомняш на нея. Отдавна съм влюбен в теб.

— Това не е любов — казвам ужасена. — Тя не може да е изцяло еднопосочна.

— Любовта винаги е еднопосочна, Джейн — въздиша тъжно той.

Опитвам се да запазя самообладание.

— Ако наистина ме обичаше, щеше да ме направиш щастлива. А не да ме *държиш затворена тук*.

— Искам да си щастлива. С мен. Но ако не мога да те имам, няма да позволя и на оня кретен да те притежава.

— Обясних ти вече. Скъсах с него.

— И *тя* твърдеше същото — в гласа му се долавя умора. — Затова реших да я изпитам. Съвсем простичко изпитание. И *тя* отново го пожела. *Него*. Не мен. Не исках да стане така, Джейн. Надявах се, че ще се влюбиш в мен. Но сега ми остава само това.

Чувам как отваря ципа на чантата. Нещо се разлива. Под вратата на килера пълзи тъмно петно. Замирисва на бензин.

— Саймън! — крещя с всички сили. — Какво правиш, по дяволите!

— Не мога, Ем — гласът му звучи гъгниво, сякаш ще заплаче. — Няма да го позволя.

— Моля те, Саймън. Помисли за бебето. Дори и да ме мразиш, помисли за него.

— Разбира се — копеленцето на онзи копелдак. Пишката му в оная ти работа. Пука ми за *отрочето* му! — Шумно плисва течност. — Ще изгоря тази къща. Няма да му хареса, нали? И ще бъда принуден да те изгоря с нея, ако не излезеш. Не ме карай да го правя, Джейн!

Всички почистващи препарати са възпламеними. Хвърлям ги един по един в пространството под покрива. После и аз се изтеглям нагоре и отново проверявам дали има сигнал. Пак нищо.

— Джейн — вика Саймън през вратата. — Последен шанс! Излез и бъди мила с мен. Поне за малко се престори, че ме обичаш. Само това искам.

Пълзя полека в тесния проход и използвам телефона като фенерче. Навсякъде се виждат само дървени греди. Тръгне ли огънят, няма какво да го спре. Сещам се, че при домашен пожар хората загиват не от огъня, а от дима.

Настъпвам нещо меко. Старият спален чувал. Хрумва ми, че тук не е спала Ема, а Саймън. Прибрал е нейни вещи, както и визитката на Керъл Янсън. Може и да е искал да потърси помощ. Да беше го сторил!

— Джейн? — провиква се отново. — Джейн?

Тогава съзирам куфара си — онзи, който преместих тук, за да не ми пречи. Клекнала, изваждам възпоменателната кутия на Изабел. С разтреперани ръце докосвам нещата ѝ — пелената, гипсовите отливки на мъничките ръчички и крачета.

Всичко, което ми е останало от нея.

*Предадох ви, Изабел. И двамата.*

Свличам се на колене, с ръце на корема, и давам воля на сълзите си.

## 16.

*Детето ви е изпаднало в беда в морето. Когато отивате да го спасите, разбирате, че е само едно от десетина деца, чийто живот е застрашен. Можете или да го спасите незабавно, или да се върнете и да потърсите помощ за цялата група, което ще отнеме време. Как ще постъпите?*

- *Ще спасите собственото си дете.*
- *Ще спасите десет други деца.*

СЕГА: ДЖЕЙН

Не помня колко дълго съм плакала. Когато се успокоявам, все още няма дим. Носи се само острата миризма на бензин.

Мисля си за Саймън — някъде долу, който също изпитва самосъжаление. За патетичния му умолителен хленч.

И си казвам: *Не*.

Не съм Ема Матюс — хаотична и уязвима. Аз съм майка, която е погребала едно дете и носи друго в утробата си.

Толкова е лесно да остана тук, смирено потопена в скръб. Да лежа и да чакам димът да проникне през гредите, за да ме обгърне и погуби.

Но няма да го направя.

Някакъв прастар инстинкт ме кара да се стегна. Снишавам се, за да мина през отвора. Тихо отмествам четките и метлите от вратата на килера.

Колието е още в джоба ми. Скъсвам го и перлите се изсипват в ръката ми.

Леко отварям вратата.

Домът на Фолгейт Стрийт 1 е неузнаваем. Стени, надраскани с графити. Разпорени възглавници. По пода — натрошен порцелан. Петна, сякаш от кръв, по прозорците. Миризма на газ.

— Саймън? — отеква гласът ми в тишината.

— Джейн. Толкова се радвам — обажда се той от дъното на стълбата, като че ли изникнал от нищото.

— Мога да бъда твоята Ема. — Не съм го обмислила, но сега изглежда единствената ми възможност. Изричам думите без колебание и страх. — Милата Ема, която си обичал. Ще бъда Ема за теб, а после ще ме пуснеш. Нали?

Взира се безмълвно в мен.

Опитвам се да си представя как е говорила Ема — да вляза в ритъма на гласа ѝ.

— Ухаа! — казвам, като се оглеждам. — Добре си се развихрил, нали, скъпи? Сигурно много ме обичаш, Сай... Не съм очаквала такава страст у теб.

Освен съмнение в погледа му се прокрадва още нещо. Щастие? Любов? Слагам ръка на корема си.

— Саймън, трябва да ти кажа нещо. Бременна съм. Ще ставаш баща. Не е ли страхотно?

Той трепва. *Копеленцето на онзи копелдак.*

— Хайде да си легнем, Сай — добавям бързо, осъзнала, че съм отишла твърде далеч. — Само за няколко минути. Ще ме погалиш и аз ще те погала. Ще бъде приятно, нали? Просто ще се прегърнем.

— Приятно — повтаря той и се качва по стълбите. В дрезгавия му глас звучи копнеж. — Да.

— Ще си вземеш ли душ?

Кимва, ала погледът му неусетно се втвърдява.

— Ти също.

— Само да си взема халата.

Тръгвам към спалнята, но усещам, че ме следи. Изваждам халата от дрешника.

В този миг чувам как тече вода. Може би е пуснал душа. Когато се обръщам, Саймън се е върнал на същото място и ме наблюдава.

— След теб — казва.

С усмивка се отправям към душа.

— Не мога да го направя, Ем — отронва внезапно.

Хрумва ми, че се отказва от играта.

— Какво не можеш, скъпи?

— Не мога да те изгубя. Не мога да допусна, че желаяш тях, а не мен.

Изрича думите напевно — като мелодия, която толкова дълго е звучала в главата му, че вече напълно е изгубил смисъла.

— Но аз искам теб, скъпи. Никой друг. Хайде, нека ти покажа...

С внезапно ридание заравя лице в ръцете си, а аз се възползвам от случая. Плъзвам се покрай него към стълбището — кошмарното място, където Ема е намерила смъртта си. За малко да залитна заради тежкия корем, но съумявам да се задържа, стъпвайки боса по познатите стъпала. Саймън се втурва след мен с гневен рев. Успява да сграбчи косата ми и рязко ме дръпва към себе си. Замерям го с шепата перли. Дори не трепва. Но при следващата крачка те вече са под краката му — смъртоносни като сачми — ръцете му се разперват встрани, докато краката му се пързаят в различни посоки. По лицето му се изписват ужас и изумление и той пада, пада в нищото. Тялото му се удря в пода, после и главата — с ужасяващо пукане. Перлите се изсипват по стълбите като водопад и подскачат около проснатото му тяло. За миг ми се струва, че е още жив — търси ме отчаяно с очи, сякаш не желае да ме пусне — но после от главата му потича кръв и погледът угасва.

СЕГА: ДЖЕЙН

Опитвам се да намеря сигнал, но очевидно системата на Саймън все още работи. Ще трябва да отида до съседите, за да повикам линейка. Макар че няма смисъл да се бърза. Очите му са отворени и неподвижни, а около главата му има ореол от кръв.

Движа се внимателно по стълбите и през дневната, като придържам с ръка корема си и заобикалям перлите, опасно осеяли пода. Приближавам се до големите прозорци. Почти несъзнателно спирам и изтривам кървавите графити с ръкава си. Лесно се чистят и скоро стъклото отразява лицето ми на фона на мрака отвън.

Всичко ще се изчисти, мисля си. Целият този хаос. Кръвта и тялото на Саймън скоро ще изчезнат. Къщата отново ще блести. Както живият организъм изхвърля ненужна тресчица от себе си, домът на Фолгейт Стрийт 1 ще се самоизлекува.



Обливат ме тишина и покой. Поглеждам отражението си в тъмното стъкло и усещам, че къщата ме приема — и двете по свой начин сме изпълнени с надежда.

## 17.

*Стрелочник отговаря за смяната на стрелките на отдалечен жп възел. В разрез с правилника, взема сина си на работа, като му дава строги указания да не се приближава до линията. По-късно вижда, че се задава влак. Но преди да смени стрелките, забелязва, че момчето играе на релсите — доста далеч, за да го чуе. Ако не смени стрелките, влакът почти сигурно ще катастрофира, и то с много жертви. Ако пък ги смени, влакът ще пререже сина му.*

*Какво ще направите на негово място?*

- *Сменяте стрелките.*
- *Не сменяте стрелките.*

СЕГА: ДЖЕЙН

Така и не стигам до раждане във вода, с ароматни свещи и музиката на Джак Джонсън от айпада. Вместо това ми правят цезарово сечение — при редовния преглед откриват малко стеснение в стомаха на бебето — слава Богу, не толкова сериозно, може да се оперира веднага след раждането, но то накланя везните към оперативна намеса.

Доктор Гифърд внимателно ми разяснява последиците. Правят още няколко изследвания и уточняват всичко. След раждането ми дават за кратко Тоби — вълнуващи минути, наситени с радост и болка — и го отнасят. Но не и преди акушерката да го сложи на гърдите ми и да усетя твърдите му венци на зърното си. Дълбокото усещане от засмукването прониква до самата ми същност и нежната ми утроба. После се отпускам в приятна еуфория. Обичта ми прелива в него и около сините му очи — огромни и щастливи — се появяват ситни бръчици. Такова слънчево бебе! Това още не е истинска усмивка,

твърди акушерката, по-скоро неволно потръпване с устни, но знам, че греши.

Едуард идва да ни види на следващия ден. През последните три месеца се срещаме няколко пъти; донякъде заради правния бюрократизъм, последвал смъртта на Саймън, донякъде заради благоволението на Едуард да признае, че е трябвало сам да се досети колко опасен е бил бившият на Ема. Сега вече сме обвързани задълго като родители, а дали с течение на времето това ще прерасне в нещо повече — е, понякога си мисля, че Едуард вече не изключва напълно тази възможност.

Когато пристига, все още спя, затова първо сестрата влиза при мен. Казвам да го пуснат, разбира се. Искam да му покажа нашия син.

— Ето го. Това е Тоби! — Не мога да скрия усмивката си, но пак съм нащрек. Времето все още не е заличило навика да търся одобрение от Едуард.

Той вдига Тоби високо и се вглежда в кръглото му засмяно лице.

— Кога научи? — пита тихо.

— За синдрома на Даун? След като откриха стеснението на стомаха. Почти една трета от децата с атрезия на дванадесетопръстника го имат.

Изследването на ДНК, което дава повече от 99 процента сигурност, всъщност се оказа погрешно. Но след шока и болката от първоначалното потвърждение, част от мен изпита радост, че резултатите са били сгрешени. Ако го знаех, навярно щях да направя аборт. Гледам Тоби сега — с бадемовидни очи, късо носле и прелестна устица, извита като дъга — и не мога да си представя как бих прекъснала живота му.

Разбира се, очакват ме грижи. Ала децата със синдрома на Даун са различни и може би все пак имаме късмет. Едва ли е по-отпуснат от всяко друго бебе. Двигателната координация на устните, когато започва да суче, изглежда добра. Няма затруднения при преглъщане, никакви проблеми с бъбреците и сърцето. Макар и късо и сплескано, нослето му удивително напомня носа на Едуард, а очите — макар и бадемовидни — са почти като моите.

Той е красив.

— Джейн — казва Едуард, — може би сега не са най-подходящите време и място да го чуеш, но трябва да го дадеш за осиновяване. Има хора, които отглеждат подобни деца. Това е мисията на живота им. Ти не си от тях.

— Не мога, Едуард — казвам, — просто не бих могла.

Само за миг дълбоко в очите му проблясва гняв. И някакъв загатнат страх.

— Нека опитаме отново — продължава, сякаш не ме е чул. — Ти и аз — на чисто. Този път може да успеем. Убеден съм.

— Ако беше по-честен с мен по отношение на Ема, бихме могли да успеем и преди.

Хвърля ми пронизателен поглед. Чуди се дали майчинството ме е променило и ме е направило по-решителна.

— Как можех да говоря за това, когато сам не го разбирах? — заявява най-сетне. — По природа съм склонен към тотален контрол, а тя обичаше да ме предизвиква. Беше й забавно да ме вади от равновесие, въпреки че после се мразех заради проявената слабост. Накрая скъсах с нея, но беше трудно, много трудно. — Поколебава се. — Веднъж ми даде писмо. Каза, че искала да ми обясни всичко. По-късно ме помоли да не го чета. Вече го бях прочел.

— Запази ли го?

— Да. Искаш ли да го видиш?

— Не — отказвам. Поглеждам лицето на спящия Тоби. — Сега трябва да мислим за бъдещето.

Хваща се за думите ми.

— Значи все пак ще помислиш? Няма да отхвърлиш възможността за осиновяване, нали? Мисля, че отново мога да стана баща, Джейн. Готов съм за това. Но нека създадем желаното от нас дете. Дете, което е планирано.

Тогава разкривам истината на Едуард.

ПРЕДИ: ЕМА

Знаех го още преди да те срещна, щом агентът заговори за твоите правила. Някои жени, може би повечето, предпочитат да бъдат обожавани и почитани. Искат мъж, който е галовен и мил, който им

шепне думи на нежност и любов. Опитах се да бъда такава жена и да обичам такъв мъж, но не можах.

Когато разлях кафето на скиците ти, вече бях сигурна. Случи се нещо, което дори не мога да изразя с думи. Ти беше строг и властен, но ми прощаваше. Саймън също можеше да ми прости, но го правеше от слабост, не от сила. В този миг станах твоя.

Не желая да ме обожават. Искам да ме командват. Предпочитам деспот, когото другите мъже мразят и на когото завиждат, а на него не му пука от всичко това. Мъж от камък.

Веднъж или два пъти мислех, че съм открила този мъж. А после не можех да се откъсна. Когато тези мъже ме използваха и захвърлиха, приех това като доказателство, че наистина са такива, за каквито се представят.

Единият от тях беше Саул. Отначало ми се стори отвратителен. Арогантен, досаден гадняр. Мислех, че понеже е женен за Аманда, флиртът му не означава нищо. Затова му отвърнах и там беше моята грешка. Той ме напи. Разбрах какво прави, но мислех, че знае кога да спре. Но той продължи, може би и аз самата не спях. Сякаш не се случваше с мен, а с някой друг. Сигурно ще прозвучи странно, но се чувствах като Одри Хепбърн, която танцува с Фред Астер. Не бях пияната пиарка, дето прави свирка на шефа си по време на фирмено обучение. А когато осъзнах, че не ми харесва онова, което върши, и начина, по който го върши, вече бе късно. Помъчих се да го спра, но той ставаше все по-груб.

След това се намразих. Смятах, че съм виновна, понеже му позволих да ме въвлече в тази история. Мразех и Саймън, който винаги виждаше най-доброто в мен, а аз не съм онази, за която ме мисли. Беше толкова по-лесно да лъжа всички, отколкото да кажа истината.

Тогавя намерих теб. Мъжът, който съчетава нежност и сила — Саймън и Саул в едно. Когато разбрах, че и ти криеш тайни, се зарадвах. Помислих си, че можем да сме честни един с друг. Че най-сетне ще се отървем от боклука на миналото. Не от вещите, а от онова, което носим в мислите си. Защото, живеейки на Фолгейт Стрийт 1, разбрах едно — може външно всичко около теб да е празно и изискано, но това няма никакво значение, ако отвътре е претъпкано с объркани мисли.

Всъщност нима всички хора не се стремят към едно и също нещо? Нужен ни е някой, който да се погрижи за хаоса в главите ни.

## 18.

*По-добре е да излъжеш и да владееш  
положението, отколкото да кажеш истината с  
непредвидими последствия.*

- *Подкрепям*
- *Не подкрепям*

СЕГА: ДЖЕЙН

— Той беше планиран — казвам.

— Това шега ли е? — мръщи се Едуард.

— Може би само десетина процента. — Тъкмо се успокоява, когато добавям: — Всъщност беше планиран, но само от мен. Не и от теб.

Гушвам Тоби по-силно.

— Разбрах го, още когато те видях за пръв път, в офиса. Знаех, че ще бъдеш бащата на моето дете. Интелигентен, с приятна външност и творческо въображение, енергичен. Беше най-добрият, когото можех да намеря.

— Значи си ме *лъгала*? — не вярва на ушите си той.

— Не съвсем. Имаше малко на брой неща, които не поясних, това е всичко.

Отговорът на първия въпрос от анкетата беше от особено значение. Кое е най-важното в живота ми. Когато си изгубил центъра на собствената си вселена, само едно нещо може да ти помогне да се събереш отново.

Едва ли бих могла да го постигна другаде, освен на Фолгейт Стрийт 1. Всички терзания, съмнения и морални угризения в нормалния свят щяха да ме парализират. Суровият аскетизъм на къщата ми даде повече увереност. Фолгейт Стрийт 1 се превърна в мой таен съучастник и ми помогна да вземам лесни и прости решения.

— Подозирах, че нещо не е наред. — Едуард внезапно побледнява. — С Иконом... Появиха се неточности, безсмислени данни. Отдадох ги на манията ти да научиш повече за смъртта на Ема — това странно разследване, което се опитваше да скриеш от мен...

— Не се интересувах толкова от съдбата на Ема. Искях да зная дали не представляваш опасност за детето ни.

По ирония на съдбата точно смъртта на Саймън се превърна в ключ към загадката. В синята му папка намерих името на Джон Уотс, строителния техник на Фолгейт Стрийт 1. Ема го беше получила от бившия партньор на Едуард — Том Елис, но беше изоставила тази следа от немарливост. Техникът потвърди пред мен онова, в което бях почти сигурна — смъртта на жената и детето на Едуард е била нещастен случай.

— Не те съжалявам, Едуард — добавям. — Ти получи точно това, което искаше — кратка, наситена и свършена връзка. Спиш ли с жена при тези условия, трябва да очакваш последствия.

Дали хората ще приемат това, което извърших? Или поне ще се опитат да ме разберат?

Може ли друга жена на мое място да заяви, че не би направила същото?

Не изпитвам вина и по отношение на Саймън. Щом затворих капака на възпоменателната кутия на Изабел, вече знаех, че ще го убия, ако мога. Когато полицаите пристигнаха, бях прибрала всички пръснати перли и нямаше никакво доказателство, че съм замесена в трагичната му смърт.

— О, Джейн! — поклаща глава Едуард. — Джейн! Наистина си... добра манипулаторка! Мислех, че те контролирам, а всъщност ти си контролирала мен. Трябваше да се досетя, че и ти имаш свои планове.

— Можеш ли да ми простиш?

За миг въпросът просто остава да виси във въздуха. После, за моя изненада, той кимва.

— Кой знае по-добре от мен какво е да загубиш дете? — прибавя тихо. — Как би направил всичко, колкото и пагубно или грешно да е, за да притъпиш болката. Едва ли сме си представяли, че толкова си приличаме.

Дълго време мълчи, потънал в мислите си.



— След като загубих Макс и Елизабет, просто бях полудял — от вина, скръб и себепрезрение — казва накрая. — Заминах за Япония, опитвайки се да избягам от себе си, но нищо не помогна. Когато се върнах, открих, че Том Елис си е присвоил правото върху Фолгейт Стрийт 1. Не можех да приема къщата, която двамата с Елизабет бяхме проектирали като наш семеен дом, да се появи под чуждо име. Затова скъсах скиците и започнах отначало. Честно казано, не ме интересуваше как ще изглежда. Сградата заприлича на мавзолей — стерилна и празна. Така се чувствах тогава. После осъзнах, че в лудостта си съм създал нещо изключително. Къща, която изисква от обитателите си саможертва, но я връща многократно. Разрушава някои като Ема, разбира се. Но други, като теб, прави по-силни.

Взира се напрегнато в мен.

— Не разбираш ли, Джейн? Ти показва, че си достойна за този дом. Достатъчно дисциплинирана и безкомпромисна, за да бъдеш господарка на Фолгейт Стрийт 1. Имам предложение за теб.

Гледа ме твърдо в очите.

— Ако дадеш бебето за осиновяване... ще ти оставя къщата. От сега нататък тя ще бъде *твоя* — прави с нея каквото пожелаеш. Но колкото по-дълго отлагаш решението си, толкова по-трудно ще го вземеш. Какво искаш всъщност, Джейн? Да постигнеш съвършенство? Или да се занимаваш цял живот с... — безмълвно посочва Тоби. — Бъдещето, към което винаги си се стремила, Джейн? Или това?

## 19.

- *Давам бебето за осиновяване*
- *Не давам бебето за осиновяване*

СЕГА: ДЖЕЙН

— Ако кажа да, ще имаме ли друго дете?

— Имаш думата ми — възползва се от колебанието ми той. — Това ще е най-разумното решение не само за нас, а и за Тоби. По-добре дете като него да бъде осиновено, отколкото да израсне без баща.

— Но той *има* баща.

— Знаеш какво имам предвид. Нуждае се от родители, които да го приемат такъв, какъвто е. Не да скърбят за детето, което е можел да бъде, всеки път, когато го погледнат.

— Прав си — добавям тихо. — Не му е нужно това.

Мисля си за дома на Фолгейт Стрийт 1, за спокойствието и увереността, които усещам там. Поглеждам Тоби и си представям бъдещето. Самотна майка с дете със специални потребности, която се бори със системата, за да му осигури лечение. Живот в несигурност, безпорядък и компромиси.

Или възможност да опитам отново за нещо по-добро и по-красиво.

За друга Изабел.

На рамото на Тоби виждам повърнато мляко. Внимателно го почиствам.

Ето. Готово.

Вземам решение.

Ще получа от Едуард всичко, което мога. После ще ги оставя да изчезнат в миналото — всички герои на тази драма. Ема Матюс и мъжете, които са я обичали, които са се оставили да ги обсеби. Вече са без значение за нас. Но един ден, когато Тоби порасне, ще смъкна

кутията за обувки от полицата и ще му разкажа историята на сестра му, Изабел Маргарет Кавендиш — момичето преди.

СЕГА: АСТРИД

— Това е *изключително* — казвам, като оглеждам бледите каменни стени, пространството и светлината. Не мога да повярвам на очите си. — Никога не съм виждала такава изумителна къща. Дори в Дания.

— Много е особена — съгласява се Камила. — Архитектът е доста известен. Миналата година се вдигна шум около екологичното селище в Корнуол. Спомняте ли си?

— Не беше ли някаква история за наематели, които отказват да приемат условията на договора? Май ги изхвърли всички тогава...

— Наемните отношения тук също са доста сложни — казва Камила. — Ако проявявате интерес, ще ви запозная с подробностите.

Оглеждам се — извисяващи се нагоре стени, плаващо стълбище, невероятна тишина и спокойствие. Тук мога отново да намеря себе си и да се отърся от горчивината на развода.

— Определено проявявам интерес.

— Добре. Да не забравя още нещо — Камила поглежда към празното пространство под покрива, сякаш избягва погледа ми. — Сигурна съм, че ще потърсите адреса в Гугъл, затова няма смисъл да премълчавам. Къщата си има история — тук е живяла млада двойка. Най-напред тя пада от стълбите и загива, три години по-късно умира и той, на същото място. Говори се, че се е хвърлил нарочно, за да остане завинаги с нея.

— Наистина трагична история — казвам. — И доста романтична, както се случва в трагедиите. Ако питате дали това ще ме откаже... В никакъв случай. Има ли нещо друго?

— Единствено, че собственикът е малко деспотичен. През последните седмици доведох десетки кандидат-наематели, но той не ги одобри.

— Повярвайте ми, знам как да се справям с тираните. Цели шест години живях с такъв.

Същата вечер разлиствам безбройните страници на формуляра. Колко много правила! И колко въпроси, на които трябва да отговоря. Изкушавам се да се подкрепя с питие, преди да започна, но се отказвам

— почти три седмици не съм близвала алкохол и ще се опитам да си остане така.

Моля, направете списък на всички вещи, без които не можете.

Поемам си дълбоко въздух и започвам.

## БЛАГОДАРНОСТИ

През десетилетието, което ми отне решението как точно да разкажа тази история, получих помощта на много хора. Бих искал да благодаря специално на Джил Грийн за подкрепата ѝ в началото, на Лора Палмър за проникновените бележки по незавършения ръкопис, на Тина Сидърхолм за поетичната гледна точка и на д-р Ема Фъргюсън за медицинските съвети и помощта по толкова други теми.

От екипа на „Пенгуин Рандъм Хаус“ дълбоки благодарности за Кейт Мициах, не само за това, че купи книгата и за една нощ изпрати откъса от 50 страници на колежката си Денис Кронин и невероятния ѝ екип на Франкфуртския панаир на книгата, а и за последвалите месеци на продуктивни разговори, невероятни старание и редакторска страст.

Най-големи благодарности дължа на Карадок Кинг и екипа му в „Юнайтед Айджънс“ — Милдред Юан, Мили Хоскинс, Ясмин Макдоналд и Ейми Мичъл, които прочетоха първите страници в етап, в който тази история не беше повече от идея. Не мисля, че без техния ентузиазъм и подкрепа, тя щеше да се превърне в повече от това.

Посвещавам тази книга на несломимия дух на моя вечно усмихнат син Оли — един от малцината в света, роден със синдрома на Жубер, тип Б, и на по-големия му брат Никълъс — нашето момче преди.

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.